

Mateu

¹ Libri i gjenealogjisë së Jezu Krishtit, birit të Davidit, birit të Abrahamit. ² Abrahamit i lindi Isaku; Isakut i lindi Jakobi; Jakobit i lindi Juda dhe vëllezërit e tij. ³ Judës i lindi nga Tamara Faresi dhe Zara; Faresit i lindi Esromi; Esromit i lindi Arami; ⁴ Aramit i lindi Aminadabi; Aminadabit i lindi Naasoni; Naasonit i lindi Salmoni. ⁵ Salmonit i lindi Boozi nga Rahabi; Boozit i lindi Obedi nga Ruthi; Obedit i lindi Jeseu. ⁶ Jeseut i lindi Davidi mbret; mbretit David i lindi Salomoni nga ajo që kishte qenë bashkëshortja e Urias. ⁷ Salomonit i lindi Roboami; Roboamit i lindi Abia; Abias i lindi Asai. ⁸ Asait i lindi Jozafati; Jozafatit i lindi Jorami; Joramit i lindi Ozia. ⁹ Ozias i lindi Joatami; Joatamit i lindi Akazi; Akazit i lindi Ezekia. ¹⁰ Ezekias i lindi Manaseu; Manaseut i lindi Amoni; Amonit i lindi Josia. ¹¹ Josias i lindi Jekonia dhe vëllezërit e tij në kohën e internimit në Babiloni. ¹² Pas internimit në Babiloni Jekonias i lindi Salatieli; Salatielit i lindi Zorobabeli. ¹³ Zorobabelit i lindi Abiudi; Abiudit i lindi Eliakimi; Eliakimit i lindi Azori. ¹⁴ Azorit i lindi Sadoku; Sadokut i lindi Akimi; Akimit i lindi Eliudi. ¹⁵ Eliudit i lindi Eleazari; Eleazarit i lindi Matthani, Matthanit i lindi Jakobi. ¹⁶ Jakobit i lindi Jozefi, bashkëshorti i Marisë, nga e cila lindi Jezusi, që quhet Krisht. ¹⁷ Kështu të gjithë brezat nga Abrahami deri te Davidi bëhen katërmbëdhjetë breza; dhe, nga Davidi deri te internimi në Babiloni, katërmbëdhjetë breza;

dhe, nga internimi në Babiloni deri te Krishti, katërmbëdhjetë breza. ¹⁸ Tani lindja e Jezu Krishtit ndodhi në këtë mënyrë: Maria, nëna e tij, i ishte premtuar Jozefit, por para se të fillonin të rrinin bashkë, mbeti shtatzënë nga Frymën e Shenjtë. ¹⁹ Atëherë Jozefi, i fejuari i saj, i cili ishte njeri i drejtë dhe nuk donte ta poshtëronte botërisht, vendosi ta linte fshehtas. ²⁰ Por, ndërsa bluante me vete këto çështje, ja që iu shfaq në ëndërr një engjell i Zotit dhe i tha: “Jozef, bir i Davidit, mos ki frikë ta marrësh me vete Marinë si gruan tënde, sepse ç’është ngjizur në të është vepër e Frymës së Shenjtë. ²¹ Dhe ajo do të lindë një djalë dhe ti do t’i vësh emrin Jezus, sepse ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre”. ²² E gjithë kjo ndodhi që të përmbushej fjala e Zotit, e thënë me anë të profetit që thotë: ²³ “Ja, virgjëresha do të mbetet shtatzënë dhe do të lindë një djalë, të cilit do t’i venë emrin Emanuel, që do të thotë: “Zoti me ne””. ²⁴ Dhe Jozefi, si u zgjua nga gjumi, veprooi ashtu siç e kishte urdhëruar engjëlli i Zotit dhe e mori pranë vetës gruan e tij; ²⁵ por ai nuk e njohu, derisa ajo lindi djalin e saj të parëlindur, të cilit ia vuri emrin Jezus.

2

¹ Pasi Jezusi lindi në Bethlehem të Judesë në kohën e mbretit Herod, ja që disa dijetarë nga lindja arritën në Jeruzalem, ² duke thënë: “Ku është mbreti i Judenjve, që ka lindur? Sepse pamë yllin e tij në Lindje dhe erdhëm për ta adhuruar”. ³ Mbreti Herod, kur dëgjoi këto fjalë, u shqetësua, dhe bashkë me të mbarë Jeruzalemi. ⁴ Dhe,

mbasi i mblodhi të gjithë krerët e priftërinjve dhe skribët e popullit, i pyeti ku duhet të lindte Krishti. ⁵ Dhe ata i thanë: “Në Bethlehem të Judesë, sepse kështu është shkruar nëpërmjet profetit: ⁶ “Dhe ti, Bethlehem, tokë në Jude, nuk je aspak më e parendësishmja ndër princat e Judesë, sepse nga ti do të dalë një udhëheqës, që do të kullotë popullin tim, Izraelin””. ⁷ Atëherë Herodi i thirri fshehurazi dijetarët, dhe i pyeti me hollësi se kur e kishin parë yllin për herë të parë. ⁸ Dhe i dërgoi në Bethlehem dhe tha: “Shkoni dhe pyesni me kujdes për fëmijën; dhe, kur ta gjeni, më njoftoni që të vij edhe unë ta adhuroj”. ⁹ Dhe ata, pasi e dëgjuan mbretin, u nisën; dhe ja, ylli që kishin parë në lindje u shkante përpara atyre derisa u ndal përmbi vendin ku ndodhej fëmija. ¹⁰ Ata, kur e panë yllin, u gëzuan me gëzim shumë të madh. ¹¹ Dhe, mbasi hynë në shtëpi, panë fëmijën me Marien, nënën e tij, dhe ranë përmbys dhe e adhuruan. Pastaj hapën thesaret e tyre dhe dhuruan: ar, temjan dhe mirrë. ¹² Pasi Perëndia i udhëzoi në ëndërr që të mos ktheheshin te Herodi, ata u kthyen në vendin e tyre nga një rrugë tjetër. ¹³ Tani pasi u nisën Dijetarët, ja një engjëll i Zotit iu shfaq në ëndërr Jozefit dhe i tha: “Çohu, merr fëmijën dhe nënën e tij dhe ik në Egjipt, dhe rri aty deri sa të të lajmëroj, sepse Herodi do ta kërkojë fëmijën për ta vrarë”. ¹⁴ Jozefi, pra, u zgjua, mori fëmijën dhe nënën e tij natën dhe iku në Egjipt. ¹⁵ Dhe qëndroi aty deri sa vdiq Herodi, që të përmbushet ç’ ishte thënë nga Zoti me anë të profetit: “E thirra birintimnga Egjipti”. ¹⁶ Atëherë Herodi, dukeparë se dijetarët e kishin mashtruar, u zemërua fort

dhe urdhëroi të vriten të gjithë fëmijët meshkuj që ishin në Bethlehem dhe në tërë rrethinën e tij, nga dy vjeç e poshtë, ¹⁷ Atëherë u përmbush ajo që ishte thënë nëpërmjet profetit Jeremi që thotë: ¹⁸ “Në Ramë u dëgjua një klithmë, një vaje një qarje dhe gjëmë e madhe; Rakela vajton bijtë e saj dhe nuk pranon të ngushëllohet, sepse ata nuk janë më”. ¹⁹ Pasi vdiq Herodi, ja një engjëll i Zotit i shfaqet në ëndërr Jozefit në Egjipt, ²⁰ dhe i thotë: “Çohu, merr fëmijën dhe nënën e tij dhe shko në vendin e Izraelit, sepse ata që donin ta vrisnin fëmijën kanë vdekur”. ²¹ Dhe ai u çua, mori fëmijën dhe nënën e tij dhe shkoi në vendin e Izraelit; ²² por, kur dëgjoi se Arkelau mbretëronte në Judë në vend të Herodit, atit të tij, pati frikë të shkojë atje. Dhe, mbasi u udhëzua nga Perëndia në ëndërr, iku në krahinën e Galilesë, ²³ dhe, mbasi arriti atje, zuri vend në një qytet që quhej Nazaret, që të përmbushej ajo që ishte thënë nga profetët: “Ai do të quhet Nazareas”.

3

¹ Tani në ato ditë erdhi Gjon Pagëzori, që predikonte në shkretëtirën e Judesë, ² dhe thoshte: “Pendohuni, sepse mbretëria e qiejve është afër!” ³ Dhe në fakt për Gjonin kishte folur profeti Isaia kur tha: “Një zë i atij që bërtet në shkretëtirë: “Përgatitni udhën e Zotit, drejtoni shtigjet e tij!””. ⁴ Tani Gjoni vet kishte veshur një rrobë prej leshi të devesë dhe një brez prej lëkure në bel; ai ushqehet me karkaleca dhe mjaltë të egër. ⁵ Në atë kohë njerëzit e Jeruzalemit, nga gjithë Judeja dhe nga krahina e Jordanit rendnin tek ai,

⁶ dhe pagëzoheshin nga ai, në Jordan duke rrëfyer mëkatet e tyre. ⁷ Por ai, kur pa se shumë farisenj dhe saducenj po vinin për t'u pagëzuar tek ai, u tha atyre: “Pjellë nepërkash, kush ju ka mësuar t'i arratiseni zemërimin që po vjen? ⁸ Jepni pra frytë të denja të pendesës! ⁹ Dhe mos t'ju shkojë mendja të thoni me vete: “Ne kemi Abrahamin për atë”; sepse unë po ju them se Perëndia mund të nxjerrë bij të Abrahamit edhe prej këtyre gurëve. ¹⁰ Dhe tashmë sëpata është në rrënjën e drurëve; çdo dru, pra, që nuk jep fryt të mirë, do të pritët dhe do të hidhet në zjarr. ¹¹ Unë po ju pagëzoj me ujë, për pendim; por ai që vjen pas meje është më i fortë se unë, dhe unë nuk jam i denjë as të mbaj sandalet e tij; ai do t'ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë dhe me zjarrin. ¹² Ai mban në dorë terploten dhe do ta pastrojë plotësisht lëmin e tij; grurin e tij do ta mbledhë në hambar, por bykun do ta djegë me zjarr të pashueshëm”. ¹³ Atëherë erdhi Jezusi nga Galileja në Jordan te Gjoni për t'u pagëzuar prej tij. ¹⁴ Por Gjoni e kundërshtoi fort duke i thënë: “Mua më duhet të pagëzohem prej teje dhe ti po vjen tek unë?”. ¹⁵ Dhe Jezusi, duke iu përgjigjur, u tha: “Lejo të bëhet për tani, sepse në këtë mënyrë përmbushim çdo drejtësi”. Atëherë ai e lejoi. ¹⁶ Dhe Jezusi, sapo u pagëzua, doli nga uji; dhe ja, qiejt iu hapën, dhe ai pa Frymën e Perëndisë duke zbritur si një pëllumb e duke ardhur mbi të; ¹⁷ dhe ja një zë nga qielli që tha: “Ky është Biri im i dashur, në të cilin jam kënaqur”.

4

¹ Atëherë Fryma e çoi Jezusin në shkretëtirë, që

djalli ta tundonte. ² Dhe, mbasi agjëroi dyzet ditë e dyzet net, në fund e mori uria. ³ Atëherë tunduesi, pasi iu afrua, i tha: “Në qoftë se je Biri i Perëndisë, thuaj që këta gurë të bëhen bukë”. ⁴ Por ai, duke iu përgjigjur, tha: “Është shkruar: ‘Njeriu nuk rron vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë’”. ⁵ Atëherë djalli e çoi në qytetin e shenjtë dhe e vendosi në majë të tempullit ⁶ dhe i tha: “Nëse je Biri i Perëndisë, hidhu poshtë, sepse është shkruar: ‘Ai do t’u japë urdhër engjëjve të tij për ty; edhe ata do të mbajnë mbi duart e tyre që të mos ndeshësh me këmbën tënde ndonjë gur’”. ⁷ Jezusi i tha: “Është shkruar gjithashtu: ‘Mos e tundo Zotin, Perëndinë tënd’”. ⁸ Djalli e çoi sërish mbi një mal shumë të lartë dhe i tregoi të gjitha mbretëritë e botës dhe lavdinë e tyre, ⁹ dhe i tha: “Unë do të t’i jap të gjitha këto, nëse ti bie përmbys para meje dhe më adhuron”. ¹⁰ Atëherë Jezusi i tha: “Shporru, Satan, sepse është shkruar: ‘Adhuro Zotin, Perëndinë tënde, dhe shërbeji vetëm atij’”. ¹¹ Atëherë djalli e la; dhe ja, u afruan engjëjt dhe i shërbenin. ¹² Jezusi, mbasi dëgjoi se Gjonin e kishin futur në burg, u tërhoq në Galile. ¹³ Pastaj la Nazaretin dhe shkoi të banojë në Kapernaum, qytet bregdetar, në kufijtë të Zabulonit dhe të Neftalit, ¹⁴ që të përmbushej ç’ ishte thënë nëpërmjet profetit Isaia kur tha: ¹⁵ “Toka e Zabulonit, toka e Neftalit, mbi bregun e detit, krahina përtej Jordanit, Galileja e paganëve, ¹⁶ populli që dergjej në errësirë ka parë një dritë të madhe, dhe përmbi ata që dergjeshin në krahinë dhe në hijen e vdekjes, doli drita”. ¹⁷ Që nga ajo kohë Jezusi fil-

loi të predikojë dhe të thotë: “Pendohuni, sepse mbretëria e qiejve është afër!”. ¹⁸ Duke ecur gjatë bregut të detit të Galileës, Jezusi pa dy vëllezër: Simonin, të quajtur Pjetër, dhe Andrean, të vëllanë, të cilët po hidhnin rrjetën në det, sepse ishin peshkatarë; ¹⁹ dhe u tha atyre: “Ndiqmëni dhe unë do t’ju bëj peshkatarë njerëzish”. ²⁰ Dhe ata i lanë menjëherë rrjetat dhe e ndoqën. ²¹ Dhe, duke vazhduar rrugën, pa dy vëllezër të tjerë: Jakobin, birin e Zebedeut dhe Gjonin, vëllanë e tij, në barkë bashkë me Zebedeun, atin e tyre, duke ndrequr rrjetat; dhe i thirri. ²² Dhe ata lanë menjëherë barkën dhe atin e tyre dhe i shkuan pas. ²³ Jezusi shkante kudo nëpër Galile, duke mësuar në sinagogat e tyre, duke predikuar ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar çdo sëmundje dhe çdo lëngatë në popull. ²⁴ Dhe fama e tij u përhap në gjithë Sirinë; dhe i sillnin të gjithë të sëmurët që vuanin nga lëngata dhe dhimbje të ndryshme, të demonizuar, epileptikë dhe paralitikë; dhe ai i shëronte. ²⁵ Dhe një mori e madhe njerëzish i shkante pas, nga Galileja, nga Dekapoli, nga Jeruzalemi, nga Judeja dhe nga përtej Jordanit.

5

¹ Dhe ai, kur pa turmat, u ngjit në mal dhe, pasi u ul, iu afruan dishepujt e tij. ² Atëherë ai hapi gojën dhe i mësoi duke u thënë: ³ “Lum skamësit në frymë, sepse e tyre është mbretëria e qiejve. ⁴ Lum ata që vajtojnë, sepse ata do të ngushëllohen. ⁵ Lum ata që janë zemërbutë, sepse ata do ta trashëgojnë tokën. ⁶ Lum ata që janë të uritur dhe të etur për drejtësi, sepse ata do të

ngopen. ⁷ Lum ata që janë të mëshirshëm, sepse ata do të gjejnë mëshirë. ⁸ Lum ata që janë të pastër në zemër, sepse ata do ta shohin Perëndinë. ⁹ Lum ata që përpiqen për paqen, sepse ata do të quhen bij të Perëndisë. ¹⁰ Lum ata që janë përndjekur për hir të drejtësisë, sepse e tyre është mbretëria e qiejve. ¹¹ Lum ju kur do t’ju shajnë dhe do t’ju përndjekin dhe, duke gënjyer, do të thonë të gjitha të zezat kundër jush, për shkakun tim. ¹² Gëzohuni dhe ngazëllohuni, sepse shpërblimi juaj është i madh në qiej, sepse kështu i kanë përndjekur profetët që qenë para jush”. ¹³ “Ju jeni kripa e tokës; por në qoftë se kripa bëhet e amësht, me se mund ta rifitojë shijen? Nuk vlen për asgjë, veçse për t’u hedhur dhe ta shkelin njerëzit. ¹⁴ Ju jeni drita e botës; një qytet i ngritur në majë të malit nuk mund të fshihet. ¹⁵ Po ashtu nuk ndizet një qiri për ta vënë nën babunë, por për ta vënë mbi shandan, dhe t’u bëjë dritë të gjithë atyre që janë në shtëpi. ¹⁶ Ashtu le të shndritë drita juaj para njerëzve, që të shohin veprat tuaja të mira dhe ta lëvdojnë Atin tuaj që është në qiej”. ¹⁷ “Mos mendoni se unë erdha për të shfuqizuar ligjin ose profetët; unë nuk erdha për t’i shfuqizuar, po për t’i plotësuar. ¹⁸ Sepse në të vërtetë ju them: Deri sa qielli dhe toka, të kalojnë asnjë jotë a asnjë pikë e ligjit nuk do të kalojnë, para se të plotësohet gjithçka. ¹⁹ Ai, pra, që do të shkelë një nga këto urdhërime më të vogla, dhe do t’u ketë mësuar kështu njerëzve, do të quhet më i vogli në mbretërinë e qiejve; kurse ai që do t’i vërë në praktikë dhe do t’ua mësojë të tjerëve, do të quhet i madh në mbretërinë

e qiejve. ²⁰ Prandaj unë po ju them: në qoftë se drejtësia juaj nuk është më e lartë nga ajo e skribëve dhe e farisenjve ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e qiejve. ²¹ Ju keni dëgjuar se u qe thënë të lashtëve: “Mos vrisni”; dhe: “Kushdo që vret do t’i nënshtrohet gjyqit”; ²² por unë po ju them: “Kushdo që zemërohet pa shkak kundër vëllait të tij, do t’i nënshtrohet gjyqit; dhe kush i thotë vëllait të vet: “Rraka”, do t’i nënshtrohet sinedrit; dhe kush do t’i thotë: “Budalla”, do t’i nënshtrohet zjarrit të Gehenës. ²³ Nëse ti, pra, po paraqet ofertën tënde te altari, dhe atje kujtohesh se yt vëlla ka diçka kundër teje, ²⁴ lëre atje ofertën tënde para altarit dhe shko pajtohu më parë me vëllanë tënd; pastaj kthehu dhe paraqite ofertën tënde. ²⁵ Bëj një marrëveshje miqësore me kundërshtarin tënd, sa je në një rrugë me të, që kundërshtari yt të mos të dorëzojë te gjykatësi dhe gjykatësi të të dorëzojë te rojtari dhe ti të futesh në burg. ²⁶ Në të vërtetë të them se nuk do të dalësh prej andej pa e paguar edhe qindarkën e fundit. ²⁷ Ju keni dëgjuar se të lashtëve u qe thënë: “Mos shkel kurorën”. ²⁸ Por unë po ju them se kushdo që shikon një grua për ta dëshiruar, ka shkelur kurorën me të në zemrën e vet. ²⁹ Në qoftë se syri yt i djathtë të çon në mëkat, hiqe dhe flake larg teje, sepse është më mirë për ty që të humbësh një nga gjymtyrët e tua se sa të hidhet në Gehenën gjithë trupi yt; ³⁰ dhe në qoftë se dora jote e djathtë të çon në mëkat, preje dhe hidhe larg teje, sepse është më mirë që të humbësh një nga gjymtyrët e tua se sa të hidhet në Gehena gjithë trupi yt. ³¹ Qe thënë gjithashtu: “Kush e lë gruan e tij, le t’i japë letrën e ndarjes”. ³² Por

unë po ju them: Kushdo që e përzë gruan e tij, me përjashtim të rastit të kurvërisë, e bën atë të shkelë kurorën; dhe kushdo që martohet me një grua të ndarë, shkel kurorën. ³³ Keni dëgjuar gjithashtu se të lashtëve u qe thënë: “Mos bëj betim të rremë; por plotëso premtimet për të cilat je betuar para Zotit”. ³⁴ Por unë po ju them: “Mos u betoni fare, as për qiellin, sepse është froni i Perëndisë, ³⁵ as për tokën, sepse është stol i këmbëve të tij, as për Jeruzalemin, sepse është qyteti i Mbretit të madh. ³⁶ Mos u beto as për kokën tënde, sepse nuk ke fuqi të zbardhësh ose të nxish qoftë edhe një fije floku; ³⁷ Por fjala jote të jetë: Po, po; jo, jo; gjithçka më tepër vjen nga i ligu. ³⁸ Ju keni dëgjuar se qe thënë: “Sy për sy dhe dhëmb për dhëmb”. ³⁹ Por unë po ju them: Mos i rezisto të ligut; madje, në qoftë se dikush të qëllon mbi faqen e djathtë, ktheja dhe tjetrën, ⁴⁰ dhe në qoftë se dikush do të të nxjerrë në gjyq për të të marrë tunikën, jepi edhe mantelin. ⁴¹ Dhe në qoftë se dikush të detyron të ecësh një milje, ti bëji dy me të. ⁴² Jepi atij që të kërkon, dhe mos refuzo t’i japësh atij që të kërkon hua. ⁴³ Ju keni dëgjuar se qe thënë: “Duaje të afërmin tënd dhe urreje armikun tënd”. ⁴⁴ Por unë po ju them: “Duani armiqtë tuaj, bekoni ata që ju mallkojnë, u bëni të mirë atyre që ju urrejnë, dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin, ⁴⁵ për të qenë bij të Atit tuaj, që është në qiej, sepse ai bën të lindë diellin e tij mbi të mirët dhe mbi të këqijtë, dhe bën të bjerë shi mbi të drejtët dhe të padrejtët. ⁴⁶ Sepse, po të doni vetëm ata që ju duan, çfarë shpërblimi do të keni? A nuk bëjnë kështu

edhe tagrambledhësit? ⁴⁷ Dhe nëse përshendetni vetëm vëllezërit tuaj, çfarë bëni të veçantë? A nuk bëjnë kështu edhe tagrambledhësit? ⁴⁸ Jini, pra, të përkryer, ashtu siç është i përsosur Ati juaj, që është në qiej”.

6

¹ “Mos e jepni lëmoshën tuaj para njerëzve, me qëllim që ata t’ju admirojnë; përndryshe nuk do të shpërbleheni te Ati juaj, që është në qiej. ² Kur do të japësh lëmoshë, pra, mos i bjer borisë para teje, ashtu siç bëjnë hipokritët në sinagoga dhe në rrugët, për të qenë të nderuar nga njerëzit; në të vërtetë ju them, se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre. ³ Madje kur jep lëmoshë, e majta jote të mos dijë ç’bën e djathta, ⁴ që lëmosha jote të jepet fshehurazi; dhe Ati yt, që shikon në fshehtësi, do të ta shpërblejë haptas. ⁵ Dhe kur ti lutesh, mos u bëj si hipokritët, sepse atyre u pëlqen të luten në këmbë në sinagoga dhe në sheshet e rrugëve, në mënyrë që njerëzit t’i shohin; në të vërtetë ju them se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre. ⁶ Por ti, kur lutesh, futu në dhomëzën tënde, mbylle derën dhe lutju Atit tënd në fshehtësi; dhe Ati yt, që shikon në fshehtësi, do të ta shpërblejë publikisht. ⁷ Por kur ju luteni, mos përdorni përsëritje të kota siç bëjnë paganët, sepse ata mendojnë se do t’u plotësohet lutja se kanë përdorur shumë fjalë. ⁸ Mos u bëni, pra, si ata, sepse Ati juaj i di gjërat për të cilat keni nevojë, para se ju t’i kërkonit. ⁹ Ju, pra, lutuni kështu: “Ati ynë që je në qiej, u shenjtëroftë emri yt. ¹⁰ Ardhtë mbretëria jote. U bëftë vullneti yt në tokë si në qiell. ¹¹ Bukën tonë të përditshme

na e jep sot. ¹² Dhe na i fal fajet tona, ashtu siç ua falim ne fajtorëve tanë. ¹³ Dhe mos lejo të biem në tundim, por na çliro nga i ligu, sepse jotja është mbretëria dhe fuqia dhe lavdia përjetë. Amen”.

¹⁴ Sepse në qoftë se ju ua falni njerëzve gabimet e tyre, Ati juaj qiellor do t’juaj falë edhe juve; ¹⁵ por në qoftë se ju nuk ua falni njerëzve gabimet e tyre, as Ati juaj nuk do t’ua falë juve gabimet tuaja.

¹⁶ Dhe kur të agjëroni, mos u tregoni të pikëlluar si hipokritët; sepse ata shfityrohen për t’u treguar njerëzve se agjërojnë; në të vërtetë ju them se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre. ¹⁷ Kurse ti, kur të agjërosh, vajose kokën dhe laje fytyrën, ¹⁸ me qëllim që të mos u tregosh njerëzve se ti agjëron, por Atit tënd në fshehtësi; dhe Ati yt, i cili shikon në fshehtësi, do ta japë shpërblimin publikisht. ¹⁹ Mos mblidhni për vete thesare mbi tokë, ku i brejnë tenja dhe ndryshku, dhe ku vjedhësit shpërthejnë dhe vjedhin, ²⁰ përkundrazi mblidhni për vete thesare në qiell, ku as tenja as ndryshku nuk prishin dhe ku vjedhësit nuk shpërthejnë dhe nuk vjedhin. ²¹ Sepse ku është thesari juaj do të jetë edhe zemra juaj. ²² Drita e trupit është syri; në qoftë se syri yt është i pastër, gjithë trupi yt do të jetë i ndriçuar, ²³ por në qoftë se syri yt është i lig, gjithë trupi yt do të jetë në errësirë; në qoftë se drita, pra, që është në ty është errësirë, sa e madhe do të jetë errësira! ²⁴ Askush nuk mund t’u shërbejë dy zotërinjve, sepse ose do të urrejë njërin dhe do ta dojë tjetrin; ose do t’i qëndrojë besnik njerit dhe do të përçmojë tjetrin; ju nuk mund t’i shërbeni Perëndisë dhe mamonit. ²⁵ Prandaj po ju them:

mos u shqetësoni për jetën tuaj, për atë që do të hani ose do të pini, as për trupin tuaj, për atë që do të vishni. A nuk është vallë jeta më me vlerë se ushqimi dhe trupi më me vlerë se veshja? ²⁶ Vini re zogjtë e qiellit: ata nuk mbjellin, nuk korrin dhe nuk mbledhin në hambare; megjithatë Ati juaj qiellor i ushqen. A nuk vleni ju shumë më tepër se sa ata? ²⁷ Dhe cili nga ju, me gjithë kujdesin e tij, mund t'i shtojë shtatit të tij qoftë edhe një kubit të vetëm? ²⁸ Pse shqetësoheni për veshjen tuaj? Vini re si rriten zambakët e fushës: ata nuk lodhen dhe nuk tjerrin; ²⁹ dhe unë, pra, po ju them se Salomoni vetë, me gjithë lavdinë e tij, nuk ishte veshur si ndonjë nga ata. ³⁰ Tani nëse Perëndia e vesh kështu barin e fushës, që sot është dhe nesër hidhet në furrë, vallë nuk do t'ju veshë shumë më tepër ju, njerëz besimpakë? ³¹ Mos u shqetësoni, pra duke thënë: “Çfarë do të hamë ose çfarë do të pimë, ose me çfarë do të vishemi?”. ³² Sepse janë paganët ata që kërkojnë të gjitha këto gjëra; Ati juaj qiellor, pra, e di mirë se ju keni nevojë për të gjitha këto gjëra. ³³ Por para së gjithash kërkon mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e tij dhe të gjitha këto gjëra do t'ju shtohen. ³⁴ Mos u brengosni, pra, për të nesërmen, sepse e nesërmja do të kujdeset vetë për vete. Secilës ditë i mjafton pikëllimi i vet”.

7

¹ “Mos gjykoni, që të mos gjykoheni. ² Sepse ju do të gjykoheni sipas gjykimit me të cilin ju gjykoni; dhe me masën me të cilën ju masni, do t'ju masin të tjerët. ³ Pse shikon lëmishten që është

në syrin e vëllait tënd dhe nuk shikon trarin që është në syrin tënd? ⁴ Ose, si mund t'i thuash vëllait tënd: "Dale të të heq lëmishten nga syri", kur ke një tra në syrin tënd? ⁵ O hipokrit, hiqe më parë trarin nga syri yt dhe pastaj shiko qartë për të nxjerrë lëmishten nga syri i vëllait tënd. ⁶ Mos u jepni qenve ç'është e shenjtë dhe mos i hidhni margaritarët tuaj para derrave, që të mos i shkelin me këmbë dhe të kthehen kundër jush dhe t'ju shqyejnë. ⁷ Lypni dhe do t'ju jepet; kërkonin dhe do të gjeni; trokitni dhe do t'ju çelet. ⁸ Sepse kush lyp merr, kush kërkon gjen dhe do t'i çelet atij që troket. ⁹ A ka midis jush ndonjë njeri që, po t'i kërkojë i biri bukë, t'i japë një gur? ¹⁰ Ose po t'i kërkojë një peshk, t'i japë një gjarpër? ¹¹ Në qoftë se ju, që jeni të këqij, dini t'u jepni dhurata të mira bijve tuaj, aq më tepër Ati juaj, që është në qiej, do t'u japë gjëra të mira atyre që ia kërkojnë. ¹² Gjithçka, pra, që ju dëshironi t'ju bëjnë njerëzit, ua bëni edhe ju atyre, sepse ky është ligji dhe profetët. ¹³ Hyni nga dera e ngushtë, sepse e gjërë është dera dhe e hapur është udha që të çon në shkatërrim, dhe shumë janë ata që hyjnë nëpër të. ¹⁴ Përkundrazi sa e ngushtë është dera dhe sa e vështirë është udha që çon në jetë! Dhe pak janë ata që e gjejnë! ¹⁵ Ruhuni nga profetët e rremë, të cilët vijnë te ju duke u shtënë si dele, por përbrenda janë ujqër grabitqarë. ¹⁶ Ju do t'i njihni nga frytet e tyre. A vilet vallë rrush nga ferrat ose fiq nga murrizat? ¹⁷ Kështu çdo dru i mirë jep fryte të mira; por druri i keq prodhon fryte të këqija. ¹⁸ Një dru i mirë nuk mund të japë fryte të këqija, as një dru i keq

të japë fryte të mira. ¹⁹ Çdo dru që nuk jep fryt të mirë pritët dhe hidhet në zjarr. ²⁰ Ju, pra, do t'i njihni profetët nga frytet e tyre. ²¹ Jo çdo njeri që më thotë: “Zot, Zot” do të hyjë në mbretërinë e qieve; por do të hyjë ai që kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej. ²² Shumë do të më thonë atë ditë: “O Zot, o Zot, a nuk profetizuat ne në emrin tënd, a nuk i dëbuam demonët në emrin tënd, a nuk kemi bërë shumë vepra të fuqishme në emrin tënd?”. ²³ Dhe atëherë unë do t'u sqaroj atyre: “Unë s'ju kam njohur kurrë; largohuni nga unë, ju të gjithë, që keni bërë paudhësi”. ²⁴ Prandaj, ai që i dëgjon këto fjalë të mia dhe i vë në praktikë, mund të krahasohet prej meje me një njeri të zgjuar, që e ka ndërtuar shtëpinë e tij mbi shkëmb. ²⁵ Ra shiu, erdhi përmbytja, frynë erërat dhe u përplasën mbi atë shtëpi; por ajo nuk u shemb, sepse ishte themeluar mbi shkëmb. ²⁶ Përkundrazi ai që i dëgjon këto fjalë dhe nuk i vë në praktikë, do të krahasohet me një njeri budalla, që e ka ndërtuar shtëpinë e tij mbi rërë. ²⁷ Më pas ra shiu, erdhi përmbytja, frynë erërat dhe u përplasën mbi atë shtëpi; ajo u shemb dhe rrënimi i saj qe i madh”. ²⁸ Tani kur Jezusi i mbaroi këto fjalë, turmat mbetën të habitura nga doktrina e tij, ²⁹ sepse ai i mësonte, si një që ka autoritet dhe jo si skribët.

8

¹ Tani kur Jezusi zbriti nga mali, turma të mëdha e ndiqnin. ² Dhe ja, një lebroz erdhi dhe e adhuroi, duke thënë: “O Zot, po të duash, ti mund të më shërosh”. ³ Jezusi e shtriu dorën, e preku dhe i tha: “Po, unëdua, shërohu”. Dhe nëatëçast ushërua nga

lebra e tij. ⁴ Atëherë Jezusi i tha: “Ruhu se ia tregon kujt; por shko, paraqitu te prifti, bëj flijimin që ka urdhëruar Moisiu, me qëllim që kjo të jetë dëshmi për ta”. ⁵ Kur Jezusi hyri në Kapernaum i erdhi një centurion duke iu lutur, ⁶ dhe duke thënë: “O Zot, shërbëtori im rri shtrirë në shtëpi i paralizuar dhe po vuan shumë”. ⁷ Dhe Jezusi i tha: “Do të vij dhe do ta shëroj”. ⁸ Centurioni duke u përgjigjur i tha: “Zot, unë nuk jam i denjë që ti të hysh nën strehën time; por thuaj vetëm një fjalë dhe shërbëtori im do të shërohet. ⁹ Sepse unë jam një njeri nën urdhërin e të tjerëve, dhe i kam ushtarët nën vete; dhe, po t’i them dikujt: “Shko”, ai shkon; dhe po t’i them një tjetri: “Eja”, ai vjen; dhe po t’i them shërbëtorit tim: “Bëje këtë”, ai e bën”. ¹⁰ Dhe Jezusi, kur i dëgjoi këto gjëra, u mrekullua dhe u tha atyre që e ndiqnin: “Në të vërtetë po ju them, se askund në Izrael nuk e gjeta një besim aq të madh. ¹¹ Unë po ju them se shumë do të vijnë nga lindja dhe nga perëndimi dhe do të ulen në tryezë me Abrahamin, me Isaakun dhe me Jakobin, në mbretërinë e qiejve, ¹² por bijtë e mbretërisë do të flaken në errësitat e jashtme. Atje do të jetë e qara dhe kërcëllimi dhëmbëve”. ¹³ Dhe Jezusi i tha centurionit: “Shko dhe u bëftë ashtu si besove!”. Dhe shërbëtori i tij u shërua që në atë çast. ¹⁴ Pastaj Jezusi hyri në shtëpinë e Pjetrit dhe pa që e vjehrra ishte në shtrat me ethe. ¹⁵ Dhe ai ia preku dorën dhe ethet e lanë; dhe ajo u ngrit dhe nisi t’u shërbejë. ¹⁶ Dhe kur u ngrys, i sollën shumë të pushtuar nga demonë; dhe ai, me fjalë, i dëboi frymërat dhe i shëroi të gjithë të sëmurët,

¹⁷ që kështu të përmbushej fjala e profetit Isaia kur tha: “Ai i mori lëngatat tona dhe i mbarti sëmundjet tona”. ¹⁸ Tani Jezusi, duke parë rreth tij turma të mëdha, urdhëroi që të kalonin në bregun tjetër. ¹⁹ Atëherë një skrib iu afrua dhe i tha: “Mësues, unë do të ndjek kudo që të shkosh”. ²⁰ Dhe Jezusi i tha: “Dhelprat i kanë strofkat, dhe zogjtë e qiellit i kanë çerdhet, por Biri i njeriut nuk ka as ku të mbështetë kokën”. ²¹ Pastaj një tjetër nga dishepujt e tij i tha: “O Zot, më jep më parë leje të shkoj të varros atin tim”. ²² Por Jezusi i tha: Më ndiq, dhe lëri të vdekurit të varrosin të vdekurit e vet”. ²³ Dhe mbasi ai hipi në barkë, dishepujt e tij e ndiqnin. ²⁴ Dhe ja, që u ngrit në det një stuhia aq e madhe, sa valët po e mbulonin barkën, por ai flinte. ²⁵ Dhe dishepujt e tij iu afruan dhe e zgjuan duke i thënë: “O Zot, na shpëto, ne po mbarojmë!” ²⁶ Por ai u tha atyre: “Pse keni frikë, o njerëz besimpakë?”. Dhe, pasi u ngrit, qortoi erërat dhe detin, dhe u bë bunacë e madhe. ²⁷ Atëherë njëerëzit u mrekulluan dhe thoshnin: “Kush është ky, të cilit po i binden deti dhe erërat?”. ²⁸ Dhe kur arriti në bregun tjetër, në krahinën e Gergesenasve, i dolën para dy të demonizuar, që kishin dalë nga varret, dhe ishin aq të tërbuar sa që askush nuk mund të kalonte në atë udhë. ²⁹ Dhe ja, ata filluan të bërtasin duke thënë: “Ç’është mes nesh dhe ty, Jezus, Biri i Perëndisë? Mos ke ardhur këtu të na mundosh para kohe?”. ³⁰ Jo larg tyre një tufë e madhe derrash po kullose. ³¹ Dhe demonët iu lutën duke i thënë: “Në qoftë se na dëbon, na lejo të shkojmë në atë tufë derrash”. ³² Dhe ai u tha

atyre: “Shkoni!”. Kështu ata, pasi dolën, hynë në atë tufë derrash; dhe ja, gjithë ajo tufë u hodh nga gremina në det, dhe u mbyt në ujë. ³³ Dhe ata që i kullotnin ikën dhe, kur shkuan në qytet, i treguan të gjitha këto gjëra, duke përfshirë ngjarjen e të demonizuarve. ³⁴ Dhe ja, gjithë qyteti i doli para Jezusit; dhe, kur e panë, iu lutën që të largohej prej vendit të tyre.

9

¹ Dhe ai, pasi hipi në barkë, kaloi në bregun tjetër dhe erdhi në qytetin e vet. ² Dhe ja, iu paraqit një paralitik i shtrirë në vig; dhe Jezusi, kur pa besimin që kishin ata, i tha paralitikut: “Merr zemër, o bir, mëkatet e tua të janë falur!” ³ Atëherë disa skribë thanë me vete: “Ky po blasfemon!” ⁴ Por Jezusi, duke njohur mendimet e tyre, tha: “Pse mendoni gjëra të mbrapështa në zemrat tuaja? ⁵ Në fakt, ç’është më e lehtë, të thuash: “Mëkatet e tua të janë falur”, apo: “Çohu dhe ec”? ⁶ Tani, që ta dini se Biri i njeriut ka autoritet në tokë të falë mëkatet: Çohu (i tha paralitikut), merr vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde”. ⁷ Dhe ai u çua dhe shkoi në shtëpinë e vet. ⁸ Turmat, kur e panë këtë, u çuditën dhe lëvdonin Perëndinë, që u kishte dhënë pushtet të tillë njerëzve. ⁹ Pastaj Jezusi, duke shkuar tutje, pa një burrë që rrinte në doganë, i quajtur Mate, dhe i tha: “Ndiqme!”. Dhe ai u çua dhe e ndoqi. ¹⁰ Dhe ndodhi që, kur Jezusi u ul në tryezë në shtëpi, erdhën shumë tagrambledhës dhe mëkatarë dhe u ulën në tryezë bashkë me të dhe me dishepujt e tij. ¹¹ Farisenjtë, kur e panë këtë, u thanë

dishepujve të tij: “Pse Mësuesi juaj ha bukë me tagrambledhësit dhe me mëkatarët?”. ¹² Jezusi, mbasi i dëgjoi, u tha atyre: “Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët. ¹³ Tani shkoni dhe mësoni ç’do të thotë: “Unë dua mëshirë dhe jo flijime”. Sepse unë nuk erdha për të thirrur në pendim të drejtët, por mëkatarët”. ¹⁴ Atëherë iu afruan dishepujt e Gjonit dhe i thanë: “Pse ne dhe farisenjtë agjërojmë shpesh, ndërsa dishepujt e tu nuk agjërojnë?”. ¹⁵ Dhe Jezusi u tha atyre: “A mund të mbajnë zi dasmorët, ndërsa dhëndërrin është midis tyre? Por do të vijë koha kur do t’ua marrin dhëndërrin dhe atëherë ata do të agjërojnë. ¹⁶ Askush nuk vë një copë prej stofi të ri mbi një petk të vjetër, sepse kështu arna bie dhe grisja bëhet më e madhe. ¹⁷ Dhe as nuk shtihet vera e re në kacekë të vjetër; përndryshe kacekët shpohen, vera derdhet dhe kacekët humbin; por shtihet vera e re në kacekë të rinj, kështu që ruhen të dy”. ¹⁸ Ndërsa Jezusi u thoshte këto, iu afrua një nga krerët e sinagogës, ra përmbys para tij, dhe i tha: “Sapo më vdiq vajza, por eja, vëre dorën mbi të dhe ajo do të jetojë”. ¹⁹ Dhe Jezusi u ngrit dhe e ndoqi bashkë me dishepujt e tij. ²⁰ Dhe ja një grua, e cila vuante prej dymbëdhjetë vjetësh nga një fluks gjaku, iu afrua nga mbrapa dhe i preku cepin e rrobes së tij. ²¹ Sepse thoshte me vete: “Po të prek vetëm rroben e tij, do të shërohem”. ²² Jezusi u kthye, e pa dhe tha: “Merr zemër, o bijë; besimi yt të ka shëruar”. Dhe që në atë çast gruaja u shërua. ²³ Kur Jezusi arriti në shtëpinë e kryetarit të sinagogës dhe pa fyelltarët dhe turmën që zhur-

monte, ²⁴ u tha atyre: “Largohuni, sepse vajza nuk ka vdekur, por fle”. Dhe ata e përqeshnin. ²⁵ Pastaj, kur turmën e nxorën jashtë, ai hyri, e zuri për dore vajzën dhe ajo u ngrit. ²⁶ Fama e kësaj u përhap në mbarë atë vend. ²⁷ Dhe ndërsa Jezusi po largohej prej andej, dy të verbër e ndiqnin duke bërëtitur dhe duke thënë: “Ki mëshirë për ne, Bir i Davidit!”. ²⁸ Kur arriti në shtëpi, të verbërit iu afruan dhe Jezusi u tha atyre: “A besoni ju se unë mund ta bëj këtë gjë?”. Ata iu përgjigjën: “Po, o Zot”. ²⁹ Atëherë ai ua preku sytë, duke thënë: “U bëftë sipas besimit tuaj”. ³⁰ Dhe atyre iu hapën sytë. Pastaj Jezusi i urdhëroi rreptësisht duke thënë: “Ruhuni se mos e merr vesh njeri”. ³¹ Por ata, sapo dolën, e përhapën famën e tij në mbarë atë vend. ³² Dhe, kur ata po dilnin, i paraqitën një burrë memec dhe të demonizuar. ³³ Dhe, mbasi e dëboi demonin, memeci foli dhe turmat u çuditën dhe thanë: “Nuk është parë kurrë një gjë e tillë në Izrael”. ³⁴ Por farisenjtë thonin: “Ai i dëbon demonët me ndihmën e princit të demonëve!”. ³⁵ Dhe Jezusi kalonte nëpër të gjitha qytetet dhe fshatrat, duke i mësuar në sinagogat e tyre, duke predikuar ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar çdo sëmundje e çdo lëngatë në popull. ³⁶ Duke parë turmat, kishte dhembshuri për to, sepse ishin të lodhur dhe të shpërndarë si delet pa bari. ³⁷ Atëherë ai u tha dishepujve të vet: “E korra është me të vërtetë e madhe, por punëtorët janë pak. ³⁸ Lutjuni, pra, Zotit të të korrave, të dërgojë punëtorë në të korrat e tij”.

10

¹ Pastaj Jezusi i thirri të dymbëdhjetë dishepujt e tij rreth vetes dhe u dha autoritet t'i dëbojnë frymërat e ndyra, dhe të shërojnë çdo sëmundje e çdo lëngatë. ² Dhe emrat e dymbëdhjetë apostujve janë këta: i pari Simoni, i quajtur Pjetër dhe Andrea, vëllai i tij; Jakobi i Zebedeut dhe Gjoni, vëllai i tij; ³ Filipi dhe Bartolomeu; Thomai dhe Mateu tagrambledhësi, Jakobi i Alfeut dhe Lebeu, i mbiquajtur Tade; ⁴ Simon Kananeasi dhe Judë Iskarioti, ai që më pas e tradhtoi. ⁵ Këta janë të dymbëdhjetët që Jezusi i dërgoi mbasi u dha këto urdhëra: “Mos shkoni ndër paganë dhe mos hyni në asnjë qytet të Samaritanëve, ⁶ por shkoni më mirë te delet e humbura të shtëpisë së Izraelit. ⁷ Shkoni dhe predikoni duke thënë: “Mbretëria e qiejve u afrua”. ⁸ Shëroni të sëmurët, pastroni lebrozët, ngjallni të vdekurit, dëboni demonët; falas morët, falas jepni. ⁹ Mos grumbulloni ar, as argjend as bakër në qesen tuaj, ¹⁰ as trasta për udhë, asdy palëtunika, assandale, asshkop, sepse punëtori është i denjë për ushqimin e vet. ¹¹ Në çfarëdo qytet ose fshat që të hyni, pyetni në se ka aty ndonjë njeri të denjë dhe banoni tek ai deri sa të niseni. ¹² Dhe kur hyni në shtëpi, e përsëritet. ¹³ Dhe në se ajo shtëpi është e denjë, le të vijë paqja juaj mbi të; por, në se nuk është e denjë, paqja juaj le të kthehet përsëri tek ju. ¹⁴ Dhe në se dikush nuk ju pret dhe nuk i dëgjon fjalët tuaja, duke dalë nga ajo shtëpi ose nga ai qytet, shkundni pluhurin nga këmbët tuaja. ¹⁵ Dhe në të vërtetë po ju them se ditën e gjyqit, vendi i Sodomës dhe i Gomorës

do të trajtohet me më shumë tolerancë se ai qytet.

¹⁶ Ja, unë po ju dërgoj si dele në mes të ujqërve; jini, pra, të mënçur si gjarpërinjtë dhe të pastër si pëllumbat. ¹⁷ Por ruhuni nga njerëzit, sepse do t'ju zvarrisin përpara sinedrave të tyre dhe do t'ju fshikullojnë në sinagogat e tyre. ¹⁸ Dhe do t'ju çojnë përpara guvernatorëve dhe përpara mbretërve për shkakun tim, për të dëshmuar para tyre dhe para johebrenjve. ¹⁹ Dhe, kur t'ju dorëzojnë në duart e tyre, mos u shqetësoni se çfarë dhe si do të flisni; sepse në atë çast do t'ju jepet se çfarë duhet të thoni; ²⁰ sepse nuk do të jeni ju që do të flisni, por Fryma e Atit tuaj që do të flasë në ju. ²¹ Tani vëllai do të dorëzojë vëllanë në vdekje dhe ati të birin; dhe bijtë do të çohen kundër prindërve dhe do t'i vrasin. ²² Dhe të gjithë do t'ju urrejnë për shkak të emrit tim; por ai që do të qëndrojë deri në fund, do të shpëtojë. ²³ Por kur do t'ju përndjekin në një qytet, ikni në një tjetër, sepse në të vërtetë ju them se nuk do të përfundoni së përshtuari qytetet e Izraelit, para se të vijë Biri i njeriut. ²⁴ Dishepulli nuk del mbi mësuesin, as shërbëtori mbi zotin e tij. ²⁵ I mjafton dishepullit të bëhet si mësuesi i tij dhe shërbëtorit të bëhet si zotëria e tij. Në se të zotin e shtëpisë e quajtnë Beelzebub, aq më tepër do t'i quajnë ashtu ata të shtëpisë së tij! ²⁶ Mos ia kini frikën pra, sepse nuk ka gjë të fshehtë që të mos zbulohet dhe asnjë sekret që nuk do të njihet. ²⁷ Atë që unë ju them në terr, e thoni në dritë; dhe atë që dëgjoni të thënë në vesh, predikojeni mbi çatitë. ²⁸ Dhe mos kini frikë nga ata që vrasin trupin, por nuk mund të vrasin shpirtin; kini frikë

më tepër nga ai që mund t'ua humbë shpirtin dhe trupin në Gehena. ²⁹ A nuk shiten vallë dy harabela për një aspër? Dhe, megjithatë asnjë prej tyre nuk bie për tokë pa dashjen e Atit tuaj. ³⁰ Sa për ju, madje edhe të gjitha fijet e flokëve të kokës suajjanë të numëruara. ³¹ Mos kinifrikë, pra; ju vleni më tepër se shumë harabela. ³² Prandaj kushdo që do të më rrëfenjë përpara njerëzve, dhe unë do ta rrëfejë përpara Atit tim që është në qiej. ³³ Por kushdo që do të më mohojë përpara njerëzve, edhe unë do ta mohoj përpara Atit tim që është në qiej”. ³⁴ “Mos mendoni se unë erdha të sjell paqen mbi tokë; nuk erdha të sjell paqen, por shpatën. ³⁵ Sepse unë erdha ta ndaj birin nga ati, bijën nga nëna, nusen nga vjehrra, ³⁶ dhe armiq të njeriut do të jenë ata të shtëpisë së vet. ³⁷ Ai që e do të atin ose nënën më shumë se unë, nuk është i denjë për mua; dhe ai që e do birin ose bijën më shumë se unë, nuk është i denjë për mua. ³⁸ Dhe ai që nuk e merrikryqinevetdhenukvjenpasjeje, nuk është i denjë për mua. ³⁹ Kush do të gjejë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do të humbasë jetën e vet për hirin tim, do ta gjejë përsëri. ⁴⁰ Ai që ju pranon, më pranon mua; dhe ai që më pranon mua, pranon atë që më ka dërguar. ⁴¹ Ai që pranon një profet në emër të një profeti, do të marrë shpërblimin që i takon profetit; dhe ai që pranon të drejtin në emër të të drejtës, do të marrë shpërblimin që i takon të drejtës. ⁴² Dhe kushdo që i jep për të pirë qoftë edhe vetëm një gotë uji të freskët ndonjërit prej këtyre të vegjëlve në emër të një dishepulli, në të vërtetë ju them, që ai nuk do të humbë aspak shpërblimin e

tij”.

11

¹ Mbasi Jezusi përfundoi dhënien e porosive të tij dymbëdhjetë dishepujve të vet, u largua nga ai vend, për të mësuar dhe për të predikuar në qytetet e tyre. ² Por Gjoni, që kishte dëgjuar në burg të flitej për veprat e Krishtit, dërgoi dy nga dishepujt e vet për t’i thënë: ³ “A je ti ai që duhet të vijë, apo duhet tëpresimnjëtjetër?” ⁴ Dhe Jezusi, dukeupërgjigjur, u tha atyre: “Shkoni dhe i tregoni Gjonit gjërat që dëgjoni dhe shikoni: ⁵ Të verbërit po shohin, të çalët po ecin, lebrozët janë pastruar dhe të shurdhërit po dëgjojnë; të vdekurit po ngjallen dhe ungjilli po u predikohet të varfërve. ⁶ Lum ai që nuk do të skandalizohet nga unë!”. ⁷ Dhe kur ata po largoheshin, Jezusi nisi t’u thotë turmave për Gjonin: “Çfarë keni dalë të shikoni në shkretëtirë? Kallamin që e tund era? ⁸ Por çfarë keni dalë të shikoni? Njeriun e mbështjellur me rroba të buta? Ja, ata që veshin rroba të buta banojnë në pallatet mbretërore. ⁹ Atëherë, pra, ç’dolët të shikoni? Një profet? Po, ju them: ai është më shumë se një profet. ¹⁰ Sepse ky është ai për të cilin është shkruar: “Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim para fytyrës sate; ai do ta bëjë gati rrugën tënde para teje”. ¹¹ Në të vërtetë po ju them: ndër ata që janë lindur prej gruas nuk ka dalë kurrë ndonjë më i madh se Gjon Pagëzori; por më i vogli në mbretërinë e qiejve është më i madh se ai. ¹² Dhe qysh nga ditët e Gjon Pagëzorit e deri tash mbretëria e qiejve po pëson dhunë dhe të dhunshmit e grabitën. ¹³ Sepse të gjithë profetët dhe ligji kanë profetizuar deri te

Gjoni. ¹⁴ Dhe, në daçi ta pranoni, ai është Elia, që duhej të vijë. ¹⁵ Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë! ¹⁶ Por me kë ta krahasoj këtë brez? Ai u ngjan fëmijëve që rrinë në sheshe dhe u drejtohen shokëve të tyre ¹⁷ duke thënë: “Ne i kemi rënë fyellit për ju dhe ju nuk kërcyet; nisëm vajin dhe ju nuk u brengosët”. ¹⁸ Pra, erdhi Gjoni që as hante, aspinte, dheatathonë: “Ai kanjëdemon”. ¹⁹ Erdhi Biri i njeriut, që ha dhe pi dhe ata thonë: “Ja një grykës dhe një pijanec, miku i tagrambledhësve dhe i mëkatarëve”. Por dituria është justifikuar nga bijtë e vet”. ²⁰ Atëherë ai nisi t’i qortojë ato qytete, ku ishte kryer pjesa më e madhe e veprave të fuqishme të tij, sepse ato nuk ishin penduar duke thënë: ²¹ “Mjerë ti, Korazin! Mjerë ti Betsaida! Sepse, në se në Tiro dhe në Sidon do të ishin kryer veprat e fuqishme që u bënë ndër ju, prej kohësh do të ishin penduar me thes dhe hi. ²² Prandaj unë po ju them se ditën e gjyqit, Tiro dhe Sidoni do të trajtohen me më shumë tolerancë se ju. ²³ Dhe ti, o Kapernaum, që u ngrite deri në qiell, do të fundosesh deri në ferr, sepse në se do të ishin kryer në Sodomë veprat të fuqishme që janë kryer në ty, ajo do të ishte edhe sot e kësaj dite. ²⁴ Prandaj unë po ju them se ditën e gjyqit fati i vendit të Sodomës do të jetë më i lehtë se yti”. ²⁵ Në atë kohë Jezusi nisi të thotë: “Unë të lavdëroj, o Atë, Zot i qiellit dhe i dheut, sepse ua fshehe këto gjëra të urtit dhe të mençurit, dhe ua zbulove fëmijëve të vegjël. ²⁶ Po, o Atë, sepse kështu të pëlqeu ty. ²⁷ Çdo gjë më është dhënë në dorë nga Ati im, dhe asnjëri nuk e njeh Birin, përveç Atit; dhe asnjëri nuk e

njeh Atin, përveç Birit dhe atij të cilit Biri don t'ia zbulojë. ²⁸ Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t'ju jap çlodhje. ²⁹ Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përulur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj. ³⁰ Sepse zgjedha ime është e ëmbël dhe barra ime është e lehtë!”.

12

¹ Në atë kohë Jezusi po ecte një të shtunë nëpër arat me grurë; dhe dishepujt e vet, të uritur, fil-luan të këpusin kallinj dhe t'i hanë. ² Por farisenjtë, kur panë këtë, i thanë: “Ja, dishepujt e tu po bëjnë atë që nuk është e lejueshme të bëhet të shtunën”. ³ Dhe ai u tha atyre: “A nuk keni lexuar vallë se ç'bëri Davidi kur pati uri, ai dhe ata që qenë me të? ⁴ Si ai hyri në shtëpinë e Perëndisë dhe hëngri bukëteparaqitjes, të cilat nuk lejohej t'i hanteasai e as ata që ishin me të, por vetëm priftërinjtë? ⁵ Apo nuk keni lexuar në ligj që në tempull, të shtunave, priftërinjtë e shkelin të shtunën dhe megjithatë nuk mëkatojnë? ⁶ Dhe unë po ju them se këtu është një më i madh se tempulli. ⁷ Dhe, po të dinit se çfarë do të thotë: “Unë dua mëshirë dhe jo flijime”, nuk do të kishit dënuar të pafajshmit. ⁸ Sepse Biri i njeriut është zot edhe i së shtunës”. ⁹ Pastaj, mbasi u largua që andej, hyri në sinagogën e tyre; ¹⁰ dhe ja, aty ishte një burrë të cilit i qe tharë dora. Ata e pyetën Jezusin, me qëllim që ta padisin më pas: “A është e lejueshme që dikush të shërojë ditën e shtunë?”. ¹¹ Dhe ai u tha atyre: “A ka ndonjë prej jush që ka një dele, dhe ajo bie në

një gropë ditën e shtunë, dhe e ai nuk shkon ta nxjerrë jashtë? ¹² E, pra, sa më i vlefshëm është njeriu se delja! A është, pra, e lejueshme të bësh të mirën të shtunën?”. ¹³ Atëherë ai i tha atij burri: “Shtrihe dorën tënde!”. Dhe ai e shtriu dhe ajo iu shëndosh si tjetra. ¹⁴ Por farisenjtë, mbasi dolën jashtë, bënë këshill kundër tij si ta vrasin. ¹⁵ Por kur Jezusi e mori vesh u largua prej andej dhe turma të mëdha e ndiqnin dhe ai i shëroi të gjithë, ¹⁶ dhe i urdhëroi ata rreptësisht të mos thonin kush ishte ai, ¹⁷ me qëllim që të përmbushej ç’ ishte thënë nëpërmjet profetit Isaia që thotë: ¹⁸ “Ja shërbëtori im, që unë e zgjodha; i dashuri im, në të cilin shpirti im është i kënaqur. Unë do ta vë Frymën tim mbi të dhe ai do t’u shpall drejtësinë popujve. ¹⁹ Ai nuk do të zihet dhe as nuk do të bërtasë dhe askush nuk do t’ia dëgjojë zërin e tij nëpër sheshe. ²⁰ Ai nuk do ta thërmojë kallamin e thyer dhe nuk do ta shuajë kandilin që bën tym, deri sa të mos e ketë bërë të triumfojë drejtësinë. ²¹ Dhe njerëzit do të shpresojnë në emrin e tij”. ²² Atëherë i paraqitën një të idemonizuar, që ishte i verbër dhe memec; dhe ai e shëroi, kështu që i verbëri e memeci fliste dhe shikonte. ²³ Dhe mbarë turmat çuditeshin dhe thonin: “A mos është ky i Biri i Davidit?”. ²⁴ Por farisenjtë, kur e dëgjuan këtë, thanë: “Ky i dëbon demonët vetëm me fuqinë e Beelzebubit, princit të demonëve”. ²⁵ Dhe Jezusi, duke njohur mendimet e tyre, u tha: “Çdo mbretëri, që përçahet në vetvete, shkon drejt shkatërrimit; dhe çdo qytet ose shtëpi, që përçahet në vetvete, nuk shkon gjatë. ²⁶ Atëherë, në qoftë se Satani dëbon Satanë, ai është përçarë në

vetvete, dhe si mund të qëndrojë mbretëria e tij?
²⁷ Dhe në qoftë se unë i dëboj djajtë me ndihmën e Beelzebubit, me ndihmën e kujt i dëbojnë bijtë tuaj? Prandaj ata do të jenë gjykatësit tuaj. ²⁸ Por, në qoftë se unë i dëboj djajtë me ndihmën e Frymës së Perëndisë, atëherë mbretëria e Perëndisë ka ardhur në mes tuaj. ²⁹ Ose, si mund të hyjë dikush në shtëpinë e të fuqishmit dhe t'i grabisë pasurinë, po të mos e ketë lidhur më parë të fuqishmin? Vetëm atëherë ai do të mund t'ia plaçkisë shtëpinë. ³⁰ Kush nuk është me mua, është kundër meje dhe kush nuk mbledh me mua, shkapërderdh. ³¹ Prandaj unë po ju them: Çdo mëkat dhe blasfemi do t'u falet njerëzve; por blasfemia kundër Frymës nuk do t'u falet atyre. ³² Dhe kushdo që flet kundër Birit të njeriut do të falet; por ai që flet kundër Frymës së Shenjtë nuk do të falet as në këtë botë as në atë të ardhme". ³³ "Ose bëjeni të mirë pemën dhe fryti i saj do të jetë i mirë, ose bëjeni të keqe pemën dhe fryti i saj do të jetë i keq; sepse pema njihet nga fryti. ³⁴ O pjellë nepërkash! Si mund të flisni mirë, kur jeni të këqij? Sepse ç'ka zemra qet goja. ³⁵ Njeriu i mirë nga thesari i mirë i zemrës nxjerr gjëra të mira; por njeriu i keq nxjerr gjëra të këqija nga thesari i tij i keq. ³⁶ Por unë po ju them se ditën e gjyqit njerëzit do të japin llogari për çdo fjalë të kotë që kanë thënë. ³⁷ Sepse në bazë të fjalëve të tua do të justifikohesh, dhe në bazë të fjalëve të tua do të dënohesh". ³⁸ Atëherë disa skribë dhe farisenj e pyetën duke thënë: "Mësues, ne duam të shohim ndonjë shenjë prej teje". ³⁹ Por ai duke iu përgjigjur u tha atyre: "Ky brez i mbrapshtë

dhe kurorëshkelës kërkon një shenjë, por asnjë shenjë nuk do t'i jepet, përveç shenjës së profetit Jona. ⁴⁰ Në fakt ashtu si Jona qëndroi tri ditë e tri net në barkun e peshkut të madh, kështu Biri i njeriut do të qëndrojë tri ditë e tri net në zemër të tokës. ⁴¹ Banorët e Ninivit do të ringjallen në gjyq bashkë me këtë brez dhe do ta dënojnë, sepse ata u penduan me predikimin e Jonas; dhe ja, këtu është një më i madh se Jona. ⁴² Mbretëresha e jugut do të ringjallet në gjyq bashkë me këtë brez dhe do ta dënojë, sepse ajo erdhi nga skaji më i largët i tokës për të dëgjuar diturinë e Salomonit; dhe ja, këtu është një më i madh se Salomoni. ⁴³ Tani kur fryma e ndyrë ka dalë nga një njeri, endet nëpër vende të thata, duke kërkuar qetësi, por nuk e gjen. ⁴⁴ Atëherë thotë: “Do të kthehem në shtëpinë time, nga kam dalë”; po kur arrin e gjen të zbrazët, të pastruar dhe të zbukuruar; ⁴⁵ atëherë shkon e merr me vete shtatë frymëra të tjera më të liga se ai, të cilët hyjnë dhe banojnë aty; kështu gjendja e fundit e këtij njeriut bëhet më e keqe nga e mëparshmja. Kështu do t'i ndodhë edhe këtij brezi të mbrapshtë”. ⁴⁶ Ndërsa ai vazhdonte t'u fliste turmave, ja nëna e tij dhe vëllezërit e tij po rrinin jashtë dhe kërkonin të flisnin me të. ⁴⁷ Dhe dikush i tha: “Ja, nëna jote dhe vëllezërit e tu janë atje jashtë dhe duan të flasin me ty”. ⁴⁸ Por ai duke iu përgjigjur, i tha atij që e kishte lajmëruar: “Kush është nëna ime dhe kush janë vëllezërit e mi?”. ⁴⁹ E shtriu dorën e vet drejt dishepujve të vet dhe tha: “Ja nëna ime dhe vëllezërit e mi. ⁵⁰ Sepse kushdo që kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej, më është

vëlla, motër dhe nënë”.

13

¹ Tani po atë ditë, Jezusi doli nga shtëpia dhe u ul në breg të detit. ² Turma të mëdha u mbledhën rreth tij kështu që ai hipi mbi një barkë dhe u ul; dhe gjithë populli rrinte në këmbë në breg. ³ Dhe ai u paraqiti shumë gjëra në shëmbëlltyrë, duke thënë: “Ja, një mbjellës doli për të mbjellë. ⁴ Ndërsa po mbillte, një pjesë e farës ra përgjatë rrugës; dhe zogjtë erdhën dhe e hëngrën. ⁵ Një pjesë tjetër ra në gurishte, ku nuk kishte shumë tokë, dhe mbiu shpejt sepse terreni nuk ishte i thellë; ⁶ por kur doli dielli u fishk dhe u tha sepse s’kishte rrënjë. ⁷ Një pjesë tjetër ra midis ferrave dhe ferrat u rritën dhe ia zunë frymën. ⁸ Një tjetër ra në tokë të mirë dhe dha fryt duke dhënë njëra njëqindfish, tjetra gjashtëdhjetëfish dhe tjetra tridhjetëfish. ⁹ Kush ka vesh për të dëgjuar, le të dëgjojë!”. ¹⁰ Atëherë dishepujt iu afruan dhe i thanë: “Pse po u flet atyre me shëmbëlltyrë?”. ¹¹ Dhe ai duke u përgjigjur u tha atyre: “Sepse juve ju është dhënë mundësia të njihni të fshehtat e mbretërisë së qiejve, ndërsa atyre nuk u është dhënë. ¹² Sepse atij që ka, do t’i jepet dhe do të ketë bollëk; ndërsa atij që nuk ka, do t’i merret edhe ajo që ka. ¹³ Prandaj unë u flas atyre me shëmbëlltyrë, sepse duke parë nuk shohin, dhe duke dëgjuar nuk dëgjojnë as nuk kuptojnë. ¹⁴ Kështu ndër ta përmbushet profecia e Isaias, që thotë: “Ju do të dëgjoni, por nuk do të kuptoni, do të vështroni, por nuk do të shikoni. ¹⁵ Sepse zemra e këtij populli është bërë e pandjeshme, ata janë bërë të rëndë

nga veshët dhe kanë mbyllur sytë, që nuk shohin me sy dhe nuk dëgjojnë me vesh, dhe nuk gjykojnë me zemër dhe nuk kthehen, dhe unë t'i shëroj.

¹⁶ Por lum sytë tuaj që shohin dhe veshët tuaj që dëgjojnë. ¹⁷ Sepse në të vërtetë ju them se shumë profetë dhe të drejtë deshën t'i shohin gjërat që ju po shihni dhe nuk i panë, dhe t'i dëgjojnë gjërat që ju dëgjoni dhe nuk i dëgjuan! ¹⁸ Juve pra kuptoni shëmbëlltyrën e mbjellësit. ¹⁹ Kur dikush dëgjon fjalën e mbretërisë dhe nuk e kupton, vjen i ligu dhe i merr atë që ishte mbjellë në zemrën e tij. Ky është ai njeri që ka marrë fara përgjatë rrugës.

²⁰ Dhe ai që ka marrë farën nëpër gurishte, është ai që dëgjon fjalën dhe e pranon menjëherë me gëzim; ²¹ por, nuk ka rrënjë në vete, dhe është për pak kohë; dhe kur vijnë mundimi ose përndjekja për shkak të fjalës, skandalizohet menjëherë. ²² Dhe ai që ka marrë farën midis ferrave është ai që e dëgjon fjalën, por shqetësimet e kësaj bote dhe mashtrimet e pasurisë ia mbysin fjalën; dhe ajo bëhet e pafrytshme. ²³ Por ai që merr farën në tokë të mirë, është ai që e dëgjon fjalën, e kupton dhe jep fryt; dhe prodhon njëri njëqindfish, tjetri gjashtëdhjetëfish dhe tjetri tridhjetëfish. ²⁴ Ai u propozoi atyre një shëmbëlltyrë tjetër: “Mbretëria e qiejve i ngjan një njeriu që mbolli farë të mirë në arën e vet. ²⁵ Por, ndërsa njerëzit po flinin, erdhi armiku i tij dhe mbolli egjër nëpër grurë dhe iku. ²⁶ Kur më pas gruri u rrit dhe jepte fryt u duk edhe egjra. ²⁷ Dhe shërbëtorët e padronit të shtëpisë iu afruan atij dhe i thanë: “Zot, a nuk ke mbjellë farë të mirë në arën tënde? Vallë nga

doli egjra? ²⁸ Dhe ai u tha atyre: “Këtë e ka bërë armiku”. Atëherë shërbëtorët i thanë: “A do ti të shkojmë e ta shkulim?”. ²⁹ Por ai tha: “Jo, kam frikë se, duke shkukur egjrën, bashkë me të, do të shkulni edhe grurin. ³⁰ I lini të rriten bashkë deri në të korra. Në kohën e korrjes unë do t’u them korrësve: Mblidhni më parë egjrën, lidheni në duaj për ta djegur; por grurin futeni në hambarin tim””. ³¹ Ai u proposoi atyre një shëmbëlltyrë tjetër duke thënë: “Mbretëria e qiejve i ngjan një kokrrë sinapi, të cilën e merr një njeri dhe e mbjell në arën e vet. ³² Ajo, pa dyshim, është më e vogla nga të gjitha farërat; por, kur rritet, është më e madhe se të gjitha barishtet, dhe bëhet një pemë, aq sa zogjtë e qiellit vijnë dhe gjejnë strehë në degët e saj”. ³³ Ai u tha atyre një shëmbëlltyrë tjetër: “Mbretëria e qiejve i ngjan majasë që e merr një gruadhezë brumëmetrimasamiell derisabrumi të mbruhet plotësisht”. ³⁴ Jezusi ua tha turmave të gjitha këto gjëra në shëmbëlltyra; dhe u fliste atyre vetëm në shëmbëlltyra, ³⁵ që të përmbushej ç’është e thënë nëpërmjet profetit: “Unë do të hap gojën time në shëmbëlltyra dhe do të zbuloj gjëra të fshehura që nga themelimi i botës”. ³⁶ Atëherë Jezusi, mbasi i lejoi turmat, u kthye në shtëpi dhe dishepujt e tij iu afruan e i thanë: “Na e shpjego shëmbëlltyrën e egjrës në arë”. ³⁷ Dhe ai duke u përgjigjur u tha atyre: “Ai që mbjell farën e mirë është Biri i njeriut. ³⁸ Ara është bota, fara e mirë janë bijtë e mbretërisë dhe egjra janë bijtë e të ligut, ³⁹ dhe armiku që e ka mbjellë është djalli, ndërsa korria është fundi i botës dhe korrësit janë

engjëjt. ⁴⁰ Ashtu si mbledhet egjra dhe digjet në zjarr, kështu, do të ndodhë në mbarimin e botës. ⁴¹ Biri i njeriut do të dërgojë engjëjt e vet dhe ata do të mbledhin nga mbretëria e tij gjithë skandalet dhe ata që bëjnë paudhësi, ⁴² dhe do t'i hedhin në furrën e zjarrit. Atje do të ketë qarje dhe kërcëllim dhëmbësh. ⁴³ Atëherë të drejtit do të shkëlqejnë si dielli në mbretërinë e Atit të tyre. Kush ka veshë për të dëgjuar, të dëgjojë!”. ⁴⁴ “Përsëri, mbretëria e qiejve i ngjan një thesari të fshehur në një arë, që një njeri që e ka gjetur e fsheh; dhe, nga gëzimi që ka, shkon, shet gjithçka që ka dhe e blen atë arë. ⁴⁵ Akoma mbretëria e qiejve i ngjan një tregtari që shkon të kërkojë margaritarë të bukur. ⁴⁶ Dhe, kur gjen një margaritar me vlerë të madhe, shkon dhe shet gjithçka që ka dhe e blen. ⁴⁷ Mbretëria e qiejve i ngjan gjithashtu një rrjete të hedhur në det, që mbledh gjithfarë lloje gjërash. ⁴⁸ Kur ajo është mbushur, peshkatarët e nxjerrin atë në breg, ulen dhe mbledhin në kosha ç’është e mirë, por i hedhin ata që nuk janë të mirë. ⁴⁹ Kështu do të ndodhë në mbarimin e botës; do të vijnë engjëjt dhe do t'i ndajnë të mbrapshtit nga të drejtët; ⁵⁰ dhe do t'i hedhin në furrën e zjarrit. Atje do të ketë qarje dhe kërcëllim dhëmbësh”. ⁵¹ Jezusi u tha atyre: “A i kuptuat të gjitha këto?”. Ata i thanë: “Po, Zot”. ⁵² Dhe ai u tha atyre: “Prandaj çdo skrib, që është mësuar për mbretërinë e qiejve i ngjan një padroni shtëpie që nxjerr jashtë nga thesari i vet gjërat e reja dhe të vjetra”. ⁵³ Tani kur Jezusi i kishte mbaruar këto shëmbëlltyra, u largua që andej. ⁵⁴ Dhe, pasi erdhi në vendlindjen

e tij, i mësonte ata në sinagogën e tyre, kështu që ata, habiteshin dhe thonin: “Nga i erdhën këtij kjo dituri dhe këto vepra të pushtetshme? ⁵⁵ A nuk është ky i biri i marangozit? Nuk quhet nëna e tij Mari, dhe vëllezërit e tij Jakob, Iose, Simon dhe Juda? ⁵⁶ Dhe motrat e tij nuk janë të gjitha ndër ne? Atëherë nga i erdhën këtij të gjitha këto?”. ⁵⁷ Dhe skandalizoheshin me të. Por Jezusi u tha atyre: “Asnjë profet nuk përçmohet, veçse në vendlindjen e vet dhe në shtëpinë e vet”. ⁵⁸ Dhe, për shkak të mosbesimit të tyre, ai nuk bëri aty shumë vepra të pushtetshme.

14

¹ Në atë kohë Herodi, tetrarku, mori vesh famën e Jezusit, ² dhe u tha shërbëtorëve të vet: “Ky është Gjon Pagëzori; ai u ngjall së vdekuri dhe prandaj fuqitë e mbinatyrshme veprojnë në të”. ³ Herodi, në fakt, e kishte arrestuar Gjonin, i kishte hedhur prangat dhe e kishte futur në burg, për shkak të Herodiadës, gruas së Filipit, vëllait të vet. ⁴ Sepse Gjoni i thoshte: “Nuk është e lejueshme të bashkëjetosh me të!”. ⁵ Dhe, ndonëse donte ta vriste, Herodi kishte frikë nga populli që e konsideronte Gjonin profet. ⁶ Kur po festohej ditëlindja e Herodit, e bija e Herodiadës vallëzoi përpara tij dhe i pëlqeu Herodit ⁷ aq shumë, sa ai i premtoi asaj me betim se do t’i jepte çfarëdo që t’i kërkonte. ⁸ Dhe ajo, e shtyrë nga e ëma, tha: “Ma jep këtu, mbi një pjatë, kokën e Gjon Pagëzorit”. ⁹ Mbretit i erdhi keq, po për shkak të betimit dhe të ftuarve që ishin me të në tryezë, urdhëroi që t’ia japin. ¹⁰ Kështu dërgoi dikë për t’i prerë kokën

Gjon Pagëzorit në burg; ¹¹ dhe kokën e tij e prunë mbi një pjatë dhe ia dhanë vajzës; ajo ia çoi s'ëmës. ¹² Pastaj erdhën dishepujt e tij, e morën trupin dhe e varrosën, mandej ata shkuan dhe ia treguan ngjarjen Jezusit. ¹³ Kur Jezusi i dëgjoi këto, u nis që andej me një barkë dhe u tërhoq në vetmi, në një vend të shkretë. Dhe turmat, kur e morën vesh, e ndiqnin në këmbë nga qytetet. ¹⁴ Dhe Jezusi, kur doli nga barka, pa një turmë të madhe, pati dhembshuri për të dhe shëroi ata që ishin të sëmurë. ¹⁵ Pastaj në mbrëmje dishepujt e tij iu afruan dhe i thanë: “Ky vend është i shkretë dhe u bë vonë; lejo turmat të shkojnë nëpër fshatra për të blerë ushqime”. ¹⁶ Por Jezusi u tha atyre: “Nuk është nevoja të shkojnë; u jepni juve të hanë”. ¹⁷ Dhe ata i thanë: “Ne këtu nuk kemi tjetër përveç pesë bukë dhe dy peshq”. ¹⁸ Dhe ai u tha: “M’i sillni këtu”. ¹⁹ Atëherë i urdhëroi që turmat të ulen mbi bar; pastaj i mori pesë bukët dhe dy peshqit dhe, pasi i çoi sytë drejt qiellit, i bekoi; i ndau bukët dhe ua dha dishepujve, dhe dishepujt turmave. ²⁰ Dhe të gjithë hëngrën dhe u ngopën; pastaj dishepujt mblodhën tepricat në dymbëdhjetë kosha plot. ²¹ Dhe ata që hëngrën ishin rreth pesë mijë burra, pa i numëruar gratë dhe fëmijët. ²² Fill pas kësaj Jezusi i detyroi dishepujt e vet të hyjnë në barkë dhe t’i prijnë në bregun tjetër, deri sa ai t’i lëshojë turmat. ²³ Mbasi i nisi ato, u ngjit vetëm mbi mal për t’u lutur. Dhe kur u ngrys ai gjëndeje aty, i vetëm fare. ²⁴ Ndërkaq barka ndodhej në mes të detit; dhe përplasej nga valët sepse era i ishte e kundërt. ²⁵ Në rojën e katërt të natës, Jezusi shkoi drejt tyre,

duke ecur mbi det. ²⁶ Dishepujt duke parë atë që po ecte mbi det, u trembën dhe thanë: “Është një fantazmë!”. Dhe filluan të bërtasin nga frika; ²⁷ por menjëherë Jezusi u foli atyre duke thënë: “Qetësohuni; jam unë, mos kini frikë!”. ²⁸ Dhe Pjetri, duke u përgjigjur tha: “Zot, nëse je ti, më urdhëro të vij te ti mbi ujëra”. ²⁹ Ai tha: “Eja!”. Dhe Pjetri zbriti nga barka dhe eci mbi ujëra, për të shkuar te Jezusi. ³⁰ Por, duke parë erën e fortë, kishte frikë, dhe duke filluar të fundosej, bërtiti duke thënë: “O Zot, shpëtomë!”. ³¹ Dhe Jezusi ia zgjati menjëherë dorën, e zuri dhe i tha: “O njeri besimpak, pse dyshove?”. ³² Pastaj, kur hynë në barkë, era pushoi. ³³ Atëherë ata që ishin në barkë erdhën dhe e adhuruan, duke thënë: “Me të vërtetë ti je Biri i Perëndisë!”. ³⁴ Pastaj, mbasi dolën në bregun tjetër, erdhën në krahinën e Gjenezaretit. ³⁵ Dhe njerëzit e atij vendi, sapo e njohën, e përhapën fjalën në gjithë krahinën përreth; dhe i sollën të gjithë të sëmurët; ³⁶ dhe iu lutën që të mund t’i preknin të paktën cepin e rrobes së tij; dhe të gjithë ata që e prekën u shëruan plotësisht.

15

¹ Atëherë skribët dhe farisenjtë e Jeruzalemit erdhën te Jezusi dhe i thanë: ² “Përse dishepujt e tu shkelin traditën e pleqve? Sepse nuk i lajnë duart para se të hanë”. ³ Por ai u përgjigj dhe u tha atyre: “Dhe ju përse shkelni urdhërimin e Perëndisë për shkak të traditës suaj? ⁴ Perëndia, në fakt, ka urdhëruar kështu: “Ndero atin dhe nënën”; dhe: “Ai që e mallkon të atin ose të ëmën të dënohet me vdekje”. ⁵ Kurse ju thoni: “Kushdo që i thotë atit

ose nënës: “Gjithçka me të cilën mund të të mbaja i është ofruar Perëndisë”, ⁶ ai nuk është më i detyruar të nderojë atin e vet dhe nënën e vet. Kështu ju keni prapësuar urdhërimin e Perëndisë për shkak të traditës suaj. ⁷ Hipokritë, mirë profetizoi Isaia për ju kur tha: ⁸ “Ky popull po më afrohet me gojë dhe më nderon me buzët; por zemra e tyre rri larg meje. ⁹ Dhe më kot më nderojnë, duke i mësuar doktrina që janë urdhërime nga njerëzit””. ¹⁰ Pastaj e thirri turmën pranë tij dhe u tha atyre: “Dëgjoni dhe kuptoni: ¹¹ Njeriun nuk e ndot çfarë i hyn në gojë, por ajo që del nga goja e tij e ndot njeriun”. ¹² Atëherë dishepujt e tij iu afruan dhe i thanë: “A e di se farisenjtë, kur i dëgjuan këto fjalë u skandalizuan?”. ¹³ Por ai duke u përgjigjur u tha: “Çdo bimë që Ati im qiellor nuk e ka mbjellë, do të shkulet me rrënjë. ¹⁴ Hiqni dorë prej tyre; ata janë të verbër, prijës të verbërish; dhe në qoftë se një i verbër i prin një të verbëri tjetër, të dy do të bien në gropë”. ¹⁵ Atëherë Pjetri iu përgjigj dhe i tha: “Na e shpjego këtë shëmbëlltyrë”. ¹⁶ Dhe Jezusi tha: “As juve s’keni kuptuar akoma? ¹⁷ A nuk e kuptoni se çdo gjë që hyn në gojë kalon në bark dhe jashtëqitet në gjiriz? ¹⁸ Por gjërat që dalin nga goja, dalin nga zemra; dhe ato ndotin njeriun. ¹⁹ Sepse nga zemra dalin mendimet e mbrapshta, vrasjet, shkeljet e kurorës; kurvëria, vjedhjet, dëshmitë e rreme, blasfemitë. ²⁰ Këto janë gjërat që e ndotin njeriun, kurse të hash pa i larë duart nuk e ndot njeriun”. ²¹ Pastaj Jezusi, pasi u largua që andej, u nis drejt rrethinave të Tiros dhe të Sidonit. ²² Dhe ja, një grua kananease, që kishte ardhur nga ato anë,

filloi të bërtasë duke thënë: “Ki mëshirë për mua, o Zot, o Bir i Davidit! Vajza ime është tmerrësisht e pushtuar nga një demon!”. ²³ Por ai nuk iu përgjigj fare. Dhe dishepujt e tij iu afruan dhe iu lutën duke thënë: “Lëshoje atë, sepse po bërtet pas nesh”. ²⁴ Por ai u përgjigj dhe tha: “Unë nuk jam dërguar gjetiu, përveç te delet e humbura të shtëpisë së Izraelit”. ²⁵ Por ajo erdhi dhe e adhuroi, duke thënë: “O Zot, ndihmomë!”. ²⁶ Ai u përgjigj, duke thënë: “Nuk është gjë e mirë të marrësh bukën e fëmijëve dhe t’ua hedhësh këlyshëve të qenve”. ²⁷ Por ajo tha: “Është e vërtetë, Zot, sepse edhe këlyshët e qenve hanë thërrimet që bien nga tryeza e zotërinjve të tyre”. ²⁸ Atëherë Jezusi iu përgjigj duke thënë: “O grua, i madh është besimi yt! T’u bëftë ashtu si dëshiron”. Dhe që në atë çast e bija u shërua. ²⁹ Pastaj, mbasi u nis që andej, Jezusi erdhi pranë detit të Galilesë, u ngjit në mal dhe u ul atje. ³⁰ Dhe iu afruan turma të mëdha që sillnin me vete të çalë, të verbër, memecë, sakatë dhe shumë të tjerë; i ulën përpara këmbëve të Jezusit dhe ai i shëroi. ³¹ Turmat mrrekulloheshin kur shikonin se memecët flisnin, sakatët shëroheshin, të çalët ecnin dhe të verbërit shihnin; dhe lëvdonin Perëndinë e Izraelit. ³² Dhe Jezusi i thirri dishepujt e vet pranë vetes dhe u tha: “Unë kam mëshirë për turmën, sepse u bënë tri ditë që rri me mua dhe nuk ka asgjë për të ngrënë; nuk dua t’i nis të pangrënë, se mos ligështohen gjatë rrugës”. ³³ Dhe dishepujt e tij i thanë: “Po ku mund të gjejmë në këtë vend të shkretë aq bukë sa të ngopim një turmë kaq të madhe?”. ³⁴ Dhe Jezusi u tha atyre:

“Sa bukë keni?”. Ata thanë: “Shtatë dhe pak peshq të vegjël”. ³⁵ Atëherë ai u dha urdhër turmave që të uleshin për tokë. ³⁶ Pastaj i mori shtatë bukët dhe peshqit, falënderoi, i theu dhe ua dha dishepujve të tij, dhe dishepujt turmës. ³⁷ Dhe të gjithë hëngrën dhe u ngopën; dhe ngritën tepricën e copave, shtatë kosha plot. ³⁸ Dhe ata që hëngrën ishin katër mijë burra, pa i numëruar gratë dhe fëmijët. ³⁹ Pastaj, mbasi e lejoi turmën, hipi në barkë dhe u drejtua për në krahinën e Magdalas.

16

¹ Pastaj iu afruan farisenjtë dhe saducenjtë dhe, për ta tunduar, i kërkuan që t’u tregojë një shenjë nga qielli. ² Por ai iu përgjigj atyre dhe tha: “Në mbrëmje ju thoni: “Do të jetë mot i mirë, sepse qielli është i kuq”. ³ Dhe në mëngjes thoni: “Sot do të jetë stuhi, sepse qielli është i kuq dhe i vranët”. Hipokritë, pra, ju dini të dalloni dukuritë e qiellit, por nuk arrini të kuptoni shenjat e kohës? ⁴ Një brez i mbrapshtë dhe kurorëshkelës kërkon një shenjë, por nuk do t’i jepet asnjë shenjë, përveç shenjës së profetit Jona”. Dhe i la ata dhe shkoi. ⁵ Kur dishepujt e vet arritën në bregun tjetër, ja që kishin harruar të marrin bukë me vete. ⁶ Dhe Jezusi u tha atyre: “Kini kujdes dhe ruhuni nga majaja e farisenjve dhe e saducenjve!”. ⁷ Dhe ata arsyetuan ndërmjet tyre duke thënë: “Se nuk kemi marrë bukë”. ⁸ Por Jezusi i vuri re e iu tha atyre: “O njerëz besimpakë, përse diskutoni ndërmjet jush që nuk keni marrë bukë? ⁹ Nuk e keni kuptuar akoma dhe nuk kujtoni të pesë bukët për pesë mijë burrat dhe sa kosha keni mbledhur?

¹⁰ Dhe të shtatë bukët për katër mijë bu-rra dhe sa kosha keni mbushur? ¹¹ Si nuk kuptoni që nuk e kisha fjalën për bukën kur ju thashë të ruheni nga majaja e farisenjve dhe saducenjve?”. ¹² Atëherë ata e kuptuan se ai nuk u kishte thënë të ruheshin nga majaja e bukës, por nga doktrina e farisenjve dhe të saducenjve. ¹³ Pastaj Jezusi, mbasi arriti në krahinën e Cezaresë së Filipit, i pyeti dishepujt e vet: “Kush thonë njerëzit se jam unë, i Biri i njeriut?”. ¹⁴ Dhe ata thanë: “Disa Gjon Pagëzori, të tjerë Elia, të tjerë Jeremia, ose një nga profetët”. ¹⁵ Ai u tha atyre: “Po ju, kush thoni se jam unë?”. ¹⁶ Dhe Simon Pjetri duke u përgjigjur tha: “Ti je Krishti, Biri i Perëndisë të gjallë”. ¹⁷ Dhe Jezusi duke përgjigjur u tha: “I lumur je ti, o Simon, bir i Jonas, sepse këtë nuk ta zbuloi as mishi as gjaku, por Ati im që është në qiej. ¹⁸ Dhe unë po të them gjithashtu se ti je Pjetri, dhe mbi këtë shkëmb unë do të ndërtoj kishën time dhe dyert e ferrit nuk do ta mundin atë. ¹⁹ Dhe unë do të të jap çelësat e mbretërisë së qiejve; gjithçka që të kesh lidhur mbi tokë, do të jetë lidhur në qiej, dhe gjithçka që të kesh zgjidhur mbi tokë, do të jetë zgjidhur në qiej”. ²⁰ Atëherë i urdhëroi dishepujtevetqëtëmos i thonin askujt se ai ishte Jezusi, Krishti. ²¹ Që nga ai çast Jezusi filloi t’u sqarojë dishepujve të vet se i duhej të shkonte në Jeruzalem, të vuante shumë për shkak të pleqve, të krerëve të priftërinjve dhe të skribëve, se do të vritej dhe do të ringjallej të tretën ditë. ²² Atëherë Pjetri e mori mënjanë dhe nisi ta qortojë duke thënë: “O Zot, të shpëtoftë Perëndia; kjo nuk do të të ndodhë kurrë”. ²³ Por ai u kthye

dhe i tha Pjetrit: “Shporru prej meje, o Satan! Ti je një skandal për mua, sepse s’ke ndër mënd punët e Perëndisë, por punët e njerëzve”. ²⁴ Atëherë Jezusi u tha dishepujve të vet: “Në qoftë se dikush don të vijë pas meje, ta mohojë vetveten, ta marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë. ²⁵ Sepse ai që do të dojë ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do ta humbasë jetën e vet për hirin tim, do ta gjejë atë. ²⁶ Ç’përfitim ka njeriu nëse fiton gjithë botën dhe pastaj e humb shpirtin e vet? Ose çfarë do të japë njeriu si shkëmbim të shpirtit të vet? ²⁷ Sepse Biri i njeriut do të vijë në lavdinë e Atit të vet bashkë me engjëjt e tij; dhe atëherë ai do të shpërblejë secilin sipas veprës së tij. ²⁸ Në të vërtetë ju them se disa nga ata që janë të pranishëm këtu nuk do të vdesin pa e shikuar më parë Birin e njeriut duke ardhur në mbretërinë e vet”.

17

¹ Mbas gjashtë ditësh Jezusi mori me vete Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin, vëllanë e tij, dhe i çoi mbi një mal të lartë, në vetmi; ² dhe u shpërfytyrua përpara tyre: fytyra e tij shkëlqeu si dielli dhe rrobat e tij u bënë të bardha si drita. ³ Dhe ja, iu shfaqën atyre Moisiu dhe Elia, të cilët bisedonin me të. ⁴ Atëherë Pjetri, duke marrë fjalën, i tha Jezusit: “Zot, është mirë që ne jemi këtu; po të duash, do të ngremë këtu tri çadra: një për ty, një për Moisiun dhe një për Elian”. ⁵ Ndërsa ai fliste akoma, ja një re plot dritë i mbuloi; dhe nga reja u dëgjua një zë që thoshte: “Ky është Biri im i dashur, në të jam kënaqur: dëgjojeni!”. ⁶ Dhe dishepujt, sapo e dëgjuan këtë, ranë me fytyrë për tokë dhe

i zuri një frikë e madhe. ⁷ Por Jezusi u afrua, i preku dhe tha: “Çohuni dhe mos kini frikë!”. ⁸ Dhe ata, kur i çuan sytë, nuk panë njeri, përveç Jezusit vetëm. ⁹ Pastaj, kur po zbrisnin nga mali, Jezusi u dha atyre këtë urdhër duke thënë: “Mos i flisni askujt për këtë vegim, derisa i Biri i njeriut të jetë ringjallur prej së vdekuri”. ¹⁰ Atëherë dishepujt e tij e pyetën duke thënë: “Vallë pse skribët thonë se duhet të vijë më parë Elia?”. ¹¹ Dhe Jezusi u përgjigj: “Vërtetë Elia duhet të vijë më parë dhe të rivendosë çdo gjë. ¹² Por unë ju them se Elia ka ardhur dhe ata nuk e kanë njohur, madje u sollën me të si deshën; kështu edhe Birit të njeriut do t’i duhet të vuajë prej tyre”. ¹³ Atëherë dishepujt e kuptuan se u kishte folur për Gjon Pagëzorin. ¹⁴ Kur arritën afër turmës, një burrë iu afrua dhe, duke u gjunjëzuar para tij, ¹⁵ tha: “Zot, ki mëshirë për birin tim, sepse është epileptik dhe vuan shumë; shpesh ai bie në zjarr dhe shpesh në ujë. ¹⁶ Tani unë e solla te dishepujt e tu, por ata nuk mundën ta shërojnë”. ¹⁷ Dhe Jezusi duke u përgjigjur tha: “O brez që nuk beson dhe i çoroditur! Deri kur do të qëndrojnë midis jush? Deri kur do t’ju durojë? E sillni këtu tek unë”. ¹⁸ Atëherë Jezusi e qortoi demonin dhe ky doli nga djali; dhe që nga ai çast djali u shërua. ¹⁹ Atëherë dishepujt iu afruan Jezusit mënjanë dhe i thanë: “Përse ne nuk ishim në gjendje ta dëbonim?”. ²⁰ Dhe Jezusi u tha atyre: “Prej mosbesimit tuaj; sepse në të vërtetë, unë po ju them, se po të keni besim sa një kokërr sinapi, do t’i thoni këtij mali: “Zhvendosuni nga këtu atje”, dhe ai do të zhvendoset; dhe asgjë

nuk do të jetë e pamundshme për ju. ²¹ Por ky lloji demoni nuk del veçse me anë të lutjes dhe të agjërimit”. ²² Por, ndërsa ata qëndronin në Galile, Jezusi u tha atyre: “Biri i njeriut do t’u dorëzohet në duart e njerëzve, ²³ dhe ata do ta vrasin; por ditën e tretë ai do të ringjallet”. Dhe ata u pikëlluan shumë. ²⁴ Kur arritën në Kapernaum, vjelësit e të drahmeve iu afruan Pjetrit dhe thanë: “Mësuesi juaj a e paguan taksën e tempullit?”. ²⁵ Ai tha: “Po”. Kur hyri në shtëpi, Jezusi e priti përpara duke thënë: “Ç’mendon ti, Simon? Prej kujt i marrin haraçet ose taksat mbretërit e dheut? Prej bijve të vet apo prej të huajve?”. ²⁶ Pjetri i tha: “Prej të huajve”. Jezusi tha: “Bijtë, pra, përjashtohen. ²⁷ Megjithatë, për të mos i skandalizuar ata, shko në det, hidhe grepin dhe merr peshkun e parë që do vijë lart, hapja gojën dhe do të gjesh një staterë; merre dhe jepja atyre për ty dhe për mua”.

18

¹ Në atë orë dishepujt iu afruan Jezusit dhe e pyetën: “Kushështë, pra, mëi madhinëmbretërinë e qiejve?”. ² Dhe Jezusi, pasi thirri një fëmijë të vogël pranë vetes, e vuri në mes tyre ³ dhe tha: “Në të vërtetë po ju them: në qoftë se nuk ktheheni dhe nuk bëheni si fëmijët e vegjël, ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e qiejve. ⁴ Kush, pra, do të përulet si ky fëmijë i vogël, do të jetë më i madhi në mbretërinë e qiejve. ⁵ Dhe kushdo që e pranon një fëmijë të vogël si ky në emrin tim, më pranon mua. ⁶ Por ai që do të skandalizojë një prej këtyre të vegjëlve që besojnë tek unë, do të jetë më mirë për atë t’i varet në qafë një gur mulliri (që e sjell

rrotull gomari) dhe të zhytet në thellësi të detit. ⁷ Mjerë bota për skandalet! Sepse është nevojshëm të vijnë skandalët, por mjerë ai njeri për faj të të cilit do të vijë skandali! ⁸ Tani në qoftë se dora jote ose këmba jote të skandalizohet për mëkat, preje dhe flake nga vetja; është më mirë për ty të hysh në jetë dorëcung ose i çalë, se sa të kesh dy duar dhedy këmbë dhjetëhidheshnëzjarrtëpërjetshëm. ⁹ Po ashtu, në qoftë se syri yt të skandalizohet për mëkat, nxirre dhe hidhe larg teje; është më mirë për ty të hysh në jetë vetëm me një sy se sa t'i kesh të dy dhe të të hedhin në Gehena të zjarrit. ¹⁰ Ruhuni se përbuzni ndonjë nga këta të vegjël, sepse unë po ju them se engjëjt e tyre në qiej shohin vazhdimisht fytyrën e Atit tim, që është në qiej. ¹¹ Sepse Biri i njeriut erdhi për të shpëtuar atë që qe humbur. ¹² Si mendoni? Në qoftë se një njeri ka njëqind dele dhe njera prej tyre humb rrugën, a nuk do t'i lërë ai të nëntëdhjetë e nëntat mbi male për të kërkuar atë që humbi rrugën? ¹³ Dhe në se i ndodh ta gjejë, unë ju them në të vërtetë se ai do të gëzohet më shumë për këtë, se sa për të nëntëdhjetë e nëntat që nuk kishin humbur rrugën. ¹⁴ Kështu është dëshira e Atit tuaj që është në qiej, që asnjë nga këta të vegjël të mos humbasë”. ¹⁵ “Por në qoftë se vëllai yt ka mëkatuar kundër teje, shko dhe qortoje vetëm për vetëm; në qoftë se të dëgjon, ti e fitove vëllanë tënd; ¹⁶ por në qoftë se nuk të dëgjon, merr me vete edhe një ose dy vetë, që çdo fjalë tëvërtetohet ngagoja edy ose tredëshmitarëve. ¹⁷ Në se pastaj refuzon t'i dëgjojë, thuaja kishës; dhe në qoftë se refuzon edhe ta dëgjojë kishën, le

të jetë për ty si pagan ose tagrambledhës. ¹⁸ Në të vërtetë ju them se gjitha gjërat që do të keni lidhur mbi tokë do të jenë lidhur edhe në qiell; dhe gjitha gjërat që keni zgjidhur mbi tokë do të jenë zgjidhur edhe në qiell. ¹⁹ Po ju them gjithashtu se, në qoftë se dy prej jush bien në ujdin mbi tokë të kërkojnë çfarëdo gjëje, kjo do t'u jepet atyre nga Ati im që është në qiej. ²⁰ Sepse, kudo që dy a tre janë bashkuar në emrin tim, unë jam në mes të tyre". ²¹ Atëherë Pjetri iu afrua dhe tha: "Zot, nëse vëllai im mëkaton kundër meje, sa herë duhet ta fal? Deri shtatë herë?". ²² Jezusi i tha: "Unë nuk të them deri shtatë herë, por deri shtatëdhjetë herë shtatë. ²³ Prandaj mbretëria e qiejve i ngjan një mbreti që deshi të bënte llogaritë me shërbëtorët e vet. ²⁴ Mbasi filloi t'i bëjë llogaritë, i sollën një që i detyrohej dhjetë mijë talenta. ²⁵ Dhe, duke qenë se ky nuk kishte të paguante, zotëria e tij urdhëroi që të shitej ai me gruan e tij, bijtë e tij dhe gjithë ç'kishte, dhe të shlyejë detyrimin. ²⁶ Atëherë ai shërbëtor i ra ndër këmbë e i lutej duke thënë: "Zot, ki durim me mua dhe unë do t'i paguaj të gjitha". ²⁷ I shtyrë nga dhembshuria, zotëria e atij shërbëtori e la të lirë atë dhe ia fali detyrimin. ²⁸ Por ai shërbëtor, si doli, takoi një nga shërbëtorët e tjerë, që i detyrohej njëqind denarë; dhe, mbasi e zuri për fyti, po e mbyste duke thënë: "Më paguaj detyrimin që më ke". ²⁹ Atëherë shërbëtori shok i tij, i ra ndër këmbë dhe iu lut duke thënë: "Ki durim me mua, dhe do t'i paguaj të gjitha". ³⁰ Por ai nuk deshi, madje shkoi dhe e futi në burg deri sa ai ta shlyente detyrimin. ³¹ Por shërbëtorët e tjerë, kur

e panë ngjarjen, u pikëlluan shumë dhe shkuan e i thanë zotërisë së tyre gjithçka që kishte ndodhur.

³² Atëherë zotëria e tij e thirri dhe i tha: “Shërbëtor i lig, unë ta fala gjithë këtë detyrim, sepse m’u lute.

³³ A nuk duhej të kishe mëshirë edhe ti për shokun tënd, ashtu si pata mëshirë unë për ty?”. ³⁴ Dhe zotëria i tij, i zemëruar, ua dorëzoi torturuesve deri sa të paguante gjithë detyrimin. ³⁵ Kështu do të veprojnë me ju edhe Ati im qiellor, në qoftë se secili prej jush nuk e fal me gjithë zemër vëllanë e vet për fajet e tij”.

19

¹ Mbasi Jezusi i mbaroi këto ligjërata, u nis nga Galilea dhe erdhi në krahinën e Judesë, përtej Jordanit. ² Turma të mëdha e ndiqnin dhe ai i shëroi atje. ³ Atëherë iu afruan disa farisenj për ta provokuar dhe i thanë: “A është e lejueshme që burri ta ndajë gruan për një shkak çfarëdo?”.

⁴ Dhe ai, duke u përgjigjur u tha atyre: “A nuk keni lexuar ju, se ai që i krijoi që në fillim, i krijoi mashkull dhe femër?

⁵ Dhe tha: “Për këtë arsye njeriu do ta lërë babanë dhe nënën e vet dhe do të bashkohet me gruan e vet; dhe të dy do të jenë një mish i vetëm”. ⁶ Dhe kështu ata nuk janë më dy, por një mish i vetëm; prandaj atë që Perëndia ka bashkuar, njeriu të mos e ndajë”. ⁷ Ata i thanë: “Atëherë përse Moisiu urdhëroi të jepet letërndarja dhe të lëshohet?”.

⁸ Ai u tha atyre: “Moisiu ju lejoi t’i ndani gratë tuaja për shkak të ngurtësisë së zemrave tuaja, por në fillim nuk ka qenë kështu.

⁹ Por unë ju them se kushdo që e lëshon gruan e vet, përveç rastit të kurvërisë, dhe martohet me

një tjetër, shkel kurorën; edhe ai që martohet me gruan e ndarë, shkel kurorën”. ¹⁰ Dishepujt e vet i thanë: “Në qoftë se kushtet e burrit ndaj gruas janë të tilla, më mirë të mos martohet”. ¹¹ Por ai u tha atyre: “Jo të gjithë i kuptojnë këto fjalë, por atyre që iu është dhënë. ¹² Sepse ka eunukë që kanë lindur të tillë nga barku i nënës; ka eunukë që janë bërë eunukë nga njerëzit, dhe ka eunukë që janë bërë vet eunukë për mbretërinë e qiejve. Ai që mund ta kuptojë, le ta kuptojë”. ¹³ Atëherë i sollën fëmijë të vegjël që të vinte duart mbi ata dhe të lutej, por dishepujt i qortuan. ¹⁴ Por Jezusi tha: “I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë, sepse atyre u përket mbretëria e qiejve”. ¹⁵ Dhe, mbasi vuri duart mbi ata, u nis që andej. ¹⁶ Dhe ja, iu afrua dikush dhe i tha: “Mësues i mirë, çfarë të mire duhet të bëj që të kem jetë të përjetshme?”. ¹⁷ Dhe ai tha: “Pse më quan të mirë? Askush nuk është i mirë, përveç një të vetmi: Perëndia. Tani në qoftë se ti don të hysh në jetë, zbato urdhërimet”. ¹⁸ Ai i tha: “Cilat?”. Atëherë Jezusi i tha: “Mos vraj, mos shkel kurorën, mos vidh, mos bëj dëshmi të rreme, ¹⁹ ndero atin tënd dhe nënën tënde dhe duaje të afërmin tënd si veten tënde”. ²⁰ I riu i tha: “Të gjitha këto gjëra unë i kam zbatuar që në rini; çfarë më mungon tjetër?”. ²¹ Jezusi i tha: “Në qoftë se do të jesh i përsosur, shko, shit ç’të kesh, jepua të varfërve dhe ti do të kesh një thesar në qiell; pastaj eja dhe më ndiq mua”. ²² Por i riu, kur i dëgjoi këto fjalë, iku i trishtuar, sepse kishte pasuri të madhe. ²³ Atëherë Jezusi u tha dishepujve të vet: “Në të vërtetë ju them se një

i pasur me vështirësi do të hyjë në mbretërinë e qiejve. ²⁴ Dhe po jua përsëris: Është më lehtë të kalojë deveja nga vrima e gjilpërës, se sa i pasuri të hyjë në mbretërinë e Perëndisë”. ²⁵ Kur i dëgjuan këto fjalë, dishepujt e vet u habitën shumë dhe thanë: “Atëherë, kush do të shpëtojë vallë?”. ²⁶ Dhe Jezusi duke përqëndruar shikimin mbi ata tha: “Për njerëzit kjo është e pamundur, por për Perëndinë çdo gjë është e mundur”. ²⁷ Atëherë Pjetri iu përgjigj duke thënë: “Ja, ne i lamë të gjitha dhe të ndoqëm; çfarë do të fitojmë, pra?”. ²⁸ Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë po ju them, në krijimin e ri, kur Biri i njeriut të ulet në fronin e lavdisë së vet, edhe ju që më keni ndjekur do të uleni mbi dymbëdhjetë frone për të gjykuar të dymbëdhjetë fiset e Izraelit. ²⁹ Dhe kushdo që ka lënë, për hir të emrit tim, shtëpi, vëllezër, motra, atë, nënë, grua, bij ose ara, do të marrë njëqindfish dhe do të trashëgojë jetë të përjetshme. ³⁰ Por shumë të parë do të jenë të fundit, dhe shumë të fundit do të jenë të parët”.

20

¹ “Mbretëria e qiejve i ngjan, pra, një zot shtëpie, që doli herët në mëngjes për të pajtuar me mëditje punëtorë për vreshtin e vet. ² Mbasi ra në ujdi me punëtorët për një denar në ditë, i dërgoi në vreshtin e vet. ³ Pastaj doli rreth orës së tretë dhe pa të tjerë që rrinin në shesh, të papunë. ⁴ Dhe u tha atyre: “Shkoni edhe ju në vresht dhe unë do t’ju jap sa është e drejtë”. Dhe ata shkuan. ⁵ Doli përsëri rreth orës së gjashtë dhe orës së nëntë dhe bëri po ashtu. ⁶ Kur doli përsëri rreth orës

njëmbëdhjetë, gjeti disa të tjerë, të papunë, dhe u tha: “Përse rrini gjithë ditën këtu pa bërë asgjë?”.

⁷ Ata i thanë: “Sepse askush nuk na ka marrë me mëditje”. Ai u tha atyre: “Shkoni edhe ju në vresht dhe do të merrni aq sa është e drejtë”. ⁸ Kur erdhi mbrëmja, i zoti i vreshtit i tha kujdestarit të vet: “Thirrë punëtorët dhe jepu mëditjen e tyre, duke filluar nga ata të fundit e deri te të parët”. ⁹ Dhe kur erdhën ata të orës njëmbëdhjetë, morën nga një denar secili. ¹⁰ Kur erdhën të parët, menduan se do të merrnin më shumë, por edhe ata morën nga një denar secili. ¹¹ Duke e marrë, murmurisnin kundër zotit të shtëpisë, ¹² duke thënë: “Këta të fundit punuan vetëm një orë, dhe ti i trajtove si ne që hoqëm barrën dhe vapën e ditës”. ¹³ Por ai duke u përgjigjur i tha njerit prej tyre: “Mik, unë nuk po të ha hakun; a nuk re në ujdi me mua për një denar? ¹⁴ Merr atë që të takon ty dhe shko; por unë dua t’i jap këtij të fundit aq sa ty. ¹⁵ A nuk më lejohet të bëj me timen ç’të dua? Apo bëhesh sylig, sepse unë jam i mirë?”. ¹⁶ Kështu të fundit do të jenë të parët dhe të parët të fundit, sepse shumë janë të thirrur, por pak janë të zgjedhur”. ¹⁷ Pastaj, kur Jezusi po ngjitej në Jeruzalem, i mori mënjane të dymbëdhjetë dishepujt gjatë rrugës dhe u tha atyre: ¹⁸ “Ja, ne ngjitemi në Jeruzalem dhe Biri i njeriut do t’u dorëzohet krerëve të priftërinjve dhe skribëve, dhe ata do ta dënojnë me vdekje. ¹⁹ Do t’ua dorëzojnë pastaj në duart e paganëve që ta tallin, ta fshikullojnë dhe ta kryqëzojnë; por ai ditën e tretë do të ringjallet”. ²⁰ Atëherë nëna e bijve të Zebedeut iu afrua bashkë me bijtë e vet,

ra përmbys para tij dhe i kërkoi diçka. ²¹ Dhe ai i tha: “Çfarë do?”. Ajo u përgjigj: “Urdhëro që këta dy bijtë e mi të ulen njeri në të djathtën dhe tjetri në të majtën në mbretërinë tënde”. ²² Dhe Jezusi, duke u përgjigjur tha: “Ju nuk dini çfarë kërkon; a mund ta pini ju kupën që unë do të pi dhe të pagëzoheni me pagëzimin me të cilin unë do të pagëzohem? Ata i thanë: “Po, mundemi”. ²³ Atëherë ai u tha atyre: “Ju me të vërtetë do ta pini kupën time dhe do të pagëzoheni me pagëzimin me të cilin unë do të pagëzohem; por nuk është në dorën time që të uleni në të djathtën time ose në të majtën time, por u është rezervuar atyre, të cilëve u është përgatitur nga Ati im”. ²⁴ Kur i dëgjuan këto fjalë, të dhjetët të tjerët u indinjuan kundër të dy vëllezërve. ²⁵ Dhe Jezusi i thirri ata pranë vetes dhe u tha: “Ju e dini se të parët e kombeve i sundojnë ato dhe të mëdhenjtë përdorin pushtet mbi ato, ²⁶ por midis jush kështu nuk do të ndodhë; madje secili prej jush që do të dojë të bëhet i madh, qoftë shërbëtori juaj; ²⁷ dhe kushdo prej jush që do të dojë të jetë i pari, qoftë skllavi juaj. ²⁸ Sepse edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t’i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetëve. ²⁹ Kur po dilnin nga Jeriko, një turmë e madhe e ndoqi. ³⁰ Dhe ja, dy të verbër që uleshin gjatë rrugës, kur dëgjuan se po kalonte Jezusi, filluan të bërtasin duke thënë: “Ki mëshirë për ne, Zot, Biri i Davidit”. ³¹ Por turma i qortoi që të heshtnin; por ata bërtisnin edhe më fort duke thënë: “Ki mëshirë për ne, Zot, Biri i Davidit!”. ³² Atëherë Jezusi ndaloj, i thirri dhe tha: “Çfarë

doni të bëj për ju?”.³³ Ata i thanë: “Zot, të na hapen sytë!”.³⁴ Dhe Jezusi pati mëshirë për ta dhe ua preku sytë e tyre; dhe në atë çast u erdhi drita e syve dhe ata e ndiqnin.

21

¹ Kur iu afruan Jeruzalemit dhe arritën në Betfage, afër malit të Ullinjve, Jezusi dërgoi dy dishepuj,² duke u thënë atyre: “Shkoni në fshatin që ndodhet përballë jush; aty do të gjeni menjëherë një gomare të lidhur dhe një pulishtë me të; zgjidhini dhe m’i sillni!”³ Dhe nëse dikush ju thotë gjë, i thoni se Zoti ka nevojë për to, por do t’i kthejë shpejt”.⁴ Tani kjo ndodhi për të përmbushur ç’ishtë thënë nga profeti, që thotë: ⁵ “I thoni bijës së Sionit: Ja po të vjen mbreti yt, zemërbutë, hipur mbi një gomare, madje një pulishtë, pjellë e një kafshe barrë”.⁶ Dishepujt shkuan dhe vepruan ashtu si i kishte urdhëruar Jezusi.⁷ Sollën gomaren dhe pulishtin, shtruan mbi to mantelet e tyre, dhe ai u hipi.⁸ Dhe një turmë shumë e madhe shtronte mantelet e veta gjatë rrugës, ndërsa të tjerë thyenin degë nga pemët dhe i shtronin mbi rrugë.⁹ Turmat që vinin përpara dhe ato që e ndiqnin brohoritnin, duke thënë: “Hosana Birit të Davidit! Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit! Hosana në vendet shumë të larta!”.¹⁰ Dhe kur hyri Jezusi në Jeruzalem, gjithë qyteti u ngrit në këmbë dhe tha: “Kush është ky?”.¹¹ Dhe turmat thonin: “Ky është Jezusi, profeti nga Nazareti i Galilesë.”¹² Pastaj Jezusi hyri në tempullin e Perëndisë, i dëboi të gjithë ata që shisnin dhe blinin në tempull dhe përmbysi tryezat e këmbyesve të parave dhe

ndenjëset e shitësve të pëllumbave. ¹³ Dhe u tha atyre: “Është shkruar: “Shtëpia ime do të quhet shtëpi lutje”, por ju e keni kthyer në një shpellë kusarësh”. ¹⁴ Atëherë iu paraqitën të verbër dhe të çalë, dhe ai i shëroi. ¹⁵ Por krerët e priftërinjve dhe skribët, kur panë mrekullitë që ai kishte bërë dhe fëmijët që brohoritnin në tempull duke thënë: “Hosana Birit të Davidit!”, u zemëruan, ¹⁶ dhe i thanë: “A po dëgjon ti çfarë thonë këta?”. Jezusi u tha atyre: “Po! A nuk keni lexuar kurrë: “Nga goja e të vegjëleve dhe të foshnjave në gji ti ke përgatitur lavdi”?”. ¹⁷ Dhe, mbasi i la ata, doli nga qyteti për në Betani, dhe atje kaloi natën. ¹⁸ Në mëngjes, kur po kthehej në qytet e mori uria. ¹⁹ Dhe gjatë rrugës pa një fík dhe iu afrua, por nuk gjeti asgjë përveç gjetheve; dhe i tha: “Mos u lidhtë më kurrë fryt prej teje përjetë!”. Dhe fiku u tha menjëherë. ²⁰ Kur e panë këtë, dishepujt u çuditën dhe thanë: “Qysh u tha fiku në çast?”. ²¹ Dhe Jezusi duke u përgjigjur u tha atyre: “Në të vërtetë ju them që, po të keni besim dhe të mos dyshoni, do të bëni jo vetëm atë që unë i bëra fikut, por, edhe sikur t’i thoni këtij mali: “Hiq andej dhe hidhu në det”, kjo do të ndodhë. ²² Dhe gjithçka të kërkon në lutje, duke patur besim, do të merrni”. ²³ Kur hyri në tempull, krerët e priftërinjve dhe pleqtë e popullit iu afruan, ndërsa i mësonte, dhe i thanë: “Me ç’pushtet i bën ti këto gjëra? Dhe kush ta ka dhënë këtë pushtet?”. ²⁴ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Edhe unë do t’ju bëj një pyetje, dhe në qoftë se ju do të më përgjigjeshit, unë gjithashtu do t’ju them me ç’pushtet i kryej këto gjëra. ²⁵ Pagëzimi i Gjonit

nga erdhi? Nga qielli apo nga njerëzit?”. Dhe ata arsyetonin midis tyre dukthënë: “Po t’i theminga qielli, do të na thotë: “Përse atëherë nuk i besuat?”.²⁶ Në qoftë se i themi nga njerëzit, kemi frikë nga turma, sepse të gjithë e konsiderojnë Gjonin profet”.²⁷ Dhe iu përgjigjën Jezusit duke thënë: “Nuk e dimë”. Atëherë ai u tha atyre: “As unë nuk do t’ju them me ç’pushtet i bëj këto gjëra”.²⁸ “Ç’mendoni? Një njeri kishte dy bij dhe duke iu drejtuar të parit tha: “Bir, shko sot të punosh në vreshtin tim”;²⁹ por ai u përgjigj dhe tha: “Nuk dua”; por më vonë, i penduar, shkoi.³⁰ Pastaj iu kthye të dytit dhe i tha të njëjtën gjë. Dhe ai u përgjigj dhe tha: “Po, imzot, do ta bëj”, por nuk shkoi.³¹ Cili nga të dy e kreu vullnetin e të atit?”. Ata i thanë: “I pari”. Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë ju them se tagrambledhësit dhe prostitutat hyjnë parajsh në mbretërinë e qiejve.³² Sepse Gjoni erdhi tek ju në rrugën e drejtësisë, dhe iu nuk i besuat, ndërsa tagrambledhësit dhe prostitutat i besuan; as mbasi i keni parë këto gjëra, nuk u penduat për t’i besuar”.³³ “Dëgjoni një shëmbëlltyrë tjetër: Ishte një pronar shtëpie, i cili mbolli një vresht, e rrethoi me gardh, gërmoi një vend ku të shtrydhte rrushin, ndërtoi një kullë dhe, mbasi ua besoi disa vreshtarëve, u nis në një vend të huaj.³⁴ Dhe kur erdhi koha e të vjelave, ai dërgoi shërbëtorët e vet te vreshtarët, për të marrë frutat e tij,³⁵ por vreshtarët i kapën shërbëtorët e tij, njërin e rrahën, një tjetër e vranë dhe një tjetër e vranë me gurë.³⁶ Përsëri, ai dërgoi shërbëtorë të tjerë, më shumë se të parët, dhe këta vreshtarët i trajtuan në të njëjtën

mënyrë. ³⁷ Më në fund ai i dërgoi atyre birin e vet duke thënë: “Për djalin tim do të kenë respekt!”. ³⁸ Por vreshtarët, kur e panë të birin, i thanë njeri tjetrit: “Ky është trashëgimtari; ejani, ta vrasim dhe marrim si pronë trashëgiminë e tij”. ³⁹ Dhe e kapën, e nxorën jashtë nga vreshti dhe e vranë. ⁴⁰ Tani, kur të vijë i zoti i vreshtit, çfarë do t’u bëjë këtyre vreshtarëve?”. ⁴¹ Ata i thanë: “Ai do t’i vrasë keqas ata faqezinj dhe do t’ua besojë vreshtin vreshtarëve të tjerë, të cilët do t’i japin prodhimet në kohën e vet”. ⁴² Jezusi u tha atyre: “A nuk keni lexuar kurrë në Shkrimet: “Guri, që ndërtuesit e nxorën të papërdorshëm, u bë guri i qoshes. Kjo është vepër e Zotit, dhe është e mrekullueshme në sytë tonë”? ⁴³ Prandaj unë po ju them se juve do t’ju hiqet mbretëria e Perëndisë dhe do t’i jepet një kombi që do ta bëjë të japë fryt. ⁴⁴ Dhe ai që do të bjerë mbi këtë gur do të bëhet copëcopë; dhe ai mbi të cilin do të bjerë ai do të jetë i thërrmuar”. ⁴⁵ Dhe krerët e priftërinjve dhe farisenjtë, kur i dëgjuan shëmbëlltyrat e tij, e kuptuan se po fliste për ta. ⁴⁶ Dhe kërkonin ta kapnin, por kishin frikë nga turmat, sepse ato e konsideronin profet.

22

¹ Dhe Jezusi, nisi përsëri t’u flasë atyre me shëmbëlltyra, duke thënë: ² “Mbretëria e qiejve i ngjan një mbreti, i cili përgatiti dasmën e të birit. ³ Dhe dërgoi shërbëtorët e vet për të thirrur të ftuarit në dasmë, por ata nuk deshën të vijnë. ⁴ Dërgoi përsëri shërbëtorë të tjerë duke thënë: “U thoni të ftuarve: Ja unë e kam shtruar drekën time, viçat e mi dhe bagëtia ime e majmur janë

therur dhe gjithçka është gati; ejani në dasmë”.
⁵ Por ata, pa e përfillur, shkuan: dikush në arën e vet e dikush në punët e veta. ⁶ Dhe të tjerët, mbasi kapën shërbëtorët e tij, i shanë dhe i vranë.
⁷ Mbreti atëherë, kur dëgjoi këtë, u zemërua dhe dërgoi ushtritë e veta për të shfarosur ata gjak-sorë dhe dogji qytetin e tyre. ⁸ Atëherë u tha shërbëtorëve të vet: “Dasma është gati, por të ftuarit nuk ishin të denjë. ⁹ Shkoni, pra, në udhëkryqe dhe ftoni në dasmë këdo që të gjeni.” ¹⁰ Dhe ata shërbëtorët dolën nëpër rrugë, mblodhën të gjithë ata që gjetën, të këqij dhe të mirë, dhe vendi i dasmës u mbush me të ftuar. ¹¹ Atëherë mbreti hyri për të parë të ftuarit dhe gjeti aty një njeri që nuk kishte veshur rrobë dasme; ¹² dhe i tha: “Mik, si hyre këtu pa pasur rrobë dasme?”. Dhe ai mbylli gojën. ¹³ Atëherë mbreti u tha shërbëtorëve: “Lidheni duar dhe këmbë, kapeni dhe hidheni në errësitat e jashtme. Atje do të jetë e qara dhe kërcëllim dhëmbësh”. ¹⁴ Sepse shumë janë të thirrur, por pak janë të zgjedhur”. ¹⁵ Atëherë farisenjtë u veçuan dhe bënë këshill se si ta zinin gabim në fjalë. ¹⁶ Dhe i dërguan dishepujt e tyre bashkë me herodianët, për t’i thënë: “Mësues, ne e dimë se ti je i vërtetë dhe që mëson udhën e Perëndisë në të vërtetë, pa marrë parasysht njeri, sepse ti nuk shikon pamjen e jashtme të njerëzve. ¹⁷ Na thuaj, pra: Si e mendon? A është e ligjshme t’i paguhet taksa Cezarit apo jo?”. ¹⁸ Por Jezusi, duke e njohur ligësinë e tyre, tha: “Pse më tundoni, o hipokritë? ¹⁹ Më tregoni monedhën e taksës”. Atëherë ata i treguan një denar. ²⁰ Dhe ai u tha

atyre: “E kujt është kjo fytyrë dhe ky mbishkrim?”.
²¹ Ata i thanë: “E Cezarit”. Atëherë ai u tha atyre: “Jepni, pra, Cezarit atë që i përket Cezarit dhe Perëndisë atë që i përket Perëndisë”.²² Dhe ata, kur e dëgjuan këtë, u mrekulluan, e lanë, dhe ikën.²³ Po atë ditë erdhën tek ai saducenjtë, të cilët thonë se nuk ka ringjallje, dhe e pyetën²⁴ duke thënë: “Mësues, Moisiu ka thënë: “Në se dikush vdes pa lënë fëmijë, i vëllai le të martohet me gruan e tij, për t’i lindur trashëgimtarë vëllait të tij.”²⁵ Tani ndër ne ishin shtatë vëllezër; i pari u martua dhe vdiq dhe duke mos pasë trashëgimtarë, ia la gruan vëllait të vet.²⁶ Kështu edhe i dyti dhe i treti, deri tek i shtati.²⁷ Në fund vdiq edhe gruaja.²⁸ Në ringjallje, pra, e kujt nga këta të shtatë do të jetë grua? Sepse të gjithë e patën grujën”.²⁹ Por Jezusi, duke u përgjigjur u tha atyre: “Ju bëni gabim, sepse nuk e kuptoni as Shkrimin as pushtetin e Perëndisë.³⁰ Në ringjallje, pra, as martohen as martojnë, por ata do të jenë në qiell si engjëjt e Perëndisë.³¹ Pastaj sa për ringjalljen e të vdekurve, a nuk e keni lexuar ç’ju ishte thënë nga Perëndia kur thotë:³² “Unë jam Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe i Jakobit”? Perëndia nuk është Perëndia i të vdekurve, por i të gjallëve”.³³ Dhe turmat, kur i dëgjuan këto gjëra, habiteshin nga doktrina e tij.³⁴ Atëherë farisenjtë, kur dëgjuan se ai ua kishte zënë gojën saducenjve, u mblodhën tok.³⁵ Dhe një nga ata, mësues i ligjit, e pyeti për të vënë në provë, duke thënë:³⁶ “Mësues, cili është urdhërimi i madh i ligjit?”.³⁷ Dhe Jezusi i tha: ““Duaje Zotin, Perëndinë tënde me gjithë zemrën tënde, me gjithë

shpirtin tënd dhe me gjithë mendjen tënde”. ³⁸ Ky është urdhërimi i parë dhe i madhi. ³⁹ Dhe i dyti, i ngjashëm me këtë, është: “Duaje të afërmin tënd porsì vetveten”. ⁴⁰ Nga këto dy urdhërime varet i tërë ligji dhe profetët”. ⁴¹ Tani, kur u mbledhën farisenjtë, Jezusi i pyeti: ⁴² “Ç’u duket juve për Krishtin? Biri i kujt është?”. Ata i thanë: “I Davidit?”. ⁴³ Ai u tha atyre: “Si pra Davidi, në Frymë, e quan Zot, duke thënë: ⁴⁴ “Zoti i ka thënë Zotit tim: Ulu në të djathtën time, deri sa unë t’i vë armiqtë e tu si stol të këmbëve të tua”? ⁴⁵ Në qoftë se Davidi e quan Zot, si mund të jetë biri i tij?”. ⁴⁶ Por asnjë nuk ishte në gjendje t’i përgjigjej; dhe, që nga ajo ditë, askush nuk guxoi ta pyesë më.

23

¹ Atëherë Jezusi u foli turmave dhe dishepujve të vet, ² duke thënë: “Skribët dhe farisenjtë ulen mbi katedrën e Moisiut. ³ Zbatoni, pra, dhe bëni gjithçka t’ju thonë të zbatoni; por mos bëni si bëjnë ata, sepsethonë, pornukebëjnë. ⁴ Por lidhin barrë të rënda që barten me vështirësi, dhe ua vënë mbi kurrizin e njerëzve; Por ata nuk duan të luajnë vetë as me gisht. ⁵ Por të gjitha veprat e tyre i bëjnë për t’u dukur nga njerëzit; i zgjérojnë filateritë e tyre dhe i zgjatin thekët e rrobave të tyre. ⁶ Duan kryet e vendit në gostira dhe vendet e para në sinagoga, ⁷ si edhe përshëndetjet në sheshe dhe të quhen rabbi, rabbi nga njerëzit. ⁸ Por ju mos lejoni që t’ju quajnë rabbi, sepse vetëm një është mësuesi juaj: Krishti, dhe ju të gjithë jeni vëllezër. ⁹ Dhe përmbi tokë mos thirrni askënd atë tuaj, sepse vetëm një është Ati juaj, ai që është në qiej. ¹⁰ As

mos lejoni që t'ju quajnë udhëheqës, sepse vetëm një është udhëheqësi juaj: Krishti. ¹¹ Dhe më i madhi prej jush le të jetë shërbëtori juaj. ¹² Sepse kush do të lartësojë veten, do të poshtërohet; dhe kush do të përulë veten, do të lartësohet. ¹³ Por mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse mbyllni mbretërinë e qiejve para njerëzve; sepse as ju nuk hyni, as nuk i lini të hyjnë ata që janë për të hyrë. ¹⁴ Mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse gllabëroni shtëpitë e të vejave dhe për sy e faqe bëni lutje të gjata; për këtë arsye ju do të pësoni një dënim më të rreptë. ¹⁵ Mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse përshkoni detin dhe dheun për të bërë prozelitë, dhe kur ndokush bëhet i tillë, e bëni bir të Gehenas dhe dy herë më të keq se ju! ¹⁶ Mjerë ju, udhëheqës të verbër, që thoni: “Në qoftë se dikush betohet për tempullin, kjo s’është gjë; por në qoftë se betohet për arin e tempullit, është i detyruar”. ¹⁷ Të marrë dhe të verbër! Sepse cili është më i madh: ari apo tempulli që e shenjtëron arin? ¹⁸ Dhe në qoftë se dikush betohet për altarin, s’është gjë; por ne qoftë se betohet për ofertën që është mbi të, është i detyruar”. ¹⁹ Të marrë dhe të verbër! Sepse cila është më e madhe, oferta apo altari që e shenjtëron ofertën? ²⁰ Ai, pra, që betohet për altarin, betohet për të dhe për çdo gjë që është përmbi të! ²¹ Ai që betohet për tempullin, betohet për të dhe për atë që banon atje. ²² Dhe ai që betohet për qiellin, betohet për fronin e Perëndisë dhe për atë që është ulur mbi të. ²³ Mjerë ju, skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse ju llogaritni

të dhjetën e mëndrës, të koprës dhe të barit të gjumit, dhe lini pas dore gjërat më të rëndësishme të ligjit: gjyqin, mëshirën dhe besimin; këto gjëra duhet t'i praktikoni pa i lënë pas dore të tjerat.

²⁴ Udhëheqës të verbër, që sitni mushkonjën dhe kapërdini devenë! ²⁵ Mjerë ju, skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse pastroni anën e jashtme të kupës dhe të pjatës, ndërsa përbrenda janë plot me grabitje dhe teprime. ²⁶ Farise i verbër! Pastro më parë përbrenda kupën dhe pjatën, që edhe përjashta të jetë e pastër. ²⁷ Mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse u ngjani varreve të zbardhuara (me gëlqere), që nga jashtë duken të bukur, por brenda janë plot eshtra të vdekurish dhe gjithfarë papastërtish. ²⁸ Kështu edhe ju nga jashtë u paraqiteni njerëzve si të drejtë; por përbrenda jeni plot hipokrizi dhe paudhësi. ²⁹ Mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse ndërtoni varrezat e profetëve dhe zbukuroni monumentet e të drejtëve, ³⁰ dhe thonë: “Po të kishim jetuar në kohën e tyreve tanë, nukdo tëkishim bashkëpunuar me ta në vrasjen e profetëve”. ³¹ Duke folur kështu, ju dëshmoni kundër vetes suaj, se jeni bijtë e atyre që vranë profetët. ³² Ju e kaloni masën e etërve tuaj! ³³ O gjarpërinj, o pjellë nëpërkash! Si do t'i shpëtoni gjykimin të Gehenas? ³⁴ Prandaj, ja unë po ju dërgoj profetë, dijetarë dhe skribë; ju disa prej tyre do t'i vritni dhe do t'i kryqëzoni, disa të tjerë do t'i fshikulloni në sinagogat tuaja dhe do t'i persekutoni nga një qytet në tjetrin, ³⁵ që të bjerë mbi ju gjithë gjaku i drejtë i derdhur mbi dhe, nga gjaku i të drejtit Abel, deri te gjaku i Zaharias,

birit të Barakias, që ju e vratë ndërmjet tempullit dhe altarit. ³⁶ Në të vërtetë po ju them se të gjitha këto gjëra do të bien mbi këtë brez. ³⁷ Jeruzalem, Jeruzalem, që i vret profetët dhe i vret me gurë ata që të janë dërguar! Sa herë kam dashur t'i mbledh bijtë e tu ashtu si i mbledh kllloçka zogjtë e vet nën krahë, por ju nuk deshët! ³⁸ Ja, shtëpia juaj po ju lihet e shkretë. ³⁹ Sepse unë po ju them, se tash e tutje nuk do të më shihni më deri sa të thoni: "I bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit!"

24

¹ Tani kur Jezusi doli nga tempulli dhe po largohej, dishepujt e tij iu afruan për t'i treguar ndërtesat e tempullit. ² Por Jezusi u tha atyre: "A nuk i shikoni ju të gjitha këto? Në të vërtetë po ju them se këtu nuk do të mbetet asnjë gur mbi gur që nuk do të rrënohet". ³ Pastaj, kur ai u ul të rrinte në malin e Ullinjve, dishepujt e vet iu afruan mënjane dhe i thanë: "Na thuaj, kur do të ndodhin këto gjëra? Dhe cila do të jetë shenja e ardhjes sate dhe e mbarimit të botës?". ⁴ Dhe Jezusi duke u përgjigjur u tha atyre: "Ruhuni se mos ju mashtron ndokush! ⁵ Sepse shumë do të vijnë në emrin tim, duke thënë: "Unë jam Krishti" dhe do të mashtrojnë shumë njerëz. ⁶ Atëherë do të dëgjoni të flitet për lufta dhe për ushtima luftash; ruhuni të mos shqetësoheni, sepse të gjitha këto duhet të ndodhin, por ende mbarimi nuk do të ketë ardhur. ⁷ Do të ngrihet, pra, popull kundër populli dhe mbretëri kundër mbretërie; do të ketë zi buke, murtajë dhe tërmete në vende të ndryshme. ⁸ Por të gjitha këto gjëra do të jenë vetëm fillimi i dhembjeve të

lindjes. ⁹ Atëherë do t'ju dorëzojnë në mundime dhe do t'ju vrasin; dhe të gjithë kombet do t'ju urrejnë për shkak të emrit tim. ¹⁰ Atëherë shumë do të skandalizohen, do ta tradhëtojnë njeri tjetrin dhe do të urrejnë njeri tjetrin. ¹¹ Dhe do të dalin shumë profetë të rremë, dhe do të mashtrojnë shumë njerëz. ¹² Dhe, duke qenëse paudhësia do të shumohet, shumëkujt do t'i ftohet dashuria; ¹³ por ai që do të ngulmojë deri në fund do të shpëtohet. ¹⁴ Dhe ky ungjill i mbretërisë do të predikohet në gjithë botën si një dëshmi për gjithë kombet, dhe atëherë do të vijë mbarimi". ¹⁵ "Kur të shihni, pra, neverinë e shkretimit, që është parathënë nga profeti Daniel, qëkëzënëvëndnëvëndineshenjtë (kush lexon le ta kuptojë), ¹⁶ atëherë ata që janë në Jude, le të ikin ndër male. ¹⁷ Kush ndodhet mbi taracën e shtëpisë, të mos zbresë për të marrë diçka në shtëpinë e vet; ¹⁸ dhe kush është ndër ara, të mos kthehet për të marrë mantelin e tij. ¹⁹ Por mjerë gratë shtatzëna dhe ato që do t'u japin gji fëmijëve në ato ditë! ²⁰ Dhe lutuni që ikja juaj të mos ndodhë në dimër, as të shtunën, ²¹ sepse atëherë do të ketë një mundim aq të madh, sa nuk ka ndodhur kurrë që nga krijimi i botës e deri më sot, dhe as nuk do të ketë më kurrë! ²² Dhe, po të mos shkurttoheshin ato ditë, asnjë mish nuk do të shpëtonte; por për shkak të të zgjedhurve, ato ditë do të shkurtohen. ²³ Atëherë, në qoftë se dikush do t'ju thotë: "Ja, Krishti është këtu", ose "Është atje", mos i besoni. ²⁴ Sepse do të dalin krishtër të rremë dhe profetë të rremë, dhe do të bëjnë shenja të mëdha dhe mrrekulli të tilla aq

sa t'i mashtrojnë, po të ishte e mundur, edhe të zgjedhurit. ²⁵ Ja, unë ju paralajmërova. ²⁶ Pra, në qoftë se ju thonë: “Ja, është në shkretëtirë”, mos shkoni atje: “Ja, është në dhomat e fshehta”, mos u besoni. ²⁷ Sepse, si vetëtima që del nga lindja dhe flakëron deri në perëndim, kështu do të jetë ardhja e Birit të njeriut. ²⁸ Sepse ku të ketë kërma, aty do të mblidhen shqiponjat”. ²⁹ “Tani, fill pas pikëllimit të atyre ditëve, dielli do të erret dhe hëna nuk do të japë dritën e vet, yjet do të bien nga qielli dhe fuqitë e qiejve do të tronditen. ³⁰ Dhe atëherë do të duket në qiell shenja e Birit të njeriut; dhe të gjitha kombet e dheut do të mbajnë zi dhe do ta shohin Birin e njeriut duke ardhur mbi retë e qiellit me fuqi dhe lavdi të madhe. ³¹ Ai do t'i dërgojë engjëjt e vet me tinguj të fuqishëm borie; dhe ata do t'i mbledhin të zgjedhurit e tij nga të katër erërat, nga një skaj i qiellit te tjetri. ³² Tani mësoni nga fiku këtë shëmbëlltyrë: kur tashmë degët e tij njomësohen dhe nxjerrin gjethet, ta dini se vera është afër. ³³ Kështu edhe ju, kur t'i shihni të gjitha këto gjëra, ta dini se ai është afër, madje te dera. ³⁴ Në të vërtetë po ju them se ky brez nuk do të kalojë, pa u realizuar të gjitha këto. ³⁵ Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë. ³⁶ Tani sa për atë ditë dhe për atë orë, askush s'e di, as engjëjt e qeive, por vetëm Ati im. ³⁷ Por, ashtu si qe në ditët e Noeut, kështu do të jetë edhe në ardhjen e Birit të njeriut. ³⁸ Sepse, ashtu si në ditët përpara përmbytjes, njerëzit hanin dhe pinin, martoheshin dhe martonin, derisa Noeu hyri në arkë; ³⁹ dhe nuk kuptuan asgjë, deri sa

erdhi përmbytja dhe i fshiu të gjithë; kështu do të ndodhë në ardhjen e Birit të njeriut. ⁴⁰ Atëherë dy do të jenë në arë, një do të merret dhe tjetri do të lihet. ⁴¹ dy gra do të bluajnë në muli, një do të merret dhe tjetra do të lihet. ⁴² Rrini zgjuar, pra, sepse nuk e dini në cilën orë do të vijë Zoti juaj. ⁴³ Por dijeni këtë, se ta dinte i zoti i shtëpisë në çfarë orë të natës do të vijë vjedhësi, do të rrinte zgjuar dhe nuk do të lejonte t'i shpërthehej shtëpia. ⁴⁴ Prandaj edhe ju jini gati, sepse Biri i njeriut do të vijë në atë orë kur ju nuk mendoni”. ⁴⁵ “Cili është, pra, ai shërbëtor besnik dhe i mençur, që zotëria e tij e caktoi përmbi shtëpiarët e vet, për t'u dhënë atyre ushqimin në kohën e duhur? ⁴⁶ Lum ai shërbëtor që, kur të kthehet zotëria e tij, e gjen duke bërë kështu. ⁴⁷ Në të vërtetë po ju them se ai do t'ia besojë administrimin e gjithë pasurisë së vet. ⁴⁸ Por, në qoftë se ky shërbëtor i mbrapshtë, thotë në zemër të vet: “Zotëria ime vonon të vijë”, ⁴⁹ dhe fillon t'i rrahë shokët e vet dhe të hajë e të pijë me pijanecët; ⁵⁰ zotëria e këtij shërbëtori do të vijë në atë ditë kur ai nuk e pret dhe në atë orë kur ai nuk e di; ⁵¹ do ta ndëshkojë rëndë dhe do t'i rezervojë fatin e hipokritëve. Atje do të jetë e qara dhe kërcëllim dhëmbësh”.

25

¹ “Atëherë mbretëria e qiejve do t'u ngjajë dhjetë virgjërëshave, të cilat i morën llampat e tyre, dhe i dolën para dhëndrit. ² Tani pesë nga ato ishin të mençura dhe pesë budallaçka. ³ Budallaçkat, kur morën llampat e tyre, nuk morën me vet vajin; ⁴ kurse të mençurat, bashkë me llampat, morën

edhe vajin në enët e tyre. ⁵ Tani, duke qenë se dhëndri po vononte, dremitën të gjitha dhe i zuri gjumi. ⁶ Aty nga mesnata u dëgjua një britmë: “Ja, po vjen dhëndri, i dilni para!”. ⁷ Atëherë të gjitha ato virgjëreshat u zgjuan dhe përgatitën llampat e tyre. ⁸ Dhe budallaçkat u thanë të mençurave: “Na jepni nga vaji juaj, sepse llampat tona po na fiken”. ⁹ Por të mençurat duke u përgjigjur thanë: “Jo, sepse nuk do të mjaftonte as për ne e as për ju; më mirë shkoni te tregtarët dhe e blini”. ¹⁰ Tani kur ato shkuan ta blejnë, erdhi dhëndri; virgjëreshat që ishin gati, hynë bashkë me të në dasmë; dhe dera u mbyll. ¹¹ Më pas erdhën edhe virgjëreshat e tjera, duke thënë: “Zot, zot, hapna”. ¹² Por ai, duke u përgjigjur, tha: “Në të vërtetë po ju them se nuk ju njoh”. ¹³ Prandaj rrini zgjuar, sepse nuk e dini as ditën as orën në të cilët do të vijë Biri i njeriut”. ¹⁴ “Mbretëria e qiejve i ngjan gjithashtu një njeriu, që, kur po nisej për një udhëtim, i thirri shërbëtorët e tij dhe u besoi pasuritë e veta. ¹⁵ Njërit i dha pesë talenta, tjetrit dy dhe një tjetri një; secilit sipas zotësisë së tij; dhe u nis fill. ¹⁶ Tani ai që kishte marrë të pesë talentat shkoi, dhe bëri tregti me to dhe fitoi pesë të tjerë. ¹⁷ Po ashtu edhe ai që kishte marrë dy talenta fitoi edhe dy të tjerë. ¹⁸ Por kurse ai që kishte marrë një, hapinjëgropën dhe e fshehu denarin e zotit të vet. ¹⁹ Tani mbas një kohe të gjatë, u kthye zoti i atyre shërbëtorëve dhe i bëri llogaritë me ta. ²⁰ Dhe ai që kishte marrë të pesë talentat doli përpara dhe i paraqiti pesë të tjerë, duke thënë: “Zot, ti më besove pesë talenta; ja, me ato unë fitova pesë talenta të tjerë”.

²¹ Dhe i zoti i tha: “Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik; ti u tregove besnik në gjëra të vogla, unë do të të vë mbi shumë gjëra; hyr në gëzimin e zotit tënd”. ²² Pastaj erdhi edhe ai që kishte marrë të dy talenta dhe tha: “Zot, ti më besove dy talenta; ja, me ato unë fitova dy talenta të tjerë”. ²³ Dhe zoti i tij i tha: “Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik; ti u tregove besnik në gjëra të vogla; unë do të të vë mbi shumë gjëra; hyr në gëzimin e zotit tënd”. ²⁴ Në fund erdhi edhe ai që kishte marrë vetëm një talent dhe tha: “Zot, unë e dija se je njeri i ashpër, që korr atje ku nuk ke mbjellë dhe vjel ku nuk ke shpërndarë, ²⁵ prandaj pata frikë dhe shkova dhe e fsheha talentin tënd nën tokë; ja, unë po ta kthej”. ²⁶ Dhe i zoti duke i përgjigjur i tha: “Shërbëtor i mbrapshtë dhe përtac, ti e dije se unë korr atje ku nuk kam mbjellë dhe vjel aty ku nuk kam shpërndarë; ²⁷ Ti duhet t’ia kishe besuar denarin tim bankierëve dhe kështu, në kthimin tim, do ta kisha marrë me interes. ²⁸ Prandaj ia hiqni këtij talentin dhe ia jepni atij që ka dhjetë talenta. ²⁹ Sepse atij që ka do t’i jepet edhe më e do të ketë me bollëk të madh, por atij që nuk ka, do t’i merret edhe ajo që ka. ³⁰ Dhe flakeni në errësirën e jashtme këtë shërbëtor të pavlefshëm. Atje do të jetë e qara dhe kërcëllim dhëmbësh”. ³¹ “Dhe kur të vijë Biri i njeriut në lavdinë e tij, bashkë me të gjithë engjëjt e shenjtë, atëherë do të ulet mbi fronin e lavdisë së vet. ³² Dhe të gjithë kombet do të mblidhen para tij; dhe ai do ta ndajë njërin nga tjetri ashtu si i ndan bariu delet nga cjeptë. ³³ Dhe delet do t’i vërë në të djathtën e tij dhe cjeptë në

të majtën. ³⁴ Atëherë Mbreti do t'u thotë atyre që do të jenë në të djathtën e tij: "Ejani, të bekuar të Atit tim; merrni në trashëgim mbretërinë që u bë gati për ju që nga krijimi i botës. ³⁵ Sepse pata uri dhe më dhatë për të ngrënë, pata etje dhe më dhatë për të pirë; isha i huaj dhe më pritët, ³⁶ isha i zhveshur dhe më veshët, isha i sëmurë dhe ju më vizitonit, isha në burg dhe erdhët tek unë". ³⁷ Atëherë të drejtët do t'i përgjigjen duke thënë: "Zot, kur të pamë të uritur dhe të dhamë për të ngrënë; ose të etur dhe të dhamë për të pirë? ³⁸ Dhe kur të pamë të huaj dhe të pritëm ose të zhveshur dhe të veshëm? ³⁹ Dhe kur të pamë të lënguar ose në burg dhe erdhëm te ti?". ⁴⁰ Dhe Mbreti duke iu përgjigjur do t'u thotë: "Në të vërtetë po ju them: sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, këtë ma bëtë mua. ⁴¹ Pastaj ai do t'u thotë edhe atyre që do të jenë në të majtë: "Largohuni nga unë, të mallkuar, në zjarr të përjetshëm, të përgatitur për djallin dhe engjëjt e tij. ⁴² Sepse pata uri dhe nuk më dhatë për të ngrënë, pata etje dhe nuk më dhatë për të pirë, ⁴³ isha i huaj dhe nuk më pritët, i zhveshur dhe nuk më veshët, i sëmurë dhe në burg dhe nuk erdhët të më shihni". ⁴⁴ Atëherë edhe ata do t'i përgjigjen duke thënë: "Zot, kur të pamë të uritur ose të etur, ose të huaj, ose të zhveshur, ose të lëngatë ose në burg dhe nuk të shërbyem?". ⁴⁵ Atëherë ai do t'u përgjigjet atyre duke thënë: "Në të vërtetë ju them: sa herë nuk ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre më të vegjëlve, këtë nuk ma bëtë as edhe mua". ⁴⁶ Dhe ata do të shkojnë në mundim të përjetshëm, dhe të drejtët në jetën e

përjetshme”.

26

¹ Dhe ndodhi që, mbasi Jezusi i mbaroi të gjitha këto fjalime, u tha dishepujve të vet: ² “Ju e dini se pas dy ditësh janë Pashkët dhe Biri i njeriut do të dorëzohet për t’u kryqëzuar”. ³ Atëherë krerët e priftërinjve, skribët dhe pleqtë e popullit u mblodhën në pallatin e kryepriftit që quhej Kajafa. ⁴ Edhe bënë këshillë për ta zënë Jezusin me dredhi dhe ta vrasin; ⁵ por thonin: “Jo gjatë festës, që të mos bëhet ndonjë trazirë në popull”. ⁶ Tani, kur Jezusi ishte në Betani, në shtëpinë e lebrozit Simon, ⁷ iu afrua një grua me një alabastër me vaj të parfumuar shumë të kushtueshëm, dhe ia derdhi mbi kokën e tij, kur ai po rrinte në tryezë. ⁸ Kur e panë këtë gjë, dishepujt e tij u zemëruan dhe thanë: “Përse gjithë ky shpenzim i kotë? ⁹ Ky vaj, në fakt, mund të shitej shumë shtrenjtë dhe paratë t’u jepeshin të varfërve”. ¹⁰ Por Jezusi e mori vesh dhe u tha atyre: “Pse e shqetësoni këtë grua? Ajo kreu në fakt një vepër të mirë ndaj meje. ¹¹ Sepse të varfërit do t’i keni përherë me ju, por mua nuk do të më keni përherë. ¹² Sepse, duke derdhur këtë vaj të parfumuar mbi trupin tim, ajo e bëri për ta përgatitur trupin tim për varrim. ¹³ Në të vërtetë unë po ju them se kudo që do të predikohet ky ungjill, në gjithë botën, do të tregohet edhe çfarë bëri kjo grua, në përkujtim të saj”. ¹⁴ Atëherë një nga të dymbëdhjetët, me emër Judë Iskarioti, shkoi te krerët e priftërinjëve, ¹⁵ dhe u tha atyre: “Sa do të më jepni që unë t’jua dorëzoj?”. Dhe ata i numëruan tridhjetë sikla

argjendi. ¹⁶ Dhe qysh atëherë ai kërkonte rastin e përshtatshëm për ta tradhtuar. ¹⁷ Tani ditën e parë të ndormëve, dishepujt iu afruan Jezusit dhe i thanë: “Ku don të shtrojmë për të ngrënë Pashkën?”. ¹⁸ Dhe ai u përgjigj: “Shkoni në qytet te filani dhe i thoni: “Mësuesi thotë: Koha ime është afër; do të bëj Pashkën në shtëpinë tënde bashkë me dishepujt e mi””. ¹⁹ Atëherë dishepujt bënë ashtu si i kishte urdhëruar Jezusi dhe përgatitën Pashkën. ²⁰ Dhe, kur u ngrys, ai u ul në tryezë bashkë me të dymbëdhjetët; ²¹ dhe, ndërsa po hanin, tha: “Në të vërtetë unë po ju them se një nga ju do të më tradhtojë”. ²² Ata u pikëlluan shumë dhe secili prej tyre filloi të thotë: “Mos jam unë; Zot?”. ²³ Dhe ai duke u përgjigjur, tha: “Ai që ka ngjyer bashkë me mua dorën në çanak, ai do të më tradhtojë. ²⁴ Sikurse është shkruar për të, Biri i njeriut pa tjetër shkon; por mjerë ai njeri me anë të të cilit Biri i njeriut tradhtohet! Për të do të ishte më mirë të mos kishte lindur kurrë”. ²⁵ Dhe Juda, ai që do ta tradhtonte, e pyeti dhe tha: “Rabbi, mos jam unë ai?”. Ai i tha: “Ti po thua!”. ²⁶ Dhe ndërsa po hanin, Jezusi mori bukën, e bekoj, e theu, dhe ua dha dishepujve dhe tha: “Merrni, hani; ky është trupi im”. ²⁷ Pastaj mori kupën, dhe falenderoi, dhe ua dha atyre duke thënë: “Pini prej tij të gjithë, ²⁸ sepse ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes së re, i cili është derdhur për shumë për faljen e mëkatëve. ²⁹ Dhe unë po ju them, se që tani e tutje unë nuk do të pi më nga ky fryt i hardhisë, deri në atë ditë kur, bashkë me ju, do ta pi të re në mbretërinë e Atit tim”. ³⁰ Dhe, mbasi

kënduan himnin, dolën jashtë te mali i Ullinjve. ³¹ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Këtë natë të gjithë ju do të skandalizoheni për shkakun tim, sepse është shkruar: “Do të godas bariun dhe delet e kopesë do të shpërndahen”. ³² Por, mbasi të jem ngjallur, do të shkoj përpara jush në Galile”. ³³ Atëherë Pjetri duke u përgjigjur i tha: “Edhe sikur të gjithë të skandalizohen për shkakun tënd, unë nuk do të skandalizohem kurrë!”. ³⁴ Jezusi i tha: “Në të vërtetë po të them se pikërisht këtë natë, para se të këndojë gjeli, ti do të më mohosh tri herë”. ³⁵ Pjetri i tha: “Edhe sikur të duhej të vdisja bashkë me ty, nuk do të të mohoj kurrësi”. Po atë thanë edhe të gjithë dishepujt. ³⁶ Atëherë Jezusi shkoi bashkë me ta në një vend, që quhej Gjetsemani, dhe u tha dishepujve: “Uluni këtu, ndërsa unë po shkoi aty të lutem”. ³⁷ Dhe mori me vete Pjetrin dhe të dy djemtë e Zebedeut, dhe filloi të ndjeje trishtim dhe ankth të madh. ³⁸ Atëherë ai u tha atyre: “Shpirti im është thellësisht i trishtuar, deri në vdekje; qëndroni këtu dhe rrini zgjuar bashkë me mua”. ³⁹ Dhe, si shkoi pak përpara, ra me fytyrë për tokë dhe lutej duke thënë: “Ati im, në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë; megjithatë, jo si dua unë, por si do ti”. ⁴⁰ Pastaj u kthye te dishepujt dhe i gjeti që flinin, dhe i tha Pjetrit: “Po si, nuk mundët të vigjëloni me mua të paktën për një orë? ⁴¹ Rrini zgjuar dhe lutuni, që të mos bini në tundim; sepse fryma është gati, por mishi është i dobët”. ⁴² U largua përsëri për herë të dytë dhe u lut duke thënë: “Ati im, në qoftë se nuk është e mundur që kjo kupë të largohet prej meje

pa u pirë prej meje, u bëftë vullneti yt!”. ⁴³ Pastaj u kthye dhe i gjeti përsëri që flinin, sepse sytë u ishin rënduar. ⁴⁴ Dhe, mbasi i la ata, u largua përsëri dhe u lut për të tretën herë, duke thënë të njëjtat fjalë. ⁴⁵ Pastaj u kthye te dishepujt e vet dhe u tha atyre: “Tani vazhdoni të flini dhe pushoni; ja erdhi ora, dhe Biri i njeriut do të bjerë në duart e mëkatarëve. ⁴⁶ Çohuni, të shkojmë; ja, ai që po më tradhëton është afër”. ⁴⁷ Dhe ndërsa ai ende po fliste, ja Juda, një nga të dymbëdhjetët, erdhi, dhe bashkë me të një turmë e madhe me shpata dhe me shkopinj, e dërguar nga krerët e priftërinjve dhe nga pleqtë e popullit. ⁴⁸ Tani ai që e tradhtonte u kishte dhënë atyre një shenjë, duke thënë: “Atë që unë do të uth, ai është; kapeni”. ⁴⁹ Dhe menjëherë iu afrua Jezusit dhe i tha: “Tungjatjeta, Mësues!”. Dhe e uthi përzemërsisht. ⁵⁰ Dhe Jezusi i tha: “Mik, çfarë ke ardhur të bësh?”. Atëherë ata iu afruan, vunë duart mbi Jezusin dhe e zunë. ⁵¹ Dhe ja, një nga ata që ishte me Jezusin, zgjati dorën, nxori shpatën e vet, iu hodh shërbëtorit të kryepriftit dhe ia preu veshin. ⁵² Atëherë Jezusi i tha: “Ktheje shpatën në vendin e vet, sepse të gjithë ata që rrokin shpatën, prej shpate do të vdesin. ⁵³ A kujton ti, vallë, se unë nuk mund t’i lutem Atit tim, që të më dërgojë më shumë se dymbëdhjetë legjione engjëjsh? ⁵⁴ Po atëherë si do të përmbusheshin Shkrimet, sipas të cilave duhet të ndodhë kështu?”. ⁵⁵ Në atë moment Jezusi u tha turmave: “Ju dolët të më zini mua me shpata dhe me shkopinj, si kundër një kusar; e pra, çdo ditë isha ulur midis jush duke mësuar në tempull, dhe ju nuk më kapët.

⁵⁶ Por të gjitha këto ndodhën që të përmbushen Shkrimet e profetëve”. Atëherë të gjithë dishepujt e lanë dhe ikën. ⁵⁷ Dhe ata që e kishin arrestuar Jezusin e çuan te Kajafa, kryepriifti, ku tashmë ishin mbledhur skribët dhe pleqtë. ⁵⁸ Dhe Pjetri e ndoqi nga larg deri në pallatin e kryepriiftit, dhe, mbasi hyri aty, u ul bashkë me rojet për të parë fundin. ⁵⁹ Tani krerët e priftërinjve, pleqtë dhe gjithë sinedri kërkonin ndonjë dëshmi të rreme kundër Jezusit, për ta vrarë, ⁶⁰ por nuk gjetën asnjë; ndonëse u paraqitën shumë dëshmitarë të rremë, nuk e gjetën. Por në fund u paraqitën dy dëshmitarë të rremë, ⁶¹ të cilët thanë: “Ky ka thënë: “Unë mund ta shkatërroj tempullin e Perëndisë dhe ta rindërtoj për tri ditë””. ⁶² Atëherë kryepriifti u çua dhe i tha: “Nuk po përgjigjesh fare për çka po dëshmojnë këta kundër teje?”. ⁶³ Por Jezusi rrinte në heshtje. Dhe kryepriifti vazhdoi duke thënë: “Unë po të përbej për Perëndinë e gjallë të na thuash në se ti je Krishti, Biri i Perëndisë”. ⁶⁴ Jezusi i tha: “Ti po thua! Madje unë po ju them se në të ardhmen ju do ta shihni Birin e njeriut duke ndënjur në të djathtën e Pushtetit, dhe duke ardhur mbi retë e qiellit”. ⁶⁵ Atëherë kryepriifti ia shqeu rrobat e veta, duke thënë: “Ai blasfemoi; ç’na duhen më dëshmitarët? Ja, tani e dëgjuat blasfeminë e tij. ⁶⁶ Si ju duket juve?”. Dhe ata, duke u përgjigjur, thanë: “Ai është fajtor për vdekje!”. ⁶⁷ Atëherë e pështynë në fytyrë, e goditën me shuplaka; dhe disa të tjerë i ranë me grushta, ⁶⁸ duke thënë: “O Krisht, profetizo! Kush të ra?”. ⁶⁹ Tani Pjetri ndënji përjashta, në oborr dhe një

shërbëtores iu afrua duke thënë: “Edhe ti ishe me Jezusin, Galileasin”. ⁷⁰ Por ai e mohoi përpara të gjithëve, duke thënë: “Nuk di ç’po thua!”. ⁷¹ Dhe kur ai po dilte në hajat, e pa atë një shërbëtores tjetër dhe u tha të pranishmëve: “Edhe ky ishte me Jezusin, Nazareasin!”. ⁷² Por ai përsëri e mohoi me be, duke thënë: “Unë nuk e njoh atë njeri”. ⁷³ Mbas pak edhe të pranishmit iu afruan dhe i thanë Pjetrit: “Sigurisht, edhe ti je një nga ata, sepse e folura jote të tradhton!”. ⁷⁴ Atëherë ai nisi të mallkojë dhe të bëjë be, duke thënë: “Unë nuk e njoh atë njeri”. Dhe në atë çast këndoi gjeli. ⁷⁵ Atëherë Pjetri kujtoi atë që i kishte thënë Jezusi: “Para se të këndojë gjeli, do të më mohosh tri herë”. Dhe ai doli përjashta dhe qau me hidhërim.

27

¹ Kur erdhi mëngjesi, të gjithë krerët e priftërinjve dhe pleqtë e popullit bënë këshill kundër Jezusit për ta vrarë. ² Dhe, mbasi e lidhën, e çuan dhe e dorëzuan në duart e Ponc Pilatit, guvernatorit. ³ Atëherë Juda, që e kishte tradhtuar, kur pa se e dënuan Jezusin, u pendua dhe ua ktheu krerëve të priftërinjve dhe pleqve të tridhjetë siklat prej argjendi, ⁴ duke thënë: “Mëkatova duke tradhtuar gjakun e pafaj”. Por ata thanë: “Po ne ç’na duhet? Punë për ty!”. ⁵ Dhe ai, mbasi i hodhi siklat prej argjendi në tempull, u largua dhe shkoi e u var në litar. ⁶ Por krerët e priftërinjve i mblodhën këta denarë dhe thanë: “Nuk është e ligjshme t’i vëmë në thesarin e tempullit, sepse është çmim gjaku”. ⁷ Dhe, mbasi bënë këshill, me këtë denar blenë arën e poçarit për varreza të të huajve.

⁸ Prandaj këtë arë e quajtën deri ditën e sotme: “Ara e gjakut”. ⁹ Atëherë u përmbush ç’ ishte thënë nga profeti Jeremia që thotë: “Dhe i morën të tridhjetë monedhat prej argjendi, çmimin e atij që e çmuan, siç kishin çmuar bijtë e Izraelit; ¹⁰ dhe i shpenzuan për arën e poçarit, ashtu si më urdhëroi Zoti”. ¹¹ Dhe Jezusi qëndroi para guvernatorit; dhe qeveritari e pyeti duke thënë: “A je ti mbreti i Judenjve?”. Dhe Jezusi i tha: “Ti po thua!”. ¹² Pastaj krerët e priftërinjve dhe pleqtë e akuzuan, por ai nuk u përgjigjej fare. ¹³ Atëherë Pilati i tha: “A nuk po dëgjon sa gjëra po dëshmojnë kundër teje?”. ¹⁴ Por ai nuk iu përgjigj në asnjë fjalë, kështu që guvernatori u çudit shumë. ¹⁵ Tani me rastin e festave guvernatori e kishte zakon t’i lironte popullit një të burgosur, atë që populli kërkonte. ¹⁶ Kishin në ato kohë një të burgosur me nam, me emër Baraba. ¹⁷ Kur u mbledhën njerëzit, Pilati i pyeti ata: “Kë doni t’ju liroj, Barabën apo Jezusin, që quhet Krisht?”. ¹⁸ Sepse ai e dinte mirë se atë ia kishin dorëzuar nga smira. ¹⁹ Dhe ndërsa ai po rrinte në gjykatë, gruaja e tij i çoi fjalë: “Mos u përziej aspak me çështjen e atij të drejti, sepse sot kam vuajtur shumë në ëndërr për shkak të tij”. ²⁰ Por krerët e priftërinjve dhe pleqtë ia mbushën mendjan turmës që të kërkonte Barabën, dhe Jezusi të vritej. ²¹ Dhe guvernatori duke vazhduar u tha atyre: “Cilin nga të dy doni që t’ju liroj?”. Ata thanë: “Barabën!”. ²² Pilati u tha atyre: “Ç’ të bëj, pra, me Jezusin, që quhet Krisht?”. Të gjithë i thanë: “Të kryqëzohet!”. ²³ Por guvernatori tha: “Po ç’ të keqe ka bërë?”. Mirëpo ata po bërtisnin

edhe më fort: “Të kryqëzohet!”. ²⁴ Atëherë Pilati, duke parë se nuk po arrinte gjë, madje se trazimi po shtohet gjithnjë e më shumë, mori ujë dhe i lau duart para turmës, duke thënë: “Unë jam i pafaj për gjakun e këtij të drejti; mendojeni ju”. ²⁵ Dhe gjithë populli duke u përgjigjur tha: “Le të jetë gjaku i tij mbi ne dhe mbi fëmijët tanë!”. ²⁶ Atëherë ai ua liroi atyre Barabën; dhe mbasi e fshikulloi Jezusin, ua dorëzoi, që të kryqëzohet. ²⁷ Atëherë ushtarët e guvernatorit, mbasi e çuan Jezusin në pretoriumin e guvernatorit, mblodhën rreth tij gjithë kohortën. ²⁸ Dhe, pasi e zhveshën, i hodhën mbi trup një mantel të kuq. ²⁹ Dhe i thurën një kurorë me ferra, ia vunë mbi krye dhe i dhanë një kallam në dorën e djathtë; dhe, duke u gjunjëzuar përpara tij, e përqeshnin duke thënë: “Tungjatjeta, o mbret i Judenjve!”. ³⁰ Pastaj e pështynë, ia morën kallamin dhe me të i binin në kokë. ³¹ Dhe, mbasi e përqeshën, ia hoqën mantelin dhe e veshën me rrobat e tij; dhe e çuan për ta kryqëzuar. ³² Dhe duke dalë, takuan një njeri nga Kirena, që quhej Simon, të cilin e detyruan ta mbartë kryqin e Jezusit. ³³ Dhe, kur arritën në vendin që quhej Golgota, domethënë “Vendi i kafkës”, ³⁴ i dhanë të pijë uthull të përzier me vrer; por ai, mbasi e provoi, nuk deshë ta pinte. ³⁵ Mbasi e kryqëzuan, i ndanë me short rrobat e tij, që të përmbushej ç’ ishte thënë nga profeti: “I ndanë ndërmjet tyre rrobat e mia dhe hodhën short mbi tunikën time”. ³⁶ Pastaj u ulën dhe e ruanin. ³⁷ Përmbi krye të tij, i vunë gjithashtu motivacionin e shkruar të dënimit të tij: “KY ËSHTË JEZUSI, MBRETI I JUDENJVE”.

³⁸ Atëhere u kryqëzuan bashkë me të dy cuba, njeri në të djathtë dhe tjetri në të majtë. ³⁹ Dhe ata që kalonin andej e fyenin duke tundur kokën, ⁴⁰ dhe duke thënë: “Ti që e shkatërron tempullin dhe e rindërton për tri ditë, shpëto vetveten; në qoftë se je Biri i Perëndisë, zbrit nga kryqi!”. ⁴¹ Po ashtu, edhe krerët e priftërinjve, bashkë me skribët dhe me pleqtë, duke e tallur, i thonin: ⁴² “Ai i shpëtoi të tjerët dhe nuk mund të shpëtojë vetveten; në qoftë se është mbreti i Izraelit, le të zbresë tani nga kryqi dhe ne do të besojmë në të; ⁴³ ai ka besuar në Perëndinë; le ta lirojë tani në qoftë se e do me të vërtetë, sepse ka thënë: “Unë jam Biri i Perëndisë””. ⁴⁴ Po ashtu e fyenin edhe cubat që ishin kryqëzuar me të. ⁴⁵ Që nga ora gjashtë deri në orën nëntë errësira e mbuloi gjithë vendin. ⁴⁶ Rreth orës nëntë, Jezusi briti me zë të lartë duke thënë: “Eli, Eli, lama sabaktani?”. Domethënë: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”. ⁴⁷ Dhe disa nga të pranishmit, kur e dëgjuan, thanë: “Ky po thërret Elia”. ⁴⁸ Dhe në atë çast një nga ata vrapoi, mori një sfungjer, e zhyti në uthull dhe, mbasi e vuri në majë të një kallami, ia dha për ta pirë. ⁴⁹ Por të tjerët thonin: “Lëre, të shohim në se do të vijë Elia për ta shpëtuar”. ⁵⁰ Dhe Jezusi bërtiti edhe një herë me zë të lartë dhe dha frymë. ⁵¹ Dhe ja, veli i tempullit u shqye në dy pjesë, nga maja e deri në fund; toka u drodh dhe shkëmbinjtë u çanë; ⁵² varret u hapën dhe shumë trupa të të shenjtëve që flinin u ringjallën; ⁵³ dhe, të dalë nga varret mbas ringjalljes së Jezusit, hynë në qytetin e shenjtë dhe iu shfaqën shumëkujt. ⁵⁴ Tani centurioni

dhe ata që bashkë me të ruanin Jezusin, kur panë tërmetin dhe ngjarjet e tjera, u trembën shumë dhe thanë: “Me të vërtetë ky ishte Biri i Perëndisë!”.⁵⁵ Ishin aty edhe shumë gra që vërenin nga larg; ato e kishin ndjekur Jezusin që nga Galilea për t’i shërbyer; ⁵⁶ midis tyre ishte Maria Magdalena, Maria, nëna e Jakobit dhe e Ioseut; dhe nëna e bijve të Zebedeut. ⁵⁷ Edhe si u ngrys, erdhi një njeri i pasur nga Arimatea, me emër Jozef, i cili ishte edhe vet dishepull i Jezusit. ⁵⁸ Ai shkoi te Pilati dhe i kërkoi trupin e Jezusit. Atëherë Pilati dha urdhër që t’ia dorëzonin trupin. ⁵⁹ Dhe Jozefi, mbasi e mori trupin, e mbështolli me një pëlhurë të pastër, ⁶⁰ dhe e vendosi në varrin e vet të ri, që ai kishte hapur në shkëmb; pastaj rrokullisi një gur të madh në hyrje të varrit dhe u largua. ⁶¹ Dhe Maria Magdalena dhe Maria tjetër rrinin aty, ulur përballë varrit. ⁶² Dhe të nesërmen, që ishte mbas ditës së Përgatitjes, krerët e priftërinjve dhe farisenjtë u mbledhën te Pilati, ⁶³ duke thënë: “Zot, na ra në mend se ai mashtguesi, sa ishte gjallë, tha: “Pas tri ditësh unë do të ringjalletm”. ⁶⁴ Prandaj urdhëro që varri të ruhet mirë deri në ditën e tretë, se mos vijnë dishepujt e tij natën e ta vjedhin trupin dhe pastaj t’i thonë popullit: “U ringjall së vdekuri”; kështu mashtrimi i fundit do të ishte më i keq se i pari”. ⁶⁵ Por Pilati u tha atyre: “Rojen e keni; shkoni dhe e siguroni varrin, si t’ju duket më mirë”. ⁶⁶ Dhe ata, pra, shkuan dhe e siguruan varrin dhe, përveç rojës, vulosën gurin.

28

¹ Tani në fund të së shtunave, kur po zbardhte

dita e parë e javës, Maria Magdalena dhe Maria tjetër shkuan për të parë varrin. ² Dhe ja, ra një tërmet i madh, sepse një engjëll i Zotit zbriti nga qielli, erdhi dhe e rrokullisi gurin nga hyrja e varrit dhe u ul mbi të. ³ Pamja e tij ishte si vetëtima dhe veshja e tij e bardhë si bora. ⁴ Dhe nga frika e tij, rojet u drodhën dhe mbetën si të vdekur; ⁵ por engjëlli, duke iu drejtuar grave, u tha atyre: “Mos kini frikë, sepse unë e di se ju kërkon Jezusin, që u kryqëzua. ⁶ Ai nuk është këtu, sepse u ringjall, sikurse kishte thënë; ejani, shikoni vendin ku qe vënë Zoti. ⁷ Shkoni shpejt t’u thoni dishepujve të tij se ai u ringjall së vdekuri; dhe ja, po shkon përpara jush në Galile; atje do ta shihni; ja, jua thashë”. ⁸ Ato, pra, u larguan me të shpejtë nga varri me frikë dhe me gëzim të madh; dhe rendën ta çojnë lajmin te dishepujt e tij. ⁹ Dhe, ndërsa po shkonin për t’u thënë dishepujve, ja Jezusi u doli përpara dhe tha: “Tungjatjeta!”. Atëherë ato u afruan, i rrokën këmbët dhe e adhuruan. ¹⁰ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Mos kini frikë, shkoni të lajmëroni vëllezërit e mi që të shkojnë në Galile dhe atje do të më shohin”. ¹¹ Ndërsa ato po shkonin, ja që disa nga rojtarët arritën në qytet dhe u raportuan krerëve të priftërinjve të gjitha ato që kishin ndodhur. ¹² Atëherë këta bënë këshill mepleqtë dhe vendosën t’u japin ushtarëve një shumë të madhe denarësh, ¹³ duke u thënë atyre: “Thoni: Dishepujt e tij erdhën natën dhe e vodhën, ndërsa ne po flinim. ¹⁴ Dhe në qoftë se kjo i shkon në vesh guvernatorit, ne do ta bindim dhe do të bëjmë në mënyrë që ju të mos kini merak”. ¹⁵ Dhe ata i morën denarët

dhe bënë ashtu si i kishin mësuar, dhe kjo e thënë u përhap ndër Judenjtë deri ditën e sotme. ¹⁶ Pastaj të njëmbëdhjetë dishepujt shkuan në Galile, në atë mal që u kishte caktuar Jezusi ¹⁷ dhe, kur e panë, e adhuruan; por disa dyshuan. ¹⁸ Pastaj Jezusi u afrua dhe u foli atyre duke thënë: “Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë. ¹⁹ Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë, ²⁰ dhe duke i mësuar të zbatojnë të gjitha gjërat që unë ju kam urdhëruar. Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës. Amen”.

Marku

¹ Fillimi i Ungjillit të Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë. ² Ashtu si është shkruar tek profetët: “Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim para fytyrës tënde, i cili do të përgatit udhën tënde përpara teje. ³ Ka një zë që bërtet në shkretëtirë: “Përgatitni udhën e Zotit, drejtoni shtigjet e tij””. ⁴ Gjoni erdhi në shkretëtirë duke pagëzuar dhe duke predikuar një pagëzim pendese për faljen e mëkateve. ⁵ Dhe gjithë vendi i Judës dhe ata nga Jeruzalemi shkonin tek ai, dhe pagëzoheshin të gjithë nga ai në lumin Jordan, duke rrëfyer mëkatet e tyre. ⁶ Por Gjoni ishte i veshur me lesh deveje, mbante një brez lëkure përreth ijëve dhe ushqej me karkaleca dhe me mjaltë të egër. ⁷ Ai predikonte duke thënë: “Pas meje po vjen një që është më i fortë se unë. Unë nuk jam i denjë as të ulem para tij për t’i zgjidhur lidhësat e sandaleve të tij. ⁸ Unë ju pagëzova me ujë, ndërsa ai do t’ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë”. ⁹ Dhe ndodhi në ato ditë që Jezusi erdhi nga Nazareti i Galilesë dhe u pagëzua nga Gjoni në Jordan. ¹⁰ Dhe menjëherë, kur po dilte nga uji, pa se qiejtë po hapeshin dhe Fryma po zbriste mbi të si një pëllumb. ¹¹ Dhe një zë erdhi nga qielli: “Ti je Biri im i dashur në të cilin jam kënaqur. ¹² Fill pas kësaj, Fryma e Shenjtë e çoi në shkretëtirë; ¹³ dhe qëndroi në shkretëtirë dyzet ditë, i tunduar nga Satanai. Ishte bashkë me bishat dhe engjëjt i shërbenin. ¹⁴ Dhe mbasi e burgosën Gjonin, Jezusi erdhi në Galile duke predikuar ungjillin

e mbretërisë së Perëndisë, ¹⁵ dhe duke thënë: “U mbush koha dhe mbretëria e Perëndisë është afër. Pendohuni dhe besoni ungjillin”. ¹⁶ Ndërsa po kalonte gjatë bregut të detit të Galilesë, ai pa Simonin dhe Andrean, vëllanë e tij, të cilët po hidhnin rrjetën në det sepse ishin peshkatarë. ¹⁷ Dhe Jezusi u tha atyre: “Ndiqmëni dhe unë do t’ju bëj peshkatarë njerëzish”. ¹⁸ Dhe ata i lanë menjëherë rrjetat dhe e ndoqën. ¹⁹ Mbasi eci edhe pak, pa Jakobin, birin e Zebedeut dhe Gjonin, vëllanë e tij, të cilët ndreqnin rrjetat e tyre në barkë. ²⁰ Dhe i thirri menjëherë; dhe ata e lanë atin e tyre Zebedeun në barkë me mëditësit dhe e ndoqën. ²¹ Pastaj hynë në Kapernaum dhe menjëherë, ditën e shtunë, ai hyri në sinagogë dhe i mësonte njerëzit. ²² Dhe njerëzit habiteshin nga doktrina e tij, sepse ai i mësonte si një që ka pushtet dhe jo si skribët. ²³ Atëherë në sinagogën e tyre ishte një njeri i pushtuar nga një frymë e ndyrë, i cili filloi të bërtasë, ²⁴ duke thënë: “Ç’ka midis nesh dhe teje, o Jezus Nazareas? A erdhe të na shkatërrosh? Unë e di kush je: I Shenjti i Perëndisë”. ²⁵ Por Jezusi e qortoi duke thënë: “Hesht dhe dil prej tij!”. ²⁶ Dhe fryma e ndyrë, mbasi e sfiliti, dhe duke lëshuar një britmë të madhe doli prej tij. ²⁷ Dhe të gjithë u mahnitën aq shumë sa pyesnin njeri tjetrin duke thënë: “Vallë ç’është kjo? Cfarë doktrinë e re qënka kjo? Ky i urdhëroka me autoritet edhe frymërat e ndyra, dhe ata i binden”. ²⁸ Dhe fama e tij u përhap menjëherë në mbarë krahinën përreth Galilesë. ²⁹ Sapo dolën nga sinagoga, erdhën në shtëpinë e Simonit dhe të Andreas, me Jakobin dhe Gjonin. ³⁰ Vjehrra e

Simonit ishte në shtrat me ethe dhe ata menjëherë i folën për të. ³¹ Atëherë ai u afrua, e kapi për dore dhe e ngriti. Menjëherë ethet e lanë dhe ajo nisi t' u shërbejë. ³² Në mbrëmje, pas perëndimit të diellit, i prunë të gjithë të sëmurit dhe të ide-monizuarit. ³³ Dhe gjithë qyteti ishte mbledhur përpara derës. ³⁴ Ai shëroi shumë, që lëngonin nga sëmundje të ndryshme, dhe dëboi shumë demonë; dhe nuk i lejoi demonët të flasin, sepse ata e njihnin. ³⁵ Pastaj, të nesërmen në mëngjes, kur ende ishte shumë errët, Jezusi u ngrit, doli dhe shkoi në një vend të vetmuar dhe atje u lut. ³⁶ Dhe Simoni dhe ata që ishin me të e kërkonin. ³⁷ Dhe, kur e gjetën, i thanë: “Të gjithë po të kërkojnë!”. ³⁸ Dhe ai u tha atyre: “Lë të shkojmë në fshatrat e afërm që të predikoj edhe atje, sepse për këtë kam ardhur”. ³⁹ Dhe ai e përshkoi gjithë Galilenë duke predikuar nëpër sinagogat e tyre dhe duke dëbuar demonët. ⁴⁰ Dhe erdhi tek ai një lebroz i cili, duke iu lutur, ra në gjunj dhe i tha: “Po të duash, ti mund të më pastrosh”. ⁴¹ Dhe Jezusi, duke e mëshiruar, shtriu dorën, e preku dhe i tha: “Po, e dua, qofsh pastruar!”. ⁴² Dhe, posa tha këto, menjëherë lebra e la dhe u shërua. ⁴³ Pastaj, mbasi e paralajmëroi rreptësisht, menjëherë e largoi, ⁴⁴ duke i thënë: “Ruhu se i tregon gjë ndokujt, por shko, paraqitu te prifti dhe ofro për pastrimin tënd sa ka urdhëruar Moisiu, si dëshmi për ta”. ⁴⁵ Por ai, sapo doli, filloi ta shpallë dhe ta përhapë fort faktin, sa që Jezusi nuk mund të hynte më publikisht në qytet, por qëndronte përjashta nëpër vende të vetmuara; dhe nga çdo anë vinin tek ai.

2

¹ Pas disa ditësh, ai erdhi përsëri në Kapernaum dhe u muar vesh se ai gjendej në shtëpi; ² dhe menjëherë u mblodhën aq shumë njerëz, sa nuk gjeje më vend as përpara derës; dhe ai u predikonte Fjalën. ³ Atëherë i erdhën disa që i paraqitën një të paralizuar, që po e bartnin katër vetë. ⁴ Por, duke qenë se nuk mund t'i afroreshin për shkak të turmës, zbuluan çatinë në vendin ku ndodhej Jezusi dhe, mbasi hapën një vrimë, e lëshuan vigun mbi të cilin rrinte shtrirë i paralizuari. ⁵ Jezusi, kur pa besimin e tyre, i tha të paralizuarit: “O bir, mëkatet e tua të janë falur!”. ⁶ Por aty po rrinin lurdisashkribë, të cilët, në zemërtetëvet, po mendonin: ⁷ “Pse vallë ky po flet blasfemi. Kush mund të falë mëkatet, veç Perëndisë vetë?”. ⁸ Por Jezusi, i cili menjëherë kuptoi në frymën e vet se ata po i mendonin këto gjëra në veten e tyre, u tha atyre: “Pse i mendoni këto gjëra në zemrat tuaja? ⁹ Çfarë është më lehtë: t'i thuash të paralizuarit: “Mëkatet e tua të janë falur”, apo t'i thuash: “Çohu, merre vigun tënd dhe ec”? ¹⁰ Dhe tani, që ta dini se Biri i njeriut ka pushtet të falë mëkatet mbi dhe, ¹¹ unë po të them (i tha të paralizuarit): Çohu, merre vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde!””. ¹² Dhe ai u ngrit menjëherë, mori vigun e vet dhe doli përjashta në praninë e të gjithëve dhe kështu të gjithë u habitën dhe lëvduan Perëndinë duke thënë: “Një gjë të tillë s’e kemi parë kurrë!”. ¹³ Jezusi doli përsëri gjatë bregut të detit dhe gjithë turma erdhi tek ai dhe ai e mësonte. ¹⁴ Duke kaluar, pa Levin, birin e Alfeut, i cili qe ulur në vendin e

tatimeve, dhe i tha: “Ndiqmë!”. Ai u ngrit dhe e ndoqi. ¹⁵ Dhe ndodhi që, kur Jezusi ishte në tryezë në shtëpinë e Levit, shumë tagrambledhës dhe mëkatarë u ulën në tryezë me Jezusin dhe me dishepujt e tij; në fakt ishin shumë ata që e ndiqnin. ¹⁶ Atëherë skribët dhe farisenjtë, duke e parë se po hante me tagrambledhës dhe me mëkatarë, u thanë dishepujve të tij: “Qysh ha dhe pi ai bashkë me tagrambledhës e me mëkatarë?”. ¹⁷ Dhe Jezusi, kur e dëgjoi, u tha atyre: “Nuk janë të shëndoshet që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët; unë nuk erdha për të thirrur të drejtët, por mëkatarët për pendim. ¹⁸ Atëherë dishepujt e Gjonit dhe ata të farisenjve po agjëronin. Ata erdhen te Jezusi dhe i thanë: “Përse dishepujt e Gjonit dhe ata të farisenjve agjërojnë, kurse dishepujt e tu nuk agjërojnë?”. ¹⁹ Dhe Jezusi u përgjigj atyre: “Vallë a mund të agjërojnë dasmorët, ndërsa dhëndri është me ta? Për sa kohë kanë më vete dhëndrin, nuk mund të agjërojnë! ²⁰ Por do të vijnë ditët kur do t’u merret dhëndri dhe atëherë, në ato ditë, ata do të agjërojnë. ²¹ Askush nuk qep një copë stof të ri mbi një rrobe të vjetër, përndryshe copa e re e shkul gjithë arnesën dhe shqyerja bëhet më keq. ²² Po ashtu askush nuk shtie verë të re në kacekë të vjetër, përndryshe vera e re i prish kacekët, vera derdhet dhe kacekët shkojnë dëm; porse vera e re duhet shtënë në kacekë të rinj”. ²³ Por ndodhi që një ditë të shtunë ai po kalonte nëpër ara dhe dishepujt e tij, duke kaluar, filluan të këpusin kallinj. ²⁴ Dhe farisenjtë i thanë: “Shih, përse po bëjnë atë që nuk është e ligjshme ditën e shtunë?”. ²⁵ Por ai u tha atyre: “A nuk keni lexuar

vallë ç'bëri Davidi, kur pati nevojë dhe kishte uri, ai dhe ç'qenë me të?”. ²⁶ Se si hyri ai në shtëpinë e Perëndisë në kohën e kryepriiftit Abiathar, dhe hëngri bukët e paraqitjes, të cilat nuk lejohet t'i hajë askush, përveç priftërinjve, dhe u dha edhe atyre që qenë me të?”. ²⁷ Pastaj u tha atyre: “E shtuna është bërë për njeriun dhe jo njeriu për të shtunën. ²⁸ Prandaj Biri i njeriut është zot edhe i së shtunës”.

3

¹ Pastaj ai hyri përsëri në sinagogë dhe aty ishte një njeri që kishte një dorë të tharë. ² Dhe ata po e ruanin në se do ta shëronte në ditën e së shtunës, që pastaj ta paditnin. ³ Dhe ai i tha njeriut që e kishte dorën të tharë: “Çohu në mes të të gjithëve!”. ⁴ Dhe u tha atyre: “A është e lejueshme ditën e së shtunës të bësh të mirë apo të keqe, të shpëtosh një jetë apo ta vrasësh?”. Por ata heshtnin. ⁵ Atëherë ai, si i shikoi rreth e qark me zemërim, i hidhëruar për ngurtësinë e zemrës së tyre, i tha atij njeriu: “Shtrijsë dorën tënde!”. Ai e shtriu, dhe dora e tij u shëndosh përsëri si tjetra. ⁶ Dhe farisenjtë dolën jashtë e menjëherë bënë këshill bashkë me herodianët kundër tij, se si ta vrasin. ⁷ Por Jezusi me dishepujt e vet u tërhoq drejt detit; dhe një turmë e madhe nga Galilea i ndoqi; edhe nga Judea; ⁸ dhe nga Jeruzalemi, nga Idumea, nga përtej Jordanit; gjithashtu një turmë e madhe nga rrethinat Etiros dhe të Sidonit, kur dëgjoi gjërat e medha që ai bënte, erdhi tek ai. ⁹ Atëherë ai u tha dishepujve të tij të kenë gjithnjë gati një barkë, që populli mos e shtynte. ¹⁰ Sepse ai kishte

shëruar shumë veta, të gjithë që kishin sëmundje dyndeshin rreth tij që ta preknin. ¹¹ Dhe frymërat e ndyrë, kur e shihnin, binin përmbys para tij dhe bërtitnin, duke thënë: “Ti je Biri i Perëndisë!”. ¹² Por ai i qortoi rreptësisht që të mos thonin se kush ishte ai. ¹³ Pastaj ai u ngjit në mal dhe thirri pranë vetes ata që deshi. Dhe ata erdhën tek ai. ¹⁴ Dhe ai i caktoi dymbëdhjetë që të rrinin me të dhe që mund t’i dërgonte të predikojnë, ¹⁵ dhe të kishin pushtet të shëronin sëmundjet dhe të dëbonin demonët. ¹⁶ Ata ishin: Simoni, të cilit ia vuri emrin Pjetër; ¹⁷ Jakobi, bir i Zebedeut, dhe Gjoni, vëllai i Jakobit, të cilave ua vuri emrin Boanerges, që do të thotë: “Bij të bubullimës”; ¹⁸ Andrea, Filipi, Bartolomeu, Mateu, Thomai, Jakobi i Alfeut, Tadeu, Simon Kananeasi, ¹⁹ dhe Juda Iskarioti, i cili më pas e tradhëtoi. ²⁰ Pastaj hynë në një shtëpi. Dhe u mbledh përsëri një turmë aq e madhe, sa që as bukë s’mund të hanin. ²¹ Dhe kur të afërmit e tij e morën vesh, shkuan ta marrin atë, sepse flitej: “Nuk është në vete”. ²² Kurse skribët, që kishin zbritur nga Jeruzalemi, thoshnin: “Ai e ka Beelzebubin dhe i dëbon demonët me princin e demonëve”. ²³ Por ai i thirri pranë vetes dhe u foli me anë të shëmbëlltyrave: “Si mund Satanai të dëbojë Satananë? ²⁴ Në qoftë se një mbretëri është përçarë kundër vetvetes, ajo mbretëri nuk mund të qëndrojë. ²⁵ Dhe në qoftë se një shtëpi përçahet kundër vetvetes, ajo shtëpi nuk mund të qëndrojë. ²⁶ Kështu, në se Satanai ngrihet kundër vetvetes dhe është përçarë, nuk mbahet dot, por i erdhi fundi! ²⁷ Askush nuk mund të hyjë në

shtëpinë e njeriut të fortë dhe t'ia grabitë pasuritë e tij, pa e lidhur më parë njeriun e fortë; vetëm atëherë mund t'ia plaçkitë shtëpinë. ²⁸ Në të vërtetë po ju them se bijve të njerëzve do t'u falet çfarëdo mëkat dhe çdo blasfemi që do të thonë; ²⁹ po për atë që do të blasfemojë kundër Frymës së Shenjtë nuk do të ketë falje përjetë; ai është fajtor për dënim të përjetshëm". ³⁰ Sepse ata thoshnin: "Ai ka një frymë të ndyrë!". ³¹ Ndërkaq erdhën vëllezërit e tij dhe e ëma dhe, si ndaluan përjashta, dërguan ta thërrasin. ³² Turma ishte ulur përreth tij; dhe i thanë: "Ja, nëna jote dhe vëllezërit e tu janë përjashta dhe po të kërkojnë". ³³ Por ai u përgjigj atyre duke thënë: "Kush është nëna ime, ose vëllezërit e mi?". ³⁴ Pastaj duke vështruar rreth e qark mbi ata që ishin ulur rreth tij, tha: "Ja nëna ime dhe vëllezërit e mi! ³⁵ Sepse kushdo që bën vullnetin e Perëndisë, ai është vëllai im, motra ime dhe nëna!".

4

¹ Pastaj nisi përsëri të mësojë në breg të detit; dhe rreth tij u mbledh një turmë aq e madhe, sa që ai hyri në barkë dhe rrinte ulur në det, ndërsa gjithë turma ishte në tokë pranë detit. ² Dhe ai u mësonte atyre shumë gjëra në shëmbëlltyra, dhe u thoshte atyre në mësimin e tij: ³ "Dëgjoni! Ja, doli mbjellësi të mbjellë. ⁴ Dhe ndodhi që kur hidhte farën, një pjesë e farës ra gjatë rrugës dhe zogjtë e qiellit erdhën dhe e hëngrën. ⁵ Një pjesë tjetër ra në gurishte, ku nuk kishte shumë dhe dhe mbiu menjëherë, sepse s'kishte një tokë të thellë. ⁶ Por, kur doli dielli, u dogj; dhe me që nuk kishte

rrënjë, u tha. ⁷ Një pjesë tjetër ra midis ferrave; ferrat u rritën, e mbyten dhe nuk dha fryt. ⁸ Një pjesë tjetër ra në tokë të mirë, dhe solli frut që rritej, dhe u zhvillua për të dhënë njëra tridhjetë, tjetra gjashtëdhjetë dhe tjetra njëqind”. ⁹ Pastaj ai u tha atyre: “Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!”. ¹⁰ Tani kur ishte vetëm, ata që i rrinin përreth bashkë me të dymbëdhjetët e pyetën për shëmbëlltyrën. ¹¹ Dhe ai u tha atyre: “Juve u është dhënë të njihni misterin e mbretërisë së Perëndisë; kurse atyre që janë përjashta të gjitha këto jepen me shëmbëlltyra, ¹² që: “Duke parë, të shohin, por të mos vën re; edhe duke dëgjuar, të dëgjojnë, por të mos kuptojnë, se mos pendohen dhe mëkatet u falen””. ¹³ Pastaj u tha atyre: “Nuk e kuptoni këtë shëmbëlltyrë? Po atëhere si do t’i kuptoni të gjitha shëmbëlltyrat e tjera? ¹⁴ Mbjellësi mbjell fjalën. ¹⁵ Ata gjatë rrugës janë ata në të cilët mbillet fjala; por pasi e kanë dëgjuar atë, vjen menjëherë Satanai dhe ua heq fjalën e mbjellë në zemrat e tyre. ¹⁶ Po ashtu ata që e marrin farën mbi një gurishte janë ata që, kur e kanë dëgjuar fjalën, e pranojnë menjëherë me gëzim; ¹⁷ por nuk kanë rrënjë në vetvete, dhe janë të përkohshëm; dhe kur vjen mundimi ose përndjekja për shkak të fjalës, skandalizohen menjëherë. ¹⁸ Ata përkundrazi të cilët e marrin farën midis ferrave, janë ata që e dëgjojnë fjalën, ¹⁹ por shqetësimet e kësaj bote, mashtrimet e pasurisë dhe lakmitë për gjëra të tjera që hynë, e mbyten fjalën dhe ajo bëhet e pafrytshme. ²⁰ Kurse ata që e morën farën në tokë të mirë, janë ata që e dëgjojnë fjalën, e pranojnë

dhe japin fryt: një tridhjetë, tjetri gjashtëdhjetë dhe tjetri njëqind”. ²¹ Pastaj u tha atyre: “A merret vallë llamba për ta vënë nën babunë ose nën shtrat? A nuk vihet mbi dritëmbajtësen? ²² Sepse nuk ka asgjë të fshehtë që të mos zbulohet, as kurgjë sekrete që të mos dalin në dritë. ²³ Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!” ²⁴ Dhe u tha atyre: “Vini re atë që dëgjoni. Me atë masë që ju matni, do t’iu matet juve; edhe juve që dëgjoni do t’iu jepet edhe më. ²⁵ Sepse atij që ka, do t’i jepet, por atij që s’ka, do t’i merret edhe ajo që ka. ²⁶ Tha akoma: “Mbretëria e Perëndisë është si një njeri që hedh farën në dhe. ²⁷ Dhe natën dhe ditën, ndërsa ai fle dhe çohet, fara mbin dhe rritet, pa e ditur ai se si. ²⁸ Sepse dheu prodhon vetvetiu më parë kërcellin, pastaj kallirin, dhe më në fund kallirin plot me kokrra. ²⁹ Dhe kur fryti piqet, menjëherë korrësi i vë drapërin, sepse erdhi koha e korries. ³⁰ Edhe tha: Me se ta krahasojmë mbretërinë e Perëndisë? Ose me çfarë shëmbëlltyre ta paraqesim? ³¹ Ajo i ngjan farës së sinapit, që, kur është mbjellë në dhe, është më e vogla nga të gjitha farërat që janë mbi dhe; ³² por, pasi mbillet, rritet dhe bëhet më e madhe se të gjitha barishtet; dhe lëshon degë aq të mëdha, sa zogjtë e qiellit mund të gjejnë strehë nën hijen e saj”. ³³ Dhe me shumë shëmbëlltyra të tilla, u shpallte atyre fjalën, ashtu si ata ishin në gjendje ta kuptojnë. ³⁴ Dhe nuk u fliste atyre pa shëmbëlltyra, ndërsa dishepujve të tij, veçmas, u shpjegonte çdo gjë. ³⁵ Tani po atë ditë, si u ngrys, u tha atyre: “Kalojmë te bregu matanë! ³⁶ Dhe dishepujt, si e nisën

popullin, e morrën me vete Jezusin, ashtu si ishte, në barkë. Me të ishin edhe disa barka të tjera të vogla. ³⁷ Ndërkaq shpërtheu një furtunë e madhe dhe valët përplaseshin mbi barkë aq shumë sa ajo po mbushej. ³⁸ Ai ndërkaq po flinte në kiç mbi një jastëk. Ata e zgjuan dhe i thanë: “Mësues, a nuk merakosesh që ne po marrim fund?”. ³⁹ Dhe ai si u zgjua, e qortoi erën dhe i foli detit: “Pusho dhe fashitu!”. Dhe era pushoi dhe u bë qetësi e madhe. ⁴⁰ Atëherë u tha atyre: “Pse jeni ju aq frikacakë? Vallë, si nukkenibesim?”. ⁴¹ Dhe atai zurinjëfrikë e madhe dhe i thoshnin njëritjetrit: “Vallë, kush është ky, që po i binden edhe era edhe deti?”.

5

¹ Kështu arritën në bregun tjetër të detit, në krahinën e Gadarenasve. ² Dhe, sapo Jezusi zbriti nga barka, menjëherë i doli përpara nga varrezat një njeri i pushtuar nga një frymë e ndyrë, ³ i cili banonte në varreza dhe kurrkush s’kishte mundur ta lidhë, qoftë edhe me zinxhirë. ⁴ Shpesh herë, pra, e kishin lidhur me pranga e zinxhirë; por ai gjithnjë i thyente zinxhirët dhe i këpuste prangat; dhe kurrkush nuk e kishte bërë dot zap. ⁵ Vazhdimisht, natën dhe ditën, nëpër varre e mbi male, shkonte duke bërtitur dhe duke e rrahur veten me gurë. ⁶ Tani kur e pa Jezusin prej së largu, ai u turr dhe ra përmbys përpara tij, ⁷ dhe me një britmë të madhe tha: “Ç’ka ndërmjet mes nesh dhe teje, o Jezus, Bir i Perëndisë të shumë të lartit? Unë të përgjërohem në emrin e Perëndisë, mos më mundo!;”. ⁸ Sepse ai i kishte thënë: “Frymë e ndyrë, dil prej këtij njeriu!”. ⁹ Atëhere Jezusi e

pyeti: “Cili është emri yt?”. Dhe ai u përgjigj duke thënë: “Unë quhem Legjion, sepse jemi shumë”.

¹⁰ Dhe i lutej me të madhe që ai të mos i përzinte nga ajo krahinë. ¹¹ Tani aty ishte, në brinjë të malit, një tufë e madhe derrash që kulloste.

¹² Atëhere gjithë demonët e lutën duke thënë: “Na dërgo në derrat, që të hymë në ta”. ¹³ Dhe Jezusi menjëherë u lejoi atyre; atëherë frymërat e ndyra mbasi dolën, hynë në derrat dhe tufa u hodh poshtë nga gremina në det; ishin afërsisht dymijë krerë, dhe u mbytën në det.

¹⁴ Atëherë ata që i kullotnin derrat ikën dhe e përhapën lajmin në qytet e nëpër fshatra; dhe njerëzit erdhën për të parë çfarë kishte ndodhur. ¹⁵ Kur erdhën te Jezusi, panë të idemonizuarin ulur, të veshur dhe me mendje në rregull, atë që ishte idemonizuar nga Legjioni, dhe kishin frikë.

¹⁶ Dhe ata që e kishin parë ngjarjen u treguan atyre se çfarë i kishte ngjarë të idemonizuarit dhe çështjen e derrave.

¹⁷ Atëhere ata filluan t’i luten Jezusit që të largohej nga krahina e tyre. ¹⁸ Kur ai po hynte në barkë,

ai që kishte qenë i idemonizuar i lutej që të mund të rrinte me të; ¹⁹ por Jezusi nuk e lejoi, madje i tha: “Shko në shtëpinë tënde, te të tut dhe u trego atyre çfarë gjërash të medha bëri Zoti dhe si pati mëshirë për ty”.

²⁰ Dhe ai shkoi dhe nisi të predikojë nëpër Dekapolis për të gjitha ato që i kishte bërë Jezusi; të gjithë u mrrekulluan.

²¹ Dhe kur Jezusi kaloi përsëri në bregun tjetër me barkë, një turmë e madhe u mblodh rreth tij; dhe ai qëndroi në breg të detit. ²² Atëhere erdhi një nga krerët e sinagogës, me emër Jair, që, kur e pa, i

ra ndër këmbë, ²³ dhe ju lut me të madhe duke thënë: “Ime bijë është duke dhënë shpirt; eja, vëri duart mbi të që të shërohet dhe të jetojë!”. ²⁴ Dhe ai shkoi me të. Një turmë e madhe e ndiqte dhe shtyhej rreth tij. ²⁵ Tani një grua që kishte një fluks gjaku që prej dymbëdhjetë vjetësh ²⁶ dhe kishte vuajtur shumë nga ana e mjekëve të ndryshëm duke shpenzuar gjithë pasurinë e vet pa kurrfarë dobie, madje duke u bërë më keq, ²⁷ kur dëgjoi të flitej për Jezusin, u fut në turmë dhe pas shpinës preku rrobën e Jezusit, ²⁸ sepse thoshte: “Nëse vetëm ia prek rroben e tij, do të shërohem”. ²⁹ Dhe menjëherë rrjedha e gjakut iu ndal dhe ajo ndjeu në trupin e vet se u shërua nga ajo sëmundje. ³⁰ Por menjëherë Jezusi, duke e ndjerë në vete që një fuqi kishte dalë prej tij, u kthye midis turmës, tha: “Kush m’i preku rrobat? ³¹ Dhe dishepujt e vet i thanë: “A nuk po e sheh që turma po të shtyhet nga të gjitha anët dhe ti thua: “Kush më preku?”. ³² Por ai vështronte rreth e qark për të parë atë që bëri këtë. ³³ Atëhere gruaja, plot frikë e duke u dridhur, duke ditur se ç’i kishte ndodhur, erdhi dhe i ra ndër këmbë dhe i tha gjithë të vërtetën. ³⁴ Dhe ai i tha: “Bijë, besimi yt të shëroi; shko në paqe dhe ji e shëruar nga sëmundja jote!”. ³⁵ Ndërsa Jezusi ende po fliste, erdhën disa nga shtëpia e kryetarit të sinagogës duke thënë: “Jote bijë ka vdekur; pse e bezdis akoma Mësuesin?”. ³⁶ Por Jezusi, sapo dëgjoi ç’u tha, i tha kryetarit të sinagogës: “Mos ki frikë, vetëm ki besim!”. ³⁷ Dhe nuk lejoi që ta ndiqte kurrkush tjetër, përveç Pjetrit, Jakobit, dhe Gjonit, vëllait të Jakobit. ³⁸ Dhe mbasi arriti në shtëpinë

e kryetarit të sinagogës, pa një rrëmuje të madhe dhe njerëz që qanin dhe ulërinin me të madhe. ³⁹ Hyri dhe u tha atyre: “Pse bërtitni e qani? Vajza nuk ka vdekur, por fle”. ⁴⁰ Dhe ata e përqeshën, por ai, mbasi i nxori jashtë të gjithë, mori me vete atin dhe nënën e vajzës dhe ata që qenë me atë, dhe hyri atje ku dergjej vajza. ⁴¹ E mori, pra, për dore vajzën dhe i tha: “Talitha kumi”, që e përkthyer do të thotë: “Vajzë, ty po të them: Çohu!”. ⁴² Dhe menjëherë vajza u ngrit dhe filloi të ecë. Ajo ishte në fakt dymbëdhjetë vjeçe. Dhe ata u habitën me habi të madhe. ⁴³ Por ai urdhëroi rreptësisht që askush të mos e marrë vesh; pastaj urdhëroi që t’i japin vajzës të hajë.

6

¹ Pastaj doli prej andej dhe erdhi në vendlindjen e tij, dhe dishepujt e vet e ndiqnin. ² Dhe kur erdhi e shtuna, filloi t’i mësojë në sinagogë. Dhe shumë, kur e dëgjonin, habiteshin dhe thoshnin: “Nga i vijnë këtij këto? Vallë ç’dituri është kjo që i është dhënë? Dhe si kryhen këto vepra të mëdha nëpërmjet dorës së tij?” ³ A s’është ky zdrukthëtar i biri Marisë, vëllai i Jakobit, i Joses, i Judës dhe i Simonit? Dhe nuk janë këtu midis nesh motrat e tij?”. Dhe skandalizoheshin për shkak të tij. ⁴ Por Jezusi u tha atyre: “Asnjë profet s’është i përbuzur përveç në vendlindjen e tij, në farefisnin e vet dhe në shtëpinë e vet”. ⁵ Dhe nuk mundi të kryejë aty asnjë vepër të pushtetshme, përveçse shëroi disa të lëngatë, duke vënë mbi ta duart. ⁶ Dhe çuditej për mosbesimin e tyre; dhe dilte nëpër fshatra përreth e i mësonte. ⁷ Pastaj

ai i thirri te vetja të dymbëdhjetët dhe filloi t'i dërgojë dy nga dy; dhe u dha pushtet mbi frymët e ndyra. ⁸ Dhe i urdhëroi të mos marrin asgjë tjetër udhës, përveç një shkop vetëm: as trasta, as bukë, as denar në brez; ⁹ dhe të mbathin vetëm sandalet e të mos veshin dy palë tunika. ¹⁰ U tha akoma: “Kudo që të hyni në një shtëpi, rrini aty derisa të largoheni nga ai vend. ¹¹ Në qoftë se disa nuk ju presin dhe nuk ju dëgjojnë, kur të largoheni që andej, shkundni pluhurin nga këmbët tuaja si dëshmi kundër tyre. Në të vërtetë ju them se ditën e gjyqit Sodoma dhe Gomorra do të trajtohen me më shumë tolerancë se sa ai qytet”. ¹² Kështu ata shkuan dhe u predikonin njerëzve që të pendoheshin; ¹³ dhe dëbonin shumë demonë dhe vajosnin me vaj shumë të lëngatë dhe i shëronin. ¹⁴ Tani mbreti Herod dëgjoi të flitej për Jezusin, sepse emri i tij ishte bërë i njohur, dhe ai tha: “Ky Gjoni që pagëzonte u ngjall së vdekuri; prandaj në të po veprojnë pushtete çudibërëse”. ¹⁵ Disa të tjerë thonin: “Është Elia”; dhe disa të tjerë: “Është një profet, ose si një nga profetët”. ¹⁶ Por kur i dëgjoi Herodi të gjitha këto, tha: “Ky Gjoni, të cilit ia pata prerë kokën, u ngjall së vdekuri!”. ¹⁷ Në fakt Herodi vet kishte dhënë urdhër të arrestohej Gjoni dhe të mbahej i lidhur në burg për shkak të Herodiadës, gruas së Filipit, vëllait të tij, sepse e kishte marrë për grua. ¹⁸ Gjoni, pra, i thoshte Herodit: “Nuk është e lejueshme të kesh gruan e vëllait tënd!” ¹⁹ Dhe Herodiada e urrente dhe dëshironte ta vriste, por nuk mundte. ²⁰ Herodi, pra, i druhej Gjunit, të

cilin e dinte si njeri të drejtë dhe të shenjtë, dhe e mbronte; dhe, mbasi e dëgjonte, kryente shumë gjëra dhe e dëgjonte me dëshirë. ²¹ Por erdhi dita e volitshme dhe Herodi, për ditëlindjen e vet, shtroi një gosti për të mëdhenjtë e tij, për komandantët dhe për parinë e Galilesë. ²² Hyri vetë e bija e Herodiadës, kërceu dhe i pëlqeu Herodit e atyre që ishin bashkë me të në tryezë, atëherë mbreti i tha vajzës: “Më kërko ç’të duash dhe unë do të ta jap”. ²³ Dhe iu betua: “Gjithçka që të më kërlesh, do të ta jap, deri gjysmën e mbretërisë sime!”. ²⁴ Ajo doli dhe i tha s’ëmës: “Çfarë duhet t’i kërkoj?” Ajo u përgjigj: “Kokën e Gjon Pagëzorit!”. ²⁵ Ajo u kthye menjëherë te mbreti dhe i kërkoj me nxitim: “Unë dëshiroj që ti të më japësh menjëherë, mbi një pjatë, kokën e Gjon Pagëzorit”. ²⁶ Dhe mbreti, megjithëse u trishtua shumë nga kjo, nuk deshi të refuzojë për shkak të betimit dhe për respekt të të ftuarve. ²⁷ Kështu mbreti dërgoi menjëherë një roje me urdhër që ti sillnin kokën e Gjonit. ²⁸ Dhe ky shkoi, ia preu kokën në burg, dhe e solli kokën e tij mbi një pjatë, ia dha vajzës dhe vajza ia dha s’ëmës. ²⁹ Kur dishepujt e Gjonit i dëgjuan këto, erdhën, morën trupin e tij dhe e vunë në varr. ³⁰ Tani apostujt u mblodhën tek Jezusi dhe i treguan të gjitha ato që kishin bërë dhe i kishin mësuar. ³¹ Dhe ai u tha atyre: “Ejani veçmas në një vend të vetmuar dhe pushoni pak”. Sepse njerëzit që vinin dhe shkonin ishin aq shumë, sa s’u dilte koha as për të ngrënë. ³² U nisën, pra, me një barkë drejt një vend të vetmuar e të mënjeluar. ³³ Porsa turma i pa që u nisën, dhe shumë veta e

njohën; dhe nga të gjitha qytetet erdhën aty me këmbë dhe mbërritën përpara tyre; dhe u mblodhën rreth tij. ³⁴ Kur Jezusi doli nga barka, pa një turmë të madhe dhe iu dhimbs, sepse ishin si delet pa bari; dhe nisi t'u mësojë shumë gjëra. ³⁵ Duke qenë se u bë vonë, dishepujt e tij iu afruan dhe i thanë: “Ky vend është i shkretë, dhe tashmë është vonë. ³⁶ Lejoi këta njerëz që të shkojnë në fushat dhe në fshatrat rreth e qark që të blejnë bukë, se s'kanë gjë për të ngrënë”. ³⁷ Por ai, duke iu përgjigjur, u tha atyre: “U jepni ju të hanë!” Ata i thanë: “A duhet të shkojmë ne të blejmë për dyqind denarë bukë dhe t'u japim të hanë?”. ³⁸ Dhe ai u tha atyre: “Sa bukë keni? Shkoni e shikoni”. Ata, mbasi shikuan, thanë: “Pesë bukë e dy peshq”. ³⁹ Atëherë ai i urdhëroi ata që t'i rregullojnë të gjithë, ulur në grupe, mbi barin e njomë. ⁴⁰ Kështu ata u ulën në grupe nga njëqind e nga pesëdhjetë. ⁴¹ Pastaj ai mori pesë bukët dhe dy peshqit, i ngriti sytë nga qielli, i bekoi; i theu bukët dhe ua dha dishepujve të vet, që t'ua shpërndanin atyre; ua ndau gjithashtu dy peshqit të gjithëve. ⁴² Të gjithë hëngrën sa u ngopën. ⁴³ Dhe mblodhën dymbëdhjetë shporta me copa buke dhe me mbetje peshku. ⁴⁴ Ata që hëngrën nga ato bukë ishin pesë mijë burra. ⁴⁵ Menjëherë Jezusi i detyroi dishepujt e vet të hyjnë në barkë dhe t'i prijnë në bregun tjetër drejt Betsaidas, derisa ai ta lejonte turmën. ⁴⁶ Sapo e lejoi, ai iu ngjiti malit për t'u lutur. ⁴⁷ U ngrys, barka ishte në mes të detit dhe ai ishte i vetëm fare në tokë. ⁴⁸ Dhe kur i pa dishepujt që po mundoheshin duke vozitur, sepse era ishte kundër tyre, aty nga roja e katërt

e natës, ai u nis drejt tyre duke ecur përmbi det dhe donte t'i kalonte. ⁴⁹ Por ata, kur e panë që po ecte mbi det, menduan se ishte një fantazmë dhe filluan të bërtasin, ⁵⁰ sepse e kishin parë të gjithë dhe ishin trembur; por ai menjëherë filloi të flasë me ta dhe tha: “Merrni zemër, jam unë, mos kini frikë!” ⁵¹ Pastaj hipi në barkë me ta dhe era pushoi; dhe ata mbetën jashtëzakonisht të habitur në veten e tyre dhe u mrekulluan, ⁵² sepse nuk e kishin kuptuar ndodhinë e bukëve, sepse zemra e tyre ishte ngurtësuar. ⁵³ Mbasi kaluan, arritën në krahinën e Gjenasaretit dhe aty e lidhën barkën. ⁵⁴ Dhe kur dolën nga barka, njerëzit e njohën menjëherë ⁵⁵ dhe, duke përshkuar me vrap mbarë krahinën përreth, filluan të sjellin të sëmurë në vigje, kudo që dëgjonin se gjendej; ⁵⁶ dhe kudo ku ai vinte, në fshatra, në qytete a në lagje, njerëzit i vendosnin të lënguarit në sheshe dhe e lutnin që të paktën të mund të preknin cepin e rrobes së tij; dhe të gjithë ata që e preknin, shëroheshin.

7

¹ Atëherërrehtij umblodhën farisenjtëdhedisa skribë që kishin ardhur nga Jeruzalemi. ² Ata vunë re se disa nga dishepujt e tij po hanin bukë me duar të papastra, domethënë të palara, dhe i paditën. ³ Në fakt farisenjtë dhe të gjithë Judenjtë nuk hanë pa i larë më parë me shumë kujdes duart, duke iu përmbajtur traditës së pleqve; ⁴ dhe, kur kthehen nga tregu, nuk hanë pa u pastruar më parë. Ka shumë gjëra të tjera që ata duhet të respektojnë për shkak të traditës: larjen e kupave, të brokave, të enëve prej bakri dhe të shtretërve.

⁵ Pastaj farisenjtë dhe skribët e pyetën: “Përse dishepujt e tu nuk sillen sipas traditës së pleqve, por hanë bukë pa i larë duart?”. ⁶ Por ai duke u përgjigjur u tha atyre: “Mirë profetizoi Isaia për ju, hipokritë, siç është shkruar: “Ky popull me buzë më nderon, por zemra e tyre rri larg meje. ⁷ Por kot më bëjnë një kult, duke mësuar doktrina, të cilat janë porosi nga njerëzit”. ⁸ Duke lënë pas dore, pra, urdhërimin e Perëndisë, ju i përmbaheni traditës së njerëzve: larjebrokashdhekupash; dhe bëni shumë gjëra të tjera të ngjashme”. ⁹ U tha atyre akoma: “Ju jeni të shkathët për të anuluar urdhërimin e Perëndisë, për të zbatuar traditën tuaj. ¹⁰ E në fakt Moisiu tha: “Ndero atin tënd dhe nënën tënde”, dhe: “Ai që mallkon atin ose nënën, të dënohet me vdekje”. ¹¹ Por ju thoni: “Në qoftë se dikush i thotë atit të vet ose nënës së vet: Gjithçka që mund të bëjë për ty është kurban, domethënë një ofertë Perëndisë”, ¹² nuk e lejoni atë të bëjë asgjë për atin e vet ose për nënën e vet, ¹³ duke e anuluar kështu fjalën e Perëndisë me traditën tuaj, që ju e keni trashëguar. Dhe ju po bëni shumë gjëra të tjera të ngjashme”. ¹⁴ Pastaj thirri gjithë turmën rreth vetes dhe i tha: “Më dëgjoni të gjithë dhe kuptoni: ¹⁵ Nuk ka asgjë jashtë njeriut që, duke hyrë në të, mund ta ndotë atë; përkundrazi janë ato gjëra që dalin prej tij që e ndotin. ¹⁶ Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë! ¹⁷ Më pas, kur ai u kthye në shtëpi, larg turmës, dishepujt e vet e pyetën për kuptimin e shëmbëlltyrës. ¹⁸ Dhe ai u tha atyre: “Edhe ju qënkeni kaq të pamend? A nuk e kuptoni se çdo gjë që nga jashtë hyn te njeriu nuk

mund ta ndotë, ¹⁹ sepse nuk i hyn në zemër, por në bark, dhe pastaj jashtëqitet në gjiriz?”. Duke folur kështu, ai i deklaroi të pastra të gjitha ushqimet. ²⁰ Tha akoma: “Ajo që del nga njeriu, e bën atë të ndotur. ²¹ Sepse nga brenda, domethënë nga zemra e njeriut, dalin mendimet e mbrapshta, shkeljet e kurorës, kurvërimi, vrasjet, ²² vjedhjet, lakmitë, ligësitë, mashtrimet, pafytyrësia, smira, blasfemia, kryelartësia, budallallëku. ²³ Të gjitha këto të mbrapshta dalin nga brenda dhe e ndotin njeriut”. ²⁴ Pastaj u nis që andej dhe shkoi në krahinën e Tiros dhe të Sidonit; hyri në një shtëpi dhe donte që askush të mos e dinte, por nuk mundi të qëndrojë i fshehur. ²⁵ Në fakt një grua, vajza e së cilës kishte një frymë e ndyrë, duke dëgjuar për Jezusin, erdhi dhe u hodh para këmbëve të tij. ²⁶ Tani ajo grua ishte greke, me prejardhje sirofenikase; dhe iu lut që ta dëbonte demonin nga e bija; ²⁷ por Jezusi i tha: “Lëri më parë fëmijët të ngopen, sepse nuk është mirë të merret buka e fëmijëve e t’u hidhet këlyshëve të qenve”. ²⁸ Por ajo u përgjigj dhe i tha: “Mirë po flet, o Zot, por edhe këlyshët nën tryezë hanë thërimet e fëmijëve!” ²⁹ Atëherë ai i tha: “Për këtë fjalën tënde, shko; demoni doli nga vajza jote!”. ³⁰ Dhe ajo, kur u kthye në shtëpinë e vet, e gjeti të bijën në shtrat, dhe demoni i kishte dalë. ³¹ Mbasi u nis përsëri nga krahina e Tiros dhe e Sidonit, Jezusi arriti te deti i Galilesë, në mes të krahinës së Dekapolit. ³² Dhe i paraqitën një të shurdhët që mezi fliste, dhe iu lutën t’i vërë duart mbi të. ³³ Si e mori veçmas, larg turmës, ia shtiu gishtrinj të në vesh dhe mbasi

e pështyu ia preku gjuhën. ³⁴ Pastaj i drejtoi sytë nga qielli, psherëtiu dhe i tha: “Effatha”, që do të thotë: “Hapu!”. ³⁵ Dhe menjëherë iu hapën veshët, iu zgjidh nyja e gjuhës dhe foli rrjedhshëm. ³⁶ Dhe Jezusi i urdhëroi ata që të mos i tregojnë askujt; por sa më tepër ua ndalonte, aq më tepër ata e përhapnin. ³⁷ Dhe, të habitur shumë, thonin: “Ai çdo gjë e ka bërë mirë: ai i bën që të shurdhët të dëgjojnë dhe memecët të flasin!”.

8

¹ Në ato ditë, duke qenë se u mblodh një turmë shumë e madhe dhe s’kishin ç’të hanin, Jezusi i thirri dishepujt e vet dhe u tha atyre: ² “Kam mëshirë për këtë turmë, sepse u bënë tri ditë që po rri me mua, dhe nuk ka ç’të hajë. ³ Dhe po t’i nis të pa ngrënë në shtëpitë e tyre, do të mbeten udhës; disa prej tyre kanë ardhur që nga larg”. ⁴ Dhe dishepujt e tij iu përgjigjën: “Si do të mund t’i ngopte me bukë këta dikush, këtu në shkretëtirë?”. ⁵ Dhe ai i pyeti: “Sa bukë keni?”. Ata i thanë: “Shtatë”. ⁶ Atëherë ai e urdhëroi turmën të ulet për tokë; dhe mori të shtatë bukët, falënderoi, i theu dhe ua dha dishepujve të vet që t’ia shpërndajnë turmës; dhe ata ia shpërndanë. ⁷ Kishin edhe disa peshq të vegjël; mbasi i bekoi, urdhëroi që edhe ata t’i shpërndahen turmës. ⁸ Kështu ata hëngrën dhe u ngopën; dhe dishepujt çuan shtatë kosha me copat që tepruan. ⁹ Ata që hëngrën ishin rreth katër mijë veta; pastaj i lejoi. ¹⁰ Dhe menjëherë hypi në barkë me dishepujt e vet dhe shko i në rrethinën e Dalmanutës. ¹¹ Atëherë erdhën farisenjtë dhe nisën të diskutojnë me të, duke i kërkuar një shenjë

nga qielli për ta vënë në provë. ¹² Por ai, duke psherëtirë në frymë, tha: “Përse ky brez kërkon një shenjë? Në të vërtetë po ju them se këtij brezi nuk do t’i jepet asnjë shenjë”. ¹³ Atëherë i la, hipi përsëri në barkë dhe kaloi në bregun tjetër. ¹⁴ Tani dishepujt kishin harruar të marrin bukë me vete, dhe në barkë s’kishin asgjë përveç një buke. ¹⁵ Dhe Jezusi i qortoi duke thënë: “Kini kujdes, ruhuni nga majaja e farisenjve dhe nga majaja e Herodit!”. ¹⁶ Por ata diskutonin midis tyre duke thënë: “Nuk kemi bukë”. ¹⁷ Jezusi e vuri re dhe u tha: “Përse dis-kutoni që s’keni bukë? Ende nuk po e kuptoni e nuk e merrni vesh? Ende e keni zemrën të ngurtë? ¹⁸ Keni sy dhe nuk shihni, keni veshë dhe nuk dëgjoni? Dhe nuk po mbani mend? ¹⁹ Kur ndava të pesë bukët për të pesë mijtë, sa kosha plot me copa mblodhët?”. Ata thanë: “Dymbëdhjetë”. ²⁰ “Po kur theva të shtatë bukët për të katër mijtët, sa shporta plot me bukë mblodhët?”. Dhe ata thanë: “Shtatë”. ²¹ Dhe ai u tha atyre: “Po si, ende nuk po kuptoni?”. ²² Pastaj arriti në Betsaida; dhe i prunë një të verbër e iu lutën ta prekte. ²³ Atëherë e mori për dore të verbërin, e nxori jashtë fshatit dhe, pasi i pështyu në sy dhe vuri duart mbi të, e pyeti nëse shihte gjë. ²⁴ Dhe ai, duke hapur sytë, tha: “Po shoh njerëz si pemë që ecin”. ²⁵ Atëherë Jezusi i vuri përsëri duart mbi sytë dhe e bëri të shikojë lart; dhe atij iu kthye të parit dhe shikonte qartë gjithçka. ²⁶ Dhe Jezusi e nisi të shkojë në shtëpinë e tij duke i thënë: “Mos hyr në fshat dhe mos ia trego askujt në fshat”. ²⁷ Pastaj Jezusi shkoi bashkë me dishepujt e vet

ndër fshatrat e Cesaresë së Filipit; dhe gjatë rrugës i pyeti dishepujt e vet duke u thënë atyre: “Kush thonë njerëzit se jam unë?”. ²⁸ Ata u përgjigjën: “Disa Gjon Pagëzori, të tjerë Elia, dhe të tjerë një nga profetët”. ²⁹ Dhe ai u tha atyre: “Po ju, kush thoni se jam?”. Dhe Pjetri, duke iu përgjigjur i tha: “Ti je Krishti”. ³⁰ Atëherë ai i urdhëroi rreptësisht që të mos i tregojnë askujt për të. ³¹ Pastaj nisi t’u mësojë atyre se Birit të njeriut i duhet të vuajë shumë gjëra, do të hidhet poshtë nga pleqtë, nga krerët e priftërinjve dhe nga skribët; se do të vritet dhe pas tri ditësh do të ringjallet. ³² Dhe ai i tha këto gjëra haptas. Atëherë Pjetri e mori mënjanë dhe filloi ta qortojë. ³³ Por ai u kthye, shikoi dishepujt e vet dhe e qortoi Pjetrin, duke thënë: “Largohu nga unë, Satana, se ti nuk ke shqisën për gjërat e Perëndisë, por për gjërat e njerëzve!”. ³⁴ Pastaj e thirri pranë vetes turmën me dishepujt e vet dhe iu tha: “Kushdo që don të vijë pas meje, të mohojë vetveten, të marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë, ³⁵ sepse ai që don të shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do të humbasë jetën e vet për hirin tim e për ungjillin, do të shpëtojë. ³⁶ Ç’dobi do të ketë njeriu të fitojë gjithë botën, nëse më pas do të humbë shpirtin e vet? ³⁷ Ose çfarë mund të japë njeriu në shkëmbim të shpirtit të vet? ³⁸ Sepse kujtdo që do t’i vijë turp për mua dhe për fjalët e mia në mes të këtij brezi kurorëshkelës dhe mëkatar, për atë do t’i vijë turp edhe Birit të njeriut, kur të arrijë në lavdinë e Atit të vet, me engjëjt e shenjtë”.

9

¹ Pastaj u tha atyre: “Në të vërtetë ju them se midis jush që jeni këtu ka disa që nuk do ta shijojnë vdekjen para se të shohin të vijë me fuqi mbretëria e Perëndisë”. ² Mbas gjashtë ditësh Jezusi mori me vete Pjetrin, Jakobin e Gjonin dhe i çoi në vetmi, vetëm ata, mbi një mal të lartë; dhe u shpërfytyrua përpara tyre. ³ Dhe rrobat e tij u bënë të shndritshme dhe krejt të bardha, si bora, më të bardha nga sa nuk mund t’i zbardhojë asnjë rrobalarës mbi tokë. ⁴ Dhe atyre iu shfaqën Elia me Moisiun, që po bisedonin me Jezusin. ⁵ Atëherë Pjetri e mori fjalën dhe i tha Jezusit: “Mësues, për ne është mirë të jemi këtu; bëjmë, pra, tri çadra: një për ty, një për Moisiun dhe një për Elian!”. ⁶ Në fakt ai nuk dinte çfarë thoshte, sepse ata ishin të trembur. ⁷ Pastaj erdhi një re dhe i mbuloi me hijen e vet; dhe nga reja doli një zë që tha: “Ky është Biri im i dashur; dëgjojeni!”. ⁸ Dhe menjëherë ata shikuan rreth e qark, por nuk panë më asnjëri, përveçse Jezusi fill i vetëm me ta. ⁹ Tani kur po zbrisnin nga mali, Jezusi i urdhëroi të mos i tregojnë askujt gjërat që kishin parë, derisa i Biri i njeriut të ringjallet prej së vdekuri. ¹⁰ Ata e mbajtën porosinë dhe diskutonin mes tyre se ç’do të thoshte të ringjallet prej së vdekuri. ¹¹ Pastaj e pyetën duke thënë: “Përse skribët thonë se më parë duhet të vijë Elia?”. ¹² Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Elia me të vërtetë duhet të vijë më parë dhe të rivendosë çdo gjë; por, ashtu siç është shkruar për Birin e njeriut, ai duhet të vuajë shumë gjëra dhe të përçmohet. ¹³ Por unë po ju them se Elia

erdhi dhe me të bënë ç'deshën, ashtu siç është shkruar për të". ¹⁴ Mbasi u kthye te dishepujt, pa një turmë të madhe rreth tyre dhe disa skribë që po grindeshin me ta. ¹⁵ Dhe menjëherë e gjithë turma, kur e pa, u habit dhe erdhi me vrap për ta përshëndetur. ¹⁶ Atëherë ai i pyeti skribët: "Për çfarë po diskutoni me ta?". ¹⁷ Dhe dikush nga turma, duke u përgjigjur, tha: "Mësues, të prura djalin tim që ka një frymë memece, ¹⁸ dhe e kap kudo, e përplas dhe ai shkumon, kërcëllon dhëmbët dhe i ngrijnë gjymtyrët. Dhe u thashë dishepujve të tu ta dëbojnë, por ata s'e bënë dot. ¹⁹ Dhe ai duke u përgjigjur tha: "O brez që s'beson, deri kur do të jem me ju? Deri kur do t'ju duroj? Ma sillni këtu!". ²⁰ Dhe ata ia prunë. Por, sapo e pa, fryma e përplasi me forcë dhe fëmija, që kishte rënë përtokë, rrokullisej duke shkumuar. ²¹ Dhe Jezusi e pyeti babanë e atij: "Sa kohë ka që i ndodh kështu?". Dhe ai tha: "Që në fëmijëri. ²² Shpesh e ka hedhur në zjarr dhe në ujë për ta shkatërruar por, nëse mund të bësh diçka, ki mëshirë për ne dhe na ndihmo!". ²³ Dhe Jezusi i tha: "Nëse ti mund të besosh, çdo gjë është e mundshme për atë që beson". ²⁴ Menjëherë babai i fëmijës, duke bërëtitur me lot, tha: "Unë besoj, o Zot, ndihmo mosbesimin tim". ²⁵ Atëherë Jezusi, duke parë se po vinte turma me vrap, e qortoi frymën e ndyrë dukethënë: "O frymëmemece dheeshurdhët, unë po të urdhëroj, dil prej tij dhe mos hyr më kurrë tek ai!". ²⁶ Dhe demoni, duke bërëtitur dhe duke e sfilatur fort, doli prej tij. Dhe fëmija mbeti si i vdekur, saqë shumë njerëz thoshin: "Ka vdekur".

²⁷ Por Jezusi e zuri për dore, e ngriti dhe ai u çua në këmbë. ²⁸ Kur Jezusi hyri në shtëpi, dishepujt e vet e pyetën veçmas: “Përse ne nuk mundëm ta dëbojmë?”. ²⁹ dhe ai u tha atyre: “Ky lloj frymërash nuk mund të dëbohet ndryshe, përveç, se me lutje dhe agjërim”. ³⁰ Mbasi u nisën prej andej, kaluan nëpër Galile; dhe ai nuk donte që ta merrte vesh njeri. ³¹ Ai, në fakt, i mësonte dishepujt e vet dhe u thoshte atyre: “Së shpejti Biri i njeriut do të dorëzohet në duart e njerëzve dhe ata do ta vrasin; dhe, pasi të jetë vrarë, ai do të ringjallet ditën e tretë”. ³² Por ata nuk i kuptonin këto fjalë dhe kishin frikë ta pyesnin. ³³ Dhe arritën në Kapernaum; dhe kur hyri në shtëpi, i pyeti: “Për çfarë diskutoni ndërmjet jush rrugës?”. ³⁴ Dhe ata heshtën, sepse rrugës kishin diskutuar se cili ndër ta ishte më i madhi. ³⁵ Atëherë ai u ul, i thirri të dymbëdhjetët dhe u tha atyre: “Nëse dikush don të jetë i pari, le të bëhet i fundit i të gjithëve dhe shërbëtori i të gjithëve”. ³⁶ Dhe mori një fëmijë të vogël dhe e vuri në mes të tyre; pastaj e mori në krahë dhe u tha atyre: ³⁷ “Cilido që pranon një nga këta fëmijë në emrin tim, më pranon mua; dhe kushdo që më pranon mua, nuk më pranon mua, por atë që më ka dërguar” ³⁸ Atëherë Gjoni mori fjalën dhe i tha: “Mësues, ne pamë një njeri që nuk na ndjek, që i dëbonte demonët në emrin tënd dhe ia ndaluan sepse ai nuk na ndjek”. ³⁹ Por Jezusi tha: “Mos ia ndaloni, sepse s’ka njeri që mund të bëjë një vepër të fuqishme në emrin tim, dhe fill pas kësaj të flasë keq për mua. ⁴⁰ Sepse kush nuk është kundër nesh, është me ne. ⁴¹ Në fakt, kushdo

që do t'ju japë të pini një gotë ujë në emrin tim, sepse jeni të Krishtit, në të vërtetë po ju them se me siguri nuk do ta humbasë shpërblimin e vet".⁴² "Dhe kush do të skandalizojë një nga këta të vegjël që besojnë në mua, do të ishte më mirë për të t'i varet në qafë një gur mulliri dhe të hidhet në det.⁴³ Tani nëse dora jote të skandalizon për mëkat, preje; është më mirë për ty të hysh dorëcing në jetë, sesa të kesh dy duar dhe të shkosh në Gehena, në zjarrin e pashueshëm,⁴⁴ atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zja-rrin nuk fiket.⁴⁵ Dhe nëse këmba jote të skandalizon për mëkat, preje; është më mirë për ty të hysh i çalë në jetë, se sa të kesh dy këmbë dhe të të hedhin në Gehena, në zjarrin e pashueshëm,⁴⁶ atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zjarri nuk fiket.⁴⁷ Dhe nëse syri yt të skandalizon për mëkat, nxirre; është më mirë për ty të hysh me një sy në jetë sesa të kesh dy sy dhe të të hedhin në Gehenën e zjarrit,⁴⁸ atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zja-rrin nuk fiket.⁴⁹ Sepse gjithkush duhet të kripet me zjarr, dhe çdo fli duhet të kripet me kripë.⁵⁰ Kripa është e mirë, por nëse kripa bëhet e amësht, me se do t'i jepni shijen? Kini kripë në vetvete dhe jetoni në paqe njëri me tjetrin!"

10

¹ Mbasi u nis prej andej, Jezusi shkoi në krahinën e Judesë gjatë Jordanit dhe përsëri u mblodhën rreth tij turma; ai përsëri filloi t'i mësojë, siç e kishte zakon.² Dhe farisenjtë, për ta vënë në provë, e pyetën: "A është e ligjshme që burri ta lë gruan?".³ Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: "Çfarë ju ka urdhëruar Moisiu?".⁴ Ata thanë:

“Moisiu ka lejuar të shkruhet letra e shkurorëzimit dhe ta lësh gruan”. ⁵ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Për shkak të ngurtësisë së zemrës suaj ai e shkroi atë rregull; ⁶ por në fillim të krijimit, Perëndia i bëri mashkull e femër. ⁷ Për këtë arsye njeriu do ta braktisë babanë e tij dhe nënën e tij dhe do të bashkohet me gruan e tij; ⁸ dhe të dy do të jenë një mish i vetëm; kështu nuk janë më dy, por një mish i vetëm. ⁹ Prandaj njeriu të mos ndajë atë që Perëndia e ka bashkuar!”. ¹⁰ Dhe në shtëpi dishepujt e vet e pyetën përsëri për këtë çështje. ¹¹ Atëherë ai u tha atyre: “Ai që lë gruan e vet dhe martohet me një tjetër, shkel kurorën me të. ¹² Po ashtu, nëse gruaja lë burrin e vet dhe martohet me një tjetër, shkel kurorën. ¹³ Atëherë i prunë disa fëmijë të vegjël që ai t’i prekte ata; por dishepujt i qortonin ata që i prunë. ¹⁴ Kur Jezusi e pa këtë, i indinjuar, u tha atyre: “I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse e tyre është mbretëria e Perëndisë. ¹⁵ Në të vërtetë po ju them se kushdo që nuk e pranon mbretërinë e Perëndisë si një fëmijë i vogël, nuk do të hyjë në të”. ¹⁶ Dhe, si i mori në krahë, i bekoj duke vënë duart mbi ta. ¹⁷ Tani kur po bëhej gati për rrugë, i doli përpara dikush me vrap; u gjunjëzua para tij dhe e pyeti: “Mësues i mirë, çfarë duhet të bëj që të trashëgoj jetën e përjetshme?”. ¹⁸ Dhe Jezusi i tha: “Përse më quan i mirë? Askush nuk është i mirë, përveç një të vetmi, domethënë Perëndisë. ¹⁹ Ti i njeh urdhërimet: “Mos shkel kurorën. Mos vrit. Mos vidh. Mos bëj dëshmi të rreme. Mos mashtro. Ndero atin tënd dhe nënën

tënde””. ²⁰ Dhe ai, duke iu përgjigjur, i tha: “Mësues, të gjitha këto i kam zbatuar që në fëmijërinë time”. ²¹ Atëherë Jezusi e vështroi në fytyrë, ndjeu dashuri për të dhe i tha: “Një gjë të mungon; shko, shit të gjitha ato që ke dhe jepua të varfërve dhe do të kesh një thesar në qiell; pastaj eja, merre kryqin tënd dhe më ndiq”. ²² Por ai u trishtua për këto fjalë dhe u largua me keqardhje, sepse kishte shumë pasuri. ²³ Atëherë Jezusi, mbasi e hodhi vështrimin përreth, u tha dishepujve të vet: “Sa vështirë është për ata që kanë pasuri të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë!”. ²⁴ Dishepujt u habitën shumë nga këto fjalë të tij. Por Jezusi foli përsëri dhe u tha atyre: “O bij, sa e vështirë është që të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë ata që mbështeten te pasuria. ²⁵ Është më e lehtë që një deve të kalojë nëpër vrimën e një gjilpërë, se sa të hyjë një i pasur në mbretërinë e Perëndisë”. ²⁶ Dhe ata u çuditën edhe më tepër dhe i thoshin njëri-tjetrit: “Atëherë kush vallë mund të shpëtohet?”. ²⁷ Por Jezusi, duke i ngulur sytë mbi ta, u tha: “Kjo për njerëzit është e pamundur, por jo për Perëndinë, sepse gjithçka është e mundur për Perëndinë”. ²⁸ Atëherë Pjetri e mori fjalën dhe tha: “Ja, ne lamë çdo gjë dhe të kemi ndjekur”. ²⁹ Jezusi, duke u përgjigjur, tha: “Në të vërtetë po ju them që nuk ka asnjëri që të ketë lënë shtëpinë, a vëllezërit a motrat, a atin, a nënën, a fëmijët ose arat për hirin tim dhe për ungjillin, ³⁰ që të mos marrë tani, në këtë kohë, njëqindfish shtëpi, vëllezër, motra, nëna, fëmijë e ara, së bashku me përndjekje, dhe në botën e ardhshme, jeta e përjetshme. ³¹ Por shumë të parë do të jenë të fundit dhe shumë të fundit do

të jenë të parët”. ³² Ata ishin në udhëtim për t’u ngjitur në Jeruzalem, dhe Jezusi i paraprinte. Dhe ata ishin të tronditur dhe e ndiqnin me ndrojtje. Dhe ai i mblodhi përsëri të dymbëdhjetët mënjane dhe nisi t’u thotë çfarë do t’i ndodhte: ³³ “Ja, ne po ngjitemi në Jeruzalem dhe Biri i njeriut do t’u dorëzohet krerëve të priftërinjve dhe skribëve; dhe ata do ta dënojnë me vdekje dhe do ta dorëzojnë në duar të paganëve, ³⁴ të cilët do ta tallin, do ta fshikullojnë, do ta pështyjnë dhe do ta vrasin, por ai, ditën e tretë, do të ringjallet”. ³⁵ Atëherë Jakobi dhe Gjoni, bij të Zebedeut, iu afruan dhe i thanë: “Mësues, ne dëshirojmë që ti të bësh për ne atë që do të të kërkojmë”. ³⁶ Dhe ai u tha atyre: “Çfarë doni të bëj për ju?” ³⁷ Ata i thanë: “Na lejo që të ulemi njëri në të djathtën tënde dhe tjetri në të majtën tënde në lavdinë tënde”. ³⁸ Dhe Jezusi u tha atyre: “Ju nuk dini çfarë kërkon. A mund të pini ju kupën që unë do të pi dhe të pagëzoheni me atë pagëzim me të cilin unë jam pagëzuar?”. Ata i thanë: “Po, mundemi”. ³⁹ Dhe Jezusi u tha atyre: “Vërtetë ju do të pini kupën që unë po pij dhe do të pagëzoheni me atë pagëzim me të cilin jam pagëzuar, ⁴⁰ por nuk më takon mua të vë dikë të ulet në të djathtën time ose në të majtën time, por është për ata për të cilët është përgatitur”. ⁴¹ Kur i dëgjuan këto, të dhjetë të tjerët filluan të indinjohen kundër Jakobit dhe Gjonit. ⁴² Por Jezusi i thirri pranë vetes dhe tha: “Ju e dini që ata që konsiderohen sundues të kombeve i sundojnë ato dhe të mëdhenjtë e tyre ushtrojnë mbi to pushtetin e tyre; ⁴³ por kjo s’duhet të ndodhë midis jush; madje ai nga ju që do të dojë

të bëhet i madh, do të jetë shërbëtori juaj; ⁴⁴ dhe kushdo nga ju që do të dojë të jetë i pari, do të jetë skllavi i të gjithëve. ⁴⁵ Sepse edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t'i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetave". ⁴⁶ Kështu arritën në Jeriko. Kur ai po dilte nga Jeriko me dishepujt e tij dhe me një turmë të madhe, biri i Timoteut, Bartimeu i verbër, ishte ulur gjatë rrugës dhe lypte. ⁴⁷ Kur dëgjoi se ai që po kalonte ishte Jezusi Nazareas, filloi të bërtasë dhe të thotë: "Jezus, Bir i Davidit, ki mëshirë për mua!". ⁴⁸ Shumë e qortonin që të heshte, por ai bërtiste edhe më fort: "Bir i Davidit, ki mëshirë për mua!". ⁴⁹ Dhe Jezusi qëndroi dhe urdhëroi që ta thërrasin. Ata e thirrën, pra, të verbërin duke i thënë: "Merr zemër, çohu, ai po të thërret!". ⁵⁰ Atëherë ai hodhi tej rrobën e tij, u ngrit dhe erdhi te Jezusi. ⁵¹ Dhe Jezusi mori fjalën dhe i tha: "Çfarë do që unë të të bëj?". I verbëri i tha: "Rabboni, që të më kthehet të parit!". ⁵² Dhe Jezusi i tha: "Shko, besimi yt të shëroi". Dhe në çast atij iu kthye të parit dhe nisi të ndjekë Jezusin në udhë.

11

¹ Tani kur iu afruan Jeruzalemit, drejt Betfage dhe Betania, afër malit të Ullinjve, Jezusi dërgoi dy nga dishepujt e vet, ² duke u thënë: "Shkoni në fshatin përballë dhe, posa të hyni aty, do të gjeni një kërriç të lidhur, mbi të cilin akoma nuk ka hipur askush; zgjidheni dhe ma sillni. ³ Dhe në se ndokush iu thotë: "Pse po veproni kështu?", përgjigjuni: "I duhet Zotit. Ai do ta kthejë menjëherë këtu"". ⁴ Ata shkuan dhe e gjetën

kërriçin të lidhur afër një dere, në rrugë, dhe e zgjidhën. ⁵ Disa nga të pranishmit u thanë atyre: “Ç’po bëni? Pse po e zgjidhni kërriçin?”. ⁶ Këta iu përgjigjën ashtu si u kishte thënë Jezusi dhe ata i lanë të shkojnë. ⁷ Atëherë ia çuan Jezusit kërriçin, vunë mbi të mantelet e tyre dhe ai u ul mbi të. ⁸ Shumë njerëz i shtronin rrobat e tyre rrugës dhe të tjerë pritnin degë nga pemët dhe i hidhnin rrugës. ⁹ Dhe si ata që pararendnin, edhe ata që ndiqnin Jezusin, thërrisnin dhe thonin: “Hosana! Bekuar është ai që vjen në emër të Zotit! ¹⁰ E bekuar është mbretëria e Davidit, atit tonë, që vjen në emër të Zotit. Hosana në vendet shumë të larta!”. ¹¹ Kështu hyri Jezusi në Jeruzalem dhe në tempull; dhe, mbasi shikoi mirë çdo gjë, duke qenë se ishte vonë, doli bashkë me të dymbëdhjetët në drejtim të Betanias. ¹² Të nesërmen, kur dolën nga Betania, ai kishte uri. ¹³ Dhe, duke parë nga larg një fik që kishte gjethe, shkoi për të parë në se mund të gjente diçka atje; por, kur iu afrua, s’gjeti asgjë përveç gjetheve, sepse nuk ishte koha e fiquve. ¹⁴ Atëherë Jezusi, duke iu drejtuar fikut, tha: “Askush mos ngrëntë kurrë fryt prej teje përjetë”. Dhe dishepujt e tij e dëgjuan. ¹⁵ Kështu arritën në Jeruzalem. Dhe Jezusi, mbasi hyri në tempull, filloi t’i dëbojë ata që shisnin dhe blinin brenda tempullit dhe përmbysi tavolinat e këmbyesve të parave dhe ndenjëset e shitësve të pëllumbave. ¹⁶ Dhe nuk lejoi asnjë që të mbartte sende nëpër tempull. ¹⁷ Dhe i mësonte duke u thënë atyre: “Vallë nuk është shkruar: “Shtëpia ime do të quhet shtëpi e lutjes për të gjithë kombet”? Ju, përkundrazi, e

keni bërë shpellë kusarësh!”. ¹⁸ Tani skribët dhe krerët e priftërinjve kur i dëgjuan këto fjalë kërkonin mënyrën se si ta vrisnin, por kishin frikë prej tij, sepse gjithë turma ishte e mahnitur nga doktrina e tij. ¹⁹ Dhe kur u bë darkë, Jezusi doli jashtë qytetit. ²⁰ Të nesërmen në mengjes, duke kaluar, panë se fiku ishte tharë me gjithë rrënjë. ²¹ Dhe Pjetri, duke u kujtuar, i tha: “Mësues, ja, fiku që ti mallkove qenka tharë”. ²² Atëherë Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Kini besimin e Perëndisë! ²³ Sepse ju them në të vërtetë se nëse dikush do t’i thotë këtij mali: “Luaj vendit dhe hidhu në det”, dhe nuk do të ketë dyshime në zemër të vet, por do të besojë se ajo që po thotë do të ndodhë, çdo gjë që të thotë do t’i bëhet. ²⁴ Prandaj po ju them: Të gjitha ato që ju kërkon duke lutur, besoni se do t’i merrni dhe ju do t’i merrni. ²⁵ Dhe kur nisni të luteni, nëse keni diçka kundër ndokujt, faleni, që edhe Ati juaj që është në qiejt, t’ju falë mëkatet tuaja. ²⁶ Por nëse ju nuk falni, as Ati juaj, që është në qiejt, nuk do t’ju falë mëkatet tuaja”. ²⁷ Pastaj ata erdhën përsëri në Jeruzalem; dhe ndërsa ai po ecte nëpër tempull, krerët e priftërinjve, skribët dhe pleqtë iu afruan, ²⁸ dhe i thanë: “Me ç’pushtet i bën ti këto gjëra? Kush ta dha këtë pushtet për t’i kryer këto gjëra?”. ²⁹ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Edhe unë do t’ju pyes diçka; më jepni përgjigje, pra, dhe unë do t’ju them me ç’pushtet i bëj këto gjëra. ³⁰ Pagëzimi i Gjonit a ishte nga qielli apo nga njerëzit? Më jepni përgjigje. ³¹ Ata filluan të arsyetonin midis tyre: “Po të themi “nga qielli”, ai do të thotë: “Atëherë pse ju nuk i besuat?”. ³² Por

po t'i themi "nga njerëzit", kemi frikë nga populli, sepse të gjithë e konsideronin Gjonin se ishte me të vërtetë një profet". ³³ Prandaj, duke iu përgjigjur, i thanë Jezusit: "Nuk e dimë". Dhe Jezusi duke u përgjigjur, u tha atyre: "As unë nuk po ju them se me çfarë pushteti i bëj këto gjëra".

12

¹ Pastaj ai filloi t'u flasë me shëmbëlltyra: "Një njeri mbolli një vresht, e thuri me gardh, gërmoi një vend për të shtrydhur rrushin, ndërtoi një kullë dhe ua besoi disa vreshtarëve dhe pastaj shkoi larg. ² Në kohën e të vjelave dërgoi shërbëtorin te vreshtarët për të marrë prej tyre pjesën e vet të frutave të vreshtit. ³ Por ata e kapën, e rrahën dhe e kthyen duarbosh. ⁴ Ai u nisi përsëri një shërbëtor tjetër, por ata, mbasi e gjuajtën me gurë, e plagosën në kokë dhe e kthyen të turpëruar. ⁵ Përsëri dërgoi edhe një tjetër, por ata e vranë. Më pas dërgoi shumë të tjerë dhe nga këta disa i rrahën, të tjerët i vranë. ⁶ I ngeli edhe një për të dërguar: birin e tij të dashur. Më së fundi ua dërgoi edhe atë duke thënë: "Për djalin tim do të kenë respekt". ⁷ Por ata vreshtarë i thanë njeri tjetrit: "Ky është trashëgimtari, ejani ta vrasim dhe do të na mbesë trashëgimia". ⁸ Dhe e kapën, e vranë dhe e hodhën jashtë vreshtit. ⁹ Çfarë do të bëjë, pra, i zoti i vreshtit? Ai do të vijë dhe do t'i shfarosë vreshtarët dhe vreshtin do t'ua japë të tjerëve. ¹⁰ Po a nuk e keni lexuar këtë shkrim: "Guri, që ndërtuesit e hodhën poshtë, u bë guri i qoshes. ¹¹ Kjo është bërë nga Zoti dhe është një gjë e mrekullueshme në sytë tanë"?".

¹² Atëherë ata kërkuar ta kapin, sepse kuptuan se ai e kishte thënë atë shëmbëlltyrë kundër tyre; por kishin frikë nga turma; dhe e lanë e ikën. ¹³ Pastaj i dërguan disa farisenj dhe herodianë për ta zënë në gabim në fjalë. ¹⁴ Këta erdhën dhe i thanë: “Mësues, ne e dimë se ti je i vërtetë pa pyetur për njeri, sepse nuk merr parasysh dukjen e njerëzve, por u mëson udhën e Perëndisë sipas së vërtetës. A është e ligjëshme t’i paguhet taksa Cezarit apo jo? Duhet t’ia paguajmë apo jo?” ¹⁵ Por ai, duke njohur hipokrizinë e tyre, u tha atyre: “Përse më tundoni? Më sillni një denar që ta shoh!”. ¹⁶ Ata ia prunë. Dhe ai u tha atyre: “E kujt është kjo fytyrë dhe ky mbishkrim?”. Ata i thanë: “E Cezarit”. ¹⁷ Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “I jepni Cezarit atë që është e Cezarit, dhe Perëndisë atë që është e Perëndisë”. Dhe ata u çuditën nga ai. ¹⁸ Pastaj iu paraqitën disa saducenj, të cilët thonë se nuk ka ringjallje, dhe e pyetën duke thënë: ¹⁹ “Mësues, Moisiu na la të shkruar që, nëse vdes vëllai i dikujt dhe e lë gruan pa fëmijë, vëllai i tij duhet të mar-tohet me të venë për t’i lindur pasardhës vëllait të tij. ²⁰ Tani ishin shtatë vëllezër; i pari u martua dhe vdiq pa lënë fëmijë. ²¹ E mori, pra, i dyti, por edhe ky vdiq pa lënë fëmijë; po kështu i treti. ²² Që të shtatë e morën për grua dhe vdiqën pa lënë fëmijë. E fundit, pas të gjithëve, vdiq edhe gruaja. ²³ Në ringjallje, pra, kur të ringjallen, gruaja e kujt do të jetë ajo? Sepse që të shtatë e patën grua”. ²⁴ Jezusi, duke u përgjigjur, tha atyre: “A nuk është pikërisht për këtë që jeni në gabim, sepse nuk i njihni as shkrimet as pushtetin e Perëndisë?

²⁵ Sepse kur njerëzit do të ringjallen së vdekuri, as do të martohen as do të martojnë, por do të jenë si engjëjt në qiell. ²⁶ Sa për ringjalljen e të vdekurve, a nuk keni lexuar në librin e Moisiut se si foli Perëndia nga ferrishta duke thënë: “Unë jam Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit”? ²⁷ Ai nuk është Perëndia i të vdekurve, por Perëndia i të gjallëve. Ju, pra, po gaboni shumë”. ²⁸ Atëherë një nga skribët që e kishte dëgjuar diskutimin e tyre, duke kuptuar se ai u ishte përgjigjur mirë, iu afrua dhe e pyeti: “Cili është i pari i të gjithë urdhërimeve?”. ²⁹ Dhe Jezusi u përgjigj: “Urdhërimi i parë i të gjithëve është: “Dëgjo, o Izrael: Zoti, Perëndia ynë, është i vetmi Zot”, ³⁰ dhe: “Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e me gjithë forcën tënde!”. Ky është i pari urdhërim. ³¹ Dhe i dyti i ngjan këtij: “Duaje të afërmin tënd porsì vetveten”. Nuk ka urdhërim tjetër më të madh se këta”. ³² Atëherë skribi i tha: “Mirë, Mësues. The, sipas së vërtetës, se ka vetëm një Perëndi dhe s’ka asnjë tjetër përveç tij; ³³ dhe ta duash me gjithë zemër, me gjithë mendje, me gjithë shpirt dhe me gjithë forcë, dhe ta duash të afërmin porsì vetvetja vlen më tepër se sa gjithë olokaustet dhe flijimet”. ³⁴ Dhe Jezusi, duke parë se ai ishte përgjigjur me mend, i tha: “Ti nuk je larg nga mbretëria e Perëndisë”. Dhe kurrkush nuk guxoi më ta pyesë. ³⁵ Dhe Jezusi, duke i mësuar në tempull, tha: “Vallë, si mund të thonë skribët se Krishti është Bir i Davidit? ³⁶ Sepse vetë Davidi, nëpërmjet Frymës së Shenjtë, tha: “Zoti i ka thënë

Zotit tim: Ulu në të djathtën time, derisa t'i bëj armiqhtë e tu stol të këmbëve të tua". ³⁷ Vetë Davidi, pra, e quan Zot; si mund të jetë vallë bir i tij?". Dhe pjesa më e madhe e dëgjonte me ëndje. ³⁸ Dhe ai u thoshte atyre në doktrinën e vet: "Ruhuni nga skribët, të cilëve u pëlqen të shëtisin me rroba të gjata dhe t'i përshëndetin në sheshe, ³⁹ dhe të kenë vendet e para në sinagoga dhe vendet e para në gosti, ⁴⁰ që i gllabërojnë shtëpitë e të vejave dhe, për t'u dukur, luten gjatë; ata do të marrin një gjykim më të rreptë!". ⁴¹ Dhe Jezusi u ul përballë arkës së thesarit dhe vërente se njerëzit hidhnin aty denar; shumë të pasur hidhnin shumë. ⁴² Erdhi një e ve e varfër dhe hodhi dy monedha të vogla, domethënë një kuadrant. ⁴³ Dhe Jezusi i thirri dishepujt e vet pranë vetes dhe u tha atyre: "Ju them në të vërtetë se kjo e ve e varfër ka hedhur në thesar më shumë se të gjithë të tjerët. ⁴⁴ Sepse të gjithë hodhën aty nga teprica e tyre, kurse ajo, me skamjen e vet, hodhi gjithë sa kishte për të jetuar".

13

¹ Ndërsa ai po dilte nga tempulli, një nga dishepujt e vet i tha: "Mësues, shih ç'gurë e ç'ndërtesa!". ² Dhe Jezusi duke iu përgjigjur i tha: "A po i shikon këto ndërtesa të mëdha? Nuk do të mbetet gur mbi gur pa u rrënuar". ³ Dhe pasi ai ishte ulur mbi malin e Ullinjve përballë tempullit, Pjetri, Jakobi, Gjoni dhe Andrea e pyetën veçmas: ⁴ "Na thuaj, kur do të ndodhin këto gjëra dhe cila do të jetë shenja e kohës në të cilën të gjitha këto gjëra do të duhet të mbarohen?". ⁵ Dhe Jezusi duke u përgjigjur atyre nisi të flasë: "Kini kujdes që të mos ju mashtrojnë

njeri. ⁶ Sepse do të vijnë shumë në emrin tim duke thënë: “Unë jam!”; dhe do të mashtrohen shumë veta. ⁷ Por, kur të dëgjoni të flitet për luftëra dhe për ushtime luftërash, mos u shqetësoni; sepse këto gjëra duhet të ndodhin; por nuk do të jetë ende mbarimi. ⁸ Në fakt do të ngrihet kombi kundër kombit dhe mbretëria kundër mbretërisë; do të ndodhin tërmete në vende të ndryshme, zi buke dhe turbullira. Këto gjëra nuk do të jenë tjetër veçse fillimi i dhembjeve të lindjes. ⁹ Kujdesuni për veten! Sepse do t’ju dorëzojnë gjyqeve dhe do t’ju rrahin ndër sinagoga; do t’ju nxjerrin përpara guvernatorëve dhe mbretërve, për shkakun tim, që të dëshmoni përpara tyre. ¹⁰ Por më parë duhet që t’u përhapet ungjilli gjithë popujve. ¹¹ Tani, kur t’ju çojnë për t’ju dorëzuar në duart e tyre, mos u shqetësoni që më parë për atë që do të duhet të thoni dhe mos e paramendoni; por thoni çfarë t’ju jepet në atë çast, sepse nuk jeni ju që flisni, por Fryma e Shenjtë. ¹² Tani vëllai do të dorëzojë vëllanë në vdekje dhe ati birin; dhe bijtë do të çohen kundër prindërve dhe do t’i bëjnë të vdesin. ¹³ Dhe ju do të jeni të urryer nga të gjithë për shkak të emrit tim; por ai që do të ngulmojë deri në fund, do të shpëtohet”. ¹⁴ Dhe kur të shihni neverinë e shkatërrimit, të parathënë nga profeti Daniel, e cila qëndron atje ku nuk duhej të ishte (ai që lexon le ta kuptojë), atëherë ata që do të jenë në Jude, le të ikin maleve. ¹⁵ Dhe ai që ndodhet mbi çatinë e shtëpisë, të mos zbresë, dhe as të hyjë në shtëpi për të marrë ndonjë gjë nga shtëpia e vet. ¹⁶ Dhe ai që do të jetë në arë, të mos kthehet prapa për të

marrë rrobën e vet. ¹⁷ Tani mjerë gratë shtatzëna dhe ato me fëmijë në gji në ato ditë! ¹⁸ Dhe lutuni që ikja juaj të mos ndodhë në dimër. ¹⁹ Sepse në atë ditë do të jetë një mundim i madh, më i madhi që ka ndodhur që nga zanafilla e krijimit që kreu Perëndia deri më sot, dhe të tillë nuk do të ketë më kurrë. ²⁰ Dhe, nëse Zoti nuk do t'i kishte shkurtuar ato ditë, asnjë i gjallë nuk do të shpëtonte; por Zoti i shkurtoi ato ditë për shkak të të zgjedhurve, që ai i zgjodhi. ²¹ Atëherë, nëse dikush do t'ju thotë: “Ja, Krishti është këtu!”; ose “Është atje”, mos e besoni. ²² Sepse do të dalin krishtër të rremë dhe profetë të rremë dhe do të bëjnë shenja e çudi për të gënjyer, po të jetë e mundur, edhe të zgjedhurit. ²³ Por ju kini kujdes; ja, unë ju paralajmërova çdo gjë”. ²⁴ “Por në ato ditë, pas atij mundimi, dielli do të erret dhe hëna nuk do të japë shkëlqimin e vet; ²⁵ yjet e qiellit do të bien dhe fuqitë që janë në qiej do të lëkunden. ²⁶ Atëherë do ta shohin Birin e njeriut duke ardhur në re, me pushtet të madh e me lavdi. ²⁷ Atëherë ai do të dërgojë engjëjt e vet dhe do t'i mbledhë të zgjedhurit e vet nga të katër erërat, nga skaji i tokës deri në skaj të qiellit. ²⁸ Tani mësoni nga shëmbëlltyra e fikut: kur degët e tij njomësohen dhe nxjerrin gjethe, ju e dini se vera është afër. ²⁹ Kështu edhe ju, kur do të shihni se po ndodhin këto gjëra, ta dini se ai është afër, madje te dera. ³⁰ Në të vërtetë po ju them se ky brez nuk do të kalojë, derisa e gjithë kjo të ketë ndodhur. ³¹ Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë”. ³² “Sa për atë ditë dhe atë orë, askush nuk e di, as engjëjt në qiell, as Biri,

por vetëm Ati. ³³ Tregoni kujdes, rrini zgjuar dhe lutuni, sepse nuk e dini kur do të jetë ai moment. ³⁴ Éshtë sikurse një njeriu i cili, duke u nisur për rrugë, lë shtëpinë e vet duke u dhënë autoritet shërbëtorëve të tij, secilit në detyrën e tij, dhe portjerin e urdhëron të rrije zgjuar. ³⁵ Rrini zgjuar, pra, sepse nuk e dini kur do të vijë i zoti i shtëpisë: në mbrëmje a në mesnatë, kur këndon gjeli a në mëngjes; ³⁶ që ai, duke u kthyer papritmas, të mos ju gjejë në gjumë. ³⁷ Tani, këtë që po ju them juve, ua them të gjithëve: Rrini zgjuar!”.

14

¹ Tani dy ditë më vonë ishte Pashka dhe festa e të Ndormëve; dhe krerët e priftërinjve dhe skribët kërkonin mënyrën se si ta kapnin Jezusin me mashtrim dhe ta vrisnin. ² Por thonin: “Jo gjatë festës, që të mos ndodhë ndonjë trazirë nga populli”. ³ Tani ai ishte në Betania, në shtëpinë e Simonit lebroz, dhe ndërsa ishte në tryezë, hyri një grua me një enë alabastri me vaj të parfumuar me nard të vërtetë, shumë të kushtueshëm; ajo e theu enën prej alabastri dhe ia derdhi vajin mbi krye. ⁴ Disa u indinjuan midis tyre dhe thanë: “Përse bëhet gjithë ky shpenzim i kotë i vajit? ⁵ Sepse ky vaj mundtëshitej për më shumëse treqinddenarë dhe këto t’u jepeshin të varfërve”. Dhe ishin të indinjuar ndaj asaj. ⁶ Por Jezusi tha: “Lëreni të qetë; pse e shqetësoni? Ajo kreu një vepër të mirë ndaj meje. ⁷ Sepse të varfërit do t’i keni gjithmonë me ju; dhe, kur të doni, mund t’u bëni mirë; por mua nuk do të më keni gjithmonë. ⁸ Ajo bëri atë

që munda; vajosi para kohe trupin tim për varrim.

⁹ Por po ju them në të vërtetë se në gjithë botën, kudo që do të predikohet ky ungjill, do të tregojnë edhe atë që ajo bëri, në përkujtim të saj”. ¹⁰ Atëherë Juda Iskarioti, një nga të dymbëdhjetët, shkoi te krerët e priftërinjve, që t’ua dorëzonte Jezusin.

¹¹ Dhe ata, kur e dëgjuan, u gëzuan dhe i premtuan se do t’i jepnin para. Kështu ai kërkonte rastin e përshtatshëm për ta tradhtuar. ¹² Tani në ditën e parë të festës së të Ndormëve, kur flijohej Pashka, dishepujt e vet i thanë: “Ku don të shkojmë dhe të përgatisim për ta ngrënë Pashkën?”. ¹³ Atëherë ai dërgoi dy nga dishepujt e vet duke u thënë: “Shkoni në qytet dhe atje do të takoni një njeri, që bart një kanë plot me ujë; ndiqeni atë. ¹⁴ Dhe atje ku ai do të hyjë, i thoni të zotit të shtëpisë: “Mësuesi pyet: Ku është dhoma ku mund të ha Pashkën me dishepujt e mi?”. ¹⁵ Atëherë ai do t’ju tregojë lart një sallë të madhe të mobiluar dhe gati; aty përgatitni për ne”. ¹⁶ Dishepujt e tij shkuan, arritën në qytet dhe gjetën ashtu siç ai u kishte thënë; dhe përgatitën Pashkën. ¹⁷ Kur u bë darkë, ai erdhi me tëdymbëdhjetët. ¹⁸ Dhe kurporrininnëtryezë dhe po hanin, Jezusi tha: “Ju them në të vërtetë se njëri prej jush, që po ha me mua, do të më tradhtojë”.

¹⁹ Atëherë ata filluan të trishtohen dhe t’i thoshin njëri pas tjetrit: “Mos jam unë?”. Dhe një tjetër tha: “Mos jam unë?”. ²⁰ Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Është një nga të dymbëdhjetët që po ngjyen me mua në çanak. ²¹ Po, Biri i njeriut po shkon ashtu siç është shkruar për të; por mjerë ai njeri me anë të cilit tradhtohet Biri i njeriut. Do

të ishte më mirë për të, që ai njeri të mos kishte lindur kurrë!”. ²² Dhe, ndërsa ata po hanin, Jezusi mori buk, e bekoi, e theu dhe ua dha atyre duke thënë: “Merrni, hani; ky është trupi im”. ²³ Pastaj mori kupën, e falënderoi, ua dha atyre dhe të gjithë pinë prej saj. ²⁴ Atëherë u tha: “Ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes së re, që derdhet për shumë veta. ²⁵ Në të vërtetë unë po ju them se nuk do të pi më prej frytit të hardhisë deri në atë ditë kur do ta pi të ri në mbretërinë e Perëndisë”. ²⁶ Dhe, mbasi kënduan një himn, dolën dhe u drejtuan nga mali i Ullinjve. ²⁷ Dhe Jezusi u tha atyre: Ju të gjithë do të skandalizoheni me mua sonte, sepse është shkruar: “Do ta godas Bariun dhe delet do të shpërndahen”. ²⁸ Por, mbasi të ringjallet, unë do t’ju pararend në Galile”. ²⁹ Dhe Pjetri i tha: “Edhe sikur të gjithë të tjerët të skandalizohen me ty, unë nuk do të skandalizohem”. ³⁰ Dhe Jezusi i tha: “Unë po të them në të vërtetë se sot, pikërisht në këtë natë, para se gjeli të këndojë dy herë, ti do të më mohosh tri herë”. ³¹ Por ai, duke ngulur këmbë më tepër, thoshte: “Edhe sikur të më duhet të vdes me ty, nuk do të të mohoj kurrë”. Të njëjtën gjë thoshnin edhe gjithë të tjerët. ³² Pastaj ata arritën në një vend që quhej Gjetsemani; dhe ai u tha dishepujve të vet: “Uluni këtu, deri sa unë të jem lutur”. ³³ Mori, pra, me vete Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin, dhe filloi ta zërë frika dhe ankthi; ³⁴ dhe u tha atyre: “Shpirti im është thellësisht i trishtuar, deri në vdekje; qëndroni këtu dhe rrini zgjuar”. ³⁵ Dhe, si shkoi pak përpara, ra përmbys përtokë dhe lutej që, po të ishte e mundur, të largohej prej

tij ajo orë. ³⁶ Dhe tha: “Abba, Atë, çdo gjë për ty është e mundur; largoje prej meje këtë kupë! Por jo atë që dua unë, por atë që do ti!”. ³⁷ Pastaj u kthye mbrapa, i gjeti dishepujt duke fjetur dhe i tha Pjetrit: “Simon, po fle? S’ke qenë i zoti të rrish zgjuar një orë të vetme? ³⁸ Rrini zgjuar dhe lutuni që të mos hyni në tundim; sigurisht fryma është e gatshme, por mishi është i dobët”. ³⁹ U largua përsëri dhe u lut duke thënë të njëjtat fjalë. ⁴⁰ Kur u kthye, i gjeti përsëri në gjumë dishepujt, sepse sytë e tyre ishin rënduar dhe ata nuk dinin çfarë t’i përgjigjeshin. ⁴¹ Së fundi, kthehet për të tretën herë dhe u thotë atyre: “Ende po flini dhe pushoni? Mjaft! Erdhi ora. Ja, Biri i njeriut po dorëzohet në duart e mëkatarëve. ⁴² Çohuni, të shkojmë; ja, ai që po më tradhton është afër!”. ⁴³ Dhe në atë çast, ndërsa ai ende po fliste, erdhi Juda, një nga të dymbëdhjetët, dhe me të një turmë e madhe me shpata e shkopinj, e dërguar nga krerët e priftërinjve, nga skribët dhe nga pleqtë. ⁴⁴ Dhe ai që po e tradhtonte u kishte dhënë atyre një shenjë: “Kë do të puth, ai është. Kapeni dhe çojeni me shoqërim të sigurt”. ⁴⁵ Dhe si arriti, u afrua menjëherë tek ai dhe tha: “Rabbi, Rabbi!”; dhe e puthi përzemërsisht! ⁴⁶ Atëherë ata vunë dorë mbi të dhe e arrestuan. ⁴⁷ Dhe një nga të pranishmit nxori shpatën, i ra shërbëtorit të kryepriftit dhe ia preu veshin. ⁴⁸ Atëherë Jezusi, duke iu përgjigjur, i tha: “Paskeni ardhur me shpata e me shkopinj që të më kapni sikurse të isha një cub? ⁴⁹ E pra, përditë isha midis jush në tempull duke i mësuar njerëzit dhe ju nuk më kapët; por kjo po ndodh që

të përmbushen Shkrimet!”. ⁵⁰ Atëherë dishepujt e lanë dhe ikën të gjithë. ⁵¹ Dhe një farë djaloshi, që ishte i mbështjellur me një çarçaf mbi trupin e zhveshur, po e ndiqte, por ata e kapën. ⁵² Por ai e lëshoi çarçafin dhe iku lakuriq nga duart e tyre. ⁵³ Atëherë ata e çuan Jezusin te kryepriifti, ku u mblodhën të gjithë krerët e priftërinjve, pleqtë dhe skribët. ⁵⁴ Dhe Pjetri e ndoqi nga larg deri brenda në pallatin e kryepriiftit dhe u ul atje bashkë me rojat dhe ngrohej afër zjarrit. ⁵⁵ Dhe krerët e priftërinjve dhe gjithë sinedrit kërkonin dëshmi kundër Jezusit për ta vrarë, por nuk po gjenin. ⁵⁶ Shumë veta në fakt jepnin dëshmi të rreme kundër tij; por dëshmitë e tyre nuk përkonin. ⁵⁷ Atëherë disa u ngritën dhe dëshmuan rrejshëm kundër tij duke thënë: ⁵⁸ “Ne e kemi dëgjuar se ka thënë: “Unë do ta shkatërroj këtë tempull të bërë me duar, dhe brenda tri ditësh do të ndërtoj një tjetër që nuk është bërë me duar””. ⁵⁹ Por as mbi këtë dëshmia e tyre nuk përkonte. ⁶⁰ Atëherë kryepriifti u ngrit në mes të kuvendit dhe e pyeti Jezusin duke thënë: “Nuk përgjigjesh fare? Çfarë po dëshmojnë këta kundër teje?”. ⁶¹ Por ai heshti dhe nuk u përgjegj fare. Përsëri kryepriifti e pyeti dhe i tha: “A je ti Krishti, Biri i të Bekuarit?”. ⁶² Dhe Jezusi tha: “Unë jam. Dhe ju do ta shihni Birin e njeriut të ulur në të djathtën e Pushtetit dhe duke ardhur me retë e qiellit”. ⁶³ Atëherë kryepriifti, duke i shqyer rrobat, tha: “Ç’nevojë kemi më për dëshmitarë? ⁶⁴ Ju e dëgjuat blasfeminë, ç’ju duket?”. Dhe të gjithë gjykuan se meritonte vdekjen. ⁶⁵ Atëherë disa filluan ta pështyjnë, t’ia

zënë fytyrën, ta qëllonjë me shuplaka dhe t'i thonë: “Profetizo!”. Dhe rojat e godisnin. ⁶⁶ Ndërsa Pjetri ishte poshtë në pallat, erdhi një shërbëtores e kryepriutit. ⁶⁷ Dhe kur pa Pjetrin që po ngrohej, e vështroi me kujdes dhe tha: “Edhe ti ishe me Jezusin Nazareas”. ⁶⁸ Por ai e mohoi duke thënë: “Nuk e njoh, nuk kuptoj çfarë thua”. Pastaj doli jashtë në hajat dhe gjeli këndoi. ⁶⁹ Dhe shërbëtorja, duke e parë përsëri, filloi t'u flasë të pranishmëve: “Ky është një nga ata”. ⁷⁰ Por ai përsëri e mohoi. Dhe pak më vonë të pranishmit i thanë përsëri Pjetrit: “Me të vërtetë ti je një nga ata; se ti je Galileas dhe e folura jote e zbulon”. ⁷¹ Por ai nisi të mallkojë dhe të betohet: “Unë nuk e njoh atë njeri për të cilin po flisni”. ⁷² Dhe gjeli këndoi për të dytën herë; atëherë Pjetrit iu kujtua fjala që Jezusi i kishte thënë: “Përpara se gjeli të këndoje dy herë, ti do të më mohosh tri herë”. Dhe, duke e menduar këtë, qau.

15

¹ Dhe herët në mëngjes krerët e priftërinjve me pleqtë, skribët dhe gjithë sinedrit bënë këshill, e lidhën Jezusin e çuan jashtë e ia dorëzuan Pilatit. ² Dhe Pilati e pyeti: “A je ti mbreti i Judenjve?”. Dhe ai, duke u përgjigjur, i tha: “Ti e thua!”. ³ Dhe krerët e priftërinjve e akuzonin për shumë gjëra; por ai nuk përgjigjej aspak. ⁴ Pilati e pyeti përsëri, duke thënë: “Nuk po përgjigjesh fare? Shih për sa gjëra të akuzojnë!”. ⁵ Por Jezusi nuk u përgjigj më asgjë, aq sa Pilati mbeti i çuditur. ⁶ Dhe në çdo festë ishte zakon t'u lëshohej atyre një i burgosur, këdo që ata do kërkonin. ⁷ Por ishte në burg një

njeri që quhej Baraba, bashkë me shokë të tjerë rebelë, të cilët kishin bërë një vrasje gjatë një kryengritjeje. ⁸ Dhe turma, duke bërë titur, filloi të kërkojë që të bënte ashtu siç kishte vepruar gjithnjë për ta. ⁹ Atëherë Pilati iu përgjigj atyre duke thënë: “A doni t’ju liroj mbretin e Judenjve?”. ¹⁰ Sepse e dinte që krerët e priftërinjve ia kishin dorëzuar nga smira. ¹¹ Por krerët e priftërinjve e nxitën turmën që të kërkojë që t’u lironte atyre Barabanë. ¹² Dhe Pilati e mori përsëri fjalën dhe u tha atyre: “Çfarë doni, pra, të bëj me atë që ju e quani mbret të Judenjve?”. ¹³ Dhe ata bërë titur përsëri: “Kryqëzoje!”. ¹⁴ Dhe Pilati u tha atyre: “Po ç’ të keqe ka bërë?”. Atëherë ata bërë titur edhe më fort: “Kryqëzoje!”. ¹⁵ Prandaj Pilati, duke dashur ta kënaqë turmën, ua lëshoi Barabanë. Dhe, mbasi e fshikulluan Jezusin, ua dorëzoi atyre që të kryqëzohej. ¹⁶ Atëherë ushtarët e çuan Jezusin në oborrin e brendshëm domethënë në pretorium, dhe mblodhën gjithë kohortën. ¹⁷ E veshën në purpur dhe, si thurën një kurorë me ferra, ia vunë mbi krye. ¹⁸ Pastaj nisën ta përshëndesin duke i thënë: “Tungjatjeta, o mbret i Judenjve!”. ¹⁹ Dhe e goditnin në krye me një kallam, e pështynin dhe, duke u gjunjëzuar përpara tij, e adhuronin. ²⁰ Pasi e tallën, ia hoqën purpurën, e veshën me rrobat e tij dhe e nxorën jashtë për ta kryqëzuar. ²¹ Ata e detyruan një kalimtar, një farë Simoni nga Kirena që kthehej nga ara, babai i Aleksandrit dhe i Rufit, që ta mbante kryqin e tij. ²² Pastaj e çuan Jezusin në vendin të quajtur Golgota, që do të thotë: “Vendi i Kafkës”. ²³ I dhanë të pijë verë

të përzier me mirrë, por ai nuk e mori. ²⁴ Dhe, pasi e kryqëzuan, i ndanë rrobat e tij duke hedhur short, për të ditur çfarë do t'i binte secilit. ²⁵ Ishte ora e tretë kur e kryqëzuan. ²⁶ Dhe mbishkrimi që tregonte shkaku e dënimit, i cili ishte vënë përmbi të, thoshte: “Mbreti i Judenjve”. ²⁷ Bashkë me të kryqëzuan edhe dy vjedhës, njërin në të djathtën e tij dhe tjetrin në të majtën e tij. ²⁸ Kështu u përmbush Shkrimi që thotë: “Ai u përfshi ndër keqbërësit”. ²⁹ Dhe ata që kalonin aty afër e fyenin, duke tundur kokën, dhe duke thënë: “Hej, ti që e shkatërron tempullin dhe e rindërton në tre ditë, ³⁰ shpëto veten tënde dhe zbrit nga kryqi!”. ³¹ Po ashtu edhe krerët e priftërinjve me skribët, duke e tallur, i thoshnin njeri tjetrit: “Të tjerët i shpëtoi, por veten s’mund ta shpëtojë. ³² Krishti, mbreti i Izraelit, le të zbresë tani nga kryqi që ta shohim dhe ta besojmë”. Edhe ata që ishin kryqëzuar bashkë me të, e fyenin atë. ³³ Pastaj, kur erdhi e gjashta orë, errësira e mbuloi gjithë vendin deri në të nëntën orë. ³⁴ Dhe në të nëntën orë Jezusi bërtiti me zë të lartë: “Eloi, Eloi; lama sabaktani?”, që e përkthyer do të thotë: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”. ³⁵ Dhe disa nga të pranishmit, kur e dëgjuan, thoshnin: “Ja, ai po thërret Elia!”. ³⁶ Atëherë një prej tyre erdhi me vrap, e zhyti një sfungjer në uthull dhe, mbasi e vuri në një kallam, ia dha të pijë, duke thënë: “Lëreni; të shohim nëse vjen Elia që ta zbresë poshtë”. ³⁷ Por Jezusi, si lëshoi një britmë të madhe, dha frymën. ³⁸ Atëherë veli i tempullit u çua më dysh nga maja deri në fund. ³⁹ Dhe

centurioni që qëndronte përballë Jezusit, kur pa se, pasi Jezusi bërtiti ashtu, kishte dhënë shpirt, tha: “Me të vërtetë ky njeri ishte Biri i Perëndisë!”.

⁴⁰ Aty ishin gjithashtu edhe gra që shikonin nga larg; midis tyre ishin Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Jakobit të vogël të Joses dhe Salomeja, ⁴¹ të cilat e kishin ndjekur dhe i kishin shërbyer kur ishte në Galile; dhe kishte edhe shumë të tjera që ishin ngjitur bashkë me të në Jeruzalem. ⁴² Pastaj, u afrua tashmë mbrëmja, sepse ishte Përgatitja, domethënë vigjilja e së shtunës, ⁴³ Jozefi nga Arimatea, një këshilltar i respektuar, i cili priste edhe ai mbretërinë e Perëndisë, me guxim hyri te Pilati dhe kërkoi trupin e Jezusit. ⁴⁴ Dhe Pilati u çudit që tashmë kishte vdekur. Dhe thirri centurionin dhe e pyeti nëse kishte vdekur prej shumë kohe. ⁴⁵ Dhe si u sigurua nga centurioni, ia la trupin Jozefit. ⁴⁶ Ky, mbasi bleu një çarçaf, e zbriti Jezusin nga kryqi, e mbështolli në çarçaf dhe e vuri në një varr që ishte hapur në shkëmb; pastaj rrokullisi një gur para hyrjes së varrit. ⁴⁷ Dhe Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Joses, vërenin ku e vunë.

16

¹ Si kaloi e shtuna, Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Jakobit, dhe Salomeja blenë aroma për të shkuar të vajosin Jezusin. ² Në mëngjesin e ditës së parë të javës, shumë herët, ato erdhën te varri, kur po lindte dielli. ³ Dhe thonin në mes tyre: “Kush do të na rrokullisë gurin nga hyrja e varrit?”. ⁴ Por, kur ngritën sytë, panë se guri ishte rrokullisur, megjithëse ishte shumë i madh. ⁵ Hynë, pra, në varr dhe panë një djalosh që ishte ulur në të

djathhtë, të veshur me të bardha, dhe mbetën të trembura. ⁶ Dhe ai u tha atyre: “Mos u trembni! Ju kërkoni Jezusin Nazareas që ka qenë kryqëzuar; ai u ringjall, nuk është këtu; ja vendi ku e kishin vënë. ⁷ Por shkoni dhe u thoni dishepujve të tij dhe Pjetrit se ai po ju pararend në Galile; atje do ta shihni, ashtu siç ju pati thënë”. ⁸ Dhe ato dolën shpejtdheikën ngava-rrri, sepse i zuritmerri dhe habia; dhe nuk i thanë asgjë kurrkujt, sepse kishin frikë. ⁹ Tani Jezusi, pasi ishte ringjallur në mëngjesin e ditës së parë të javës, iu shfaq së pari Marisë Magdalenë, nga e cila pati dëbuar shtatë demonë. ¹⁰ Dhe ajo shkoi dhe ua tregoi atyre që kishin qenë bashkë me të, të cilët ishin të pikëlluar dhe e qanin. ¹¹ Por këta, kur dëgjuan se ishte gjallë dhe se u pa nga ajo, nuk i besuan. ¹² Mbas këtyre gjërave, iu shfaq në trajtë tjetër dyve prej tyre, që po shkonin në fshat. ¹³ Edhe ata shkuan dhe ua treguan të tjerëve; por as këtyre nuk u besuan. ¹⁴ Në fund iu shfaq të njëmbëdhjetëve kur ishin në tryezë dhe i qortoi për mosbesimin e tyre dhe për ngurtësinë e zemrës, sepse nuk u kishin besuar atyre që e kishin parë të ringjallur. ¹⁵ Pastaj u tha atyre: “Dilni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijese; ¹⁶ ai që beson dhe është pagëzuar, do të jetë i shpëtuar; por ai që nuk ka besuar, do të jetë i dënuar. ¹⁷ Dhe këto janë shenjat që do t’i përcjellin ata që do të besojnë: në emrin tim ata do t’i dëbojnë demonët, do të flasin gjuhë të reja; ¹⁸ do t’i kapin me dorë gjarpërinjtë, edhe nëse do të pijnë diçka që shkakton vdekjen, nuk do t’u bëjë asnjë të keqe; do t’i vënë duart

mbi të sëmuret dhe këta do të shërohen”. ¹⁹ Zoti Jezus, pra, mbasi u foli, u ngrit në qiell dhe u ul në të djathtë të Perëndisë. ²⁰ Pastaj ata dolën dhe predikuan kudo, ndërsa Zoti bashkëvepronte me ta dhe e vërtetonte fjalën me shenjat që e shoqëronin. Amen.

Luka

¹ Mbasi shumë vetë ndërmorën të renditin tregimin e ngjarjeve që ndodhën në mesin tonë, ² ashtu si na i përcollën ata që ishin bërë nga fillimi dëshmitarë okularë dhe shërbyes të fjalës, ³ m'u duk e mirë edhe mua, pasi i hetova të gjitha gjërat me kujdes që nga fillimi, të t'i shkruaj sipas radhës, fort i nderuari Teofil, ⁴ që ti të njohësh vërtetësinë e gjërave që të kanë mësuar. ⁵ Në ditën e Herodit, mbretit të Judesë, ishte një prift me emër Zakaria, nga rendi i Abias; gruaja e tij ishte pasardhëse e Aaronit dhe quhej Elizabetë. ⁶ Që të dy ishin të drejtë në sytë e Perëndisë, duke ecur pa të metë në të gjitha urdhërimet dhe ligjet e Zotit. ⁷ Por nuk kishin fëmijë, sepse Elizabeta ishte shterpe, dhe të dy ishin të kaluar në moshë. ⁸ Ndodhi që, kur Zakaria po ushtronte detyrën e tij priftërore para Perëndisë sipas rregullit të rendit të vet, ⁹ sipas zakonit të shërbesës priftërore, i ra shorti të hyjë në tempullin e Zotit për të djegur temjanin. ¹⁰ Ndërkaq mbarë turma e popullit rrinte jashtë e lutej, nëorën etemjanit. ¹¹ Atëherënjëengjell i Zotit iu shfaq duke qëndruar në këmbë në të djathtën e altarit të temjanit. ¹² Zakaria, kur e pa, u trondit dhe e zuri frika. ¹³ Por engjëlli i tha: “Mos u tremb, Zakaria, sepse lutja jote u plotësua dhe gruaja jote Elizabeta do të lindë një djalë, të cilit do t'ia vësh emrin Gjon. ¹⁴ Dhe ai do të jetë për ty shkak gëzimi dhe hareje, dhe shumë vetë do të gëzohen për lindjen e tij. ¹⁵ Sepse ai do të jetë i madh

përpara Zotit; nuk do të pijë as verë as pije dehëse dhe do të jetë i përplotë me Frymën e Shenjtë që në barkun e s'ëmës. ¹⁶ Dhe do t'i kthejë shumë prej bijve të Izraelit te Zoti, Perëndia i tyre. ¹⁷ Dhe do të shkojë përpara tij në frymë dhe pushtet të Elias, për t'i kthyer zemrat e prindërve te fëmijët dhe rebelët në urtinë e të drejtëve, për t'ia bërë gati Zotit një popull të përgatitur mirë". ¹⁸ Dhe Zakaria i tha engjëllit: "Nga se do ta njoh këtë? Sepse unë jam plak dhe gruaja ime është e kaluar në moshë". ¹⁹ Dhe engjëlli, duke iu përgjigjur, i tha: "Unë jam Gabrieli që rri në prani të Perëndisë, dhe më kanë dërguar që të flas me ty dhe të të njoftoj këto lajme të mira. ²⁰ Dhe ja, ti do të jesh i pagojë dhe nuk do të mund të flasësh deri në atë ditë kur do të ndodhin këto gjëra, sepse nuk u ke besuar fjalëve të mia, të cilat do të përmbushen në kohën e tyre". ²¹ Ndërkaq populli po priste Zakarian dhe çuditej që ai po vonohej aq shumë brenda tempullit. ²² Por, kur doli, nuk mundi t'u flasë atyre; atëherë ata e kuptuan se ai kishte pasur një vegim në tempull; ai u bënte shenja atyre, por mbeti i pagojë. ²³ Dhe ndodhi që, kur u plotësuan ditët e shërbesës së tij, ai u kthye në shtëpinë e vet. ²⁴ Dhe, pas atyre ditëve Elizabeta, gruaja e tij, u ngjiz; dhe u fsheh pesë muaj dhe thoshte: ²⁵ "Ja ç'më bëri Zoti, në ato ditë kur e ktheu vështrimin e tij mbi mua për të më hequr turpin përpara njerëzve". ²⁶ Në muajin e gjashtë, engjëlli Gabriel u dërgua nga Perëndia në një qytet të Galilesë, që quhej Nazaret, ²⁷ te një e virgjër, që ishte e fejuar me një njeri që quhej Jozef, nga shtëpia e Davidit; dhe emri i virgjërshës

ishte Maria. ²⁸ Dhe engjëlli hyri te ajo dhe tha: “Tungjatjeta, o hirplote, Zoti është me ty; ti je e bekuar ndër gratë”. ²⁹ Por kur e pa atë, ajo mbeti e shqetësuar nga fjalët e tij, dhe pyeste vetveten çfarë kuptimi mund të kishte një përshëndetje e tillë. ³⁰ Dhe engjëlli i tha: “Mos ki frikë, Mari, sepse ke gjetur hir para Perëndisë. ³¹ Dhe ja, ti do të mbetesh shtatzënë dhe do të lindësh një djalë, dhe do t’ia vesh emrin Jezus. ³² Ai do të jetë i madh dhe do të quhet Biri i Shumë të Lartit; dhe Zoti Perëndi do t’i japë fronin e Davidit, atit të tij; ³³ dhe do të mbretërojë mbi shtëpinë e Jakobit përjetë, dhe mbretëria e tij nuk do të ketë kurrë të sosur”. ³⁴ Dhe Maria i tha engjëllit: “Si do të ndodhë kjo, përderisa unë nuk njoh burrë?”. ³⁵ Dhe engjëlli duke u përgjigjur, i tha: “Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ty dhe pushteti i Shumë të Lartit do të të mbulojë me hijen e vet; prandaj i shenjtë që do të lindë prej teje do të quhet Bir i Perëndisë. ³⁶ Dhe ja, Elizabeta, e afërmja jote, edhe ajo, në pleqërinë e saj, mbeti shtatzënë me një djalë; dhe ky është muaji i gjashtë për të, që e quanin shterpë, ³⁷ sepse me Perëndinë asgjë s’është e pamundshme”. ³⁸ Atëherë Maria tha: “Ja shërbëtorja e Zotit; le të më ndodhë sipas fjalës sate”. Dhe engjëlli u largua prej saj. ³⁹ Dhe në ato ditë Maria u ngrit dhe shkoi me nxitim në krahinën malore, në një qytet të Judesë, ⁴⁰ dhe hyri në shtëpinë e Zakarias e përshëndeti Elizabetën. ⁴¹ Dhe ndodhi që, sapo Elizabeta dëgjo i përshëndetjen e Maries, fëmija i kërceu në bark, dhe Elizabeta u mbush me Frymën e Shenjtë, ⁴² dhe thërriti me zë të lartë,

duke thënë: “Ti je e bekuar ndër gratë dhe i bekuar është fryti i barkut tënd. ⁴³ Dhe përse po më ndodh kjo, që nëna e Zotit tim të vijë tek unë? ⁴⁴ Sepse, ja, sapo arriti në veshët e mi zëri i përshëndetjes sate, fëmija nga gëzimi kërceu në barkun tim. ⁴⁵ Tani, e lumur është ajo që besoi, sepse gjërat që i janë thënë nga ana e Zotit do të realizohen!”. ⁴⁶ Dhe Maria tha: “Shpirti im e madhëron Zotin, ⁴⁷ dhe fryma im ngazëllon në Perëndinë, Shpëtimtarin tim, ⁴⁸ sepse ai e shikoi me pëlqim ultësinë e shërbëtores së tij; sepse ja, tani e tutje të gjitha brezat do të më shpallin të lume, ⁴⁹ sepse i Pushtetshmi më bëri gjëra të mëdha, dhe i Shenjtë është emri i tij! ⁵⁰ Dhe mëshira e tij shtrihet nga brezi në brez për ata që e druajnë. ⁵¹ Ai veproi pushtetshëm me krahun e vet; i shpërndau krenarët me mendimet e zemrave të tyre; ⁵² i përmbysi pushtetarët nga fronat e tyre dhe i ngriti të përulurit; ⁵³ i mbushi me të mira të uriturit dhe i ktheu duarbosh të pasurit. ⁵⁴ Ai e ndihmoi Izraelin, shërbëtorin e vet, duke i kujtuar për mëshirën e tij, ⁵⁵ ashtu si ua pati deklaruar etërve tanë, Abrahamit dhe pasardhësve të tij, për gjithmonë”. ⁵⁶ Dhe Maria ndenji me Elizabetën gati tre muaj, pastaj u kthye në shtëpinë e vet. ⁵⁷ Dhe Elizabetës i erdhi koha që të lindë dhe të nxjerrë në dritë një djalë. ⁵⁸ Fqinjët e saj dhe të afërmit, kur dëgjuan se Zoti kishte treguar mëshirë të madhe ndaj saj, u gëzuan me të. ⁵⁹ Dhe ndodhi që të tetën ditë erdhën për ta rrethprerë djalin, dhe donin t’ia quanin Zakaria, me emrin e atit të tij; ⁶⁰ por e ëma ndërhyri dhe tha: “Jo, por përkundrazi do të quhet Gjon”. ⁶¹ Dhe ata i thanë: “S’ka njeri

në fisin tënd që të quhet me këtë emër”. ⁶² Kështu me shenja e pyetën të atin, si donte që t’i quhej. ⁶³ Ai atëherë kërkoi një tabelë shkrimi dhe shkroi mbi të: “Emri i tij është Gjon”. Dhe të gjithë u mrrekulluan. ⁶⁴ Në atë çast goja e tij u hap dhe gjuha e tij u zgjidh, dhe fliste duke bekuar Perëndinë. ⁶⁵ Dhe të gjithë fqinjëve të tyre u hyri druajtja, dhe të gjitha këto gjëra u përhapën nëpër krejt krahinën malore të Judesë. ⁶⁶ Të gjitha ata që i dëgjuan, i vunë në zemrën e tyre duke thënë: “Vallë kush do të jetë ky fëmijë?”. Dhe dora e Zotit ishte me të. ⁶⁷ Dhe Zakaria, ati i tij, u mbush me Frymën e Shenjtë dhe profetizoi, duke thënë: ⁶⁸ Bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Izraelit, sepse e ka vizituar dhe e kreu çlirimin e popullit të vet; ⁶⁹ dhe na ngriti një shpëtim të pushtetshëm në shtëpinë e Davidit, shërbëtorit të vet, ⁷⁰ ashtu si ai e kishte deklaruar nëpërmjet gojës së profetëve të tij të shenjtë që nga kohët e lashta, që ne të shpëtojmë ⁷¹ prej armiqve tanë dhe prej dorës së gjithë atyre që na urrejnë, ⁷² për të treguar mëshirë tek etërit tanë e për t’u kujtuar për besëlidhjen e tij të shenjtë, ⁷³ betimin që i bëri Abrahamit, atit tonë, ⁷⁴ për të na lejuar që, pasi të çlirohemi nga duart e armiqve tanë, të mund t’i shërbejmë pa frikë, ⁷⁵ në shenjtëri e në drejtësi përpara atij, të gjitha ditët e jetës sonë. ⁷⁶ Dhe ti, o fëmijë i vogël, do të quhesh profet nga Shumë i Larti, sepse ti do të shkosh përpara fytyrës së Zotit për të përgatitur udhët e tij, ⁷⁷ për t’i dhënë popullit të tij njohjen e shpëtimit, në faljen e mëkateve të tyre; ⁷⁸ për hir të thellësisë së mëshirës së Perëndisë sonë, për të cilën agimi nga lart na ka vizituar,

⁷⁹ për të ndriçuar ata që dergjeshin në errësirë dhe në hijen e vdekjes, për të udhëhequr hapat tona në udhën e paqes”. ⁸⁰ Ndërkaq fëmija rritej dhe forcohej në frymë: dhe qëndroi në shkretëtirë deri në atë ditë, kur ai duhej t’i zbulohej Izraelit.

2

¹ Tani, në atë ditë u shpall një dekret nga ana e Cezar Augustit, për të kryer regjistrimin e popullsisë të gjithë perandorisë. ² Ky regjistrim qe i pari që u krye kur Kuirini ishte guvernatori i Sirisë. ³ Dhe të gjithë shkonin të regjistroheshin, secili në qytetin e vet. ⁴ Tani edhe Jozefi doli nga qyteti i Nazaretit të Galilesë, për të shkuar në Jude, në qytetin e Davidit, që quhet Bethlehem, sepse ai ishte i shtëpisë dhe i familjes së Davidit, ⁵ për t’u regjistruar bashkë me Marinë, gruan e vet, me të cilën ishte martuar dhe që ishte shtatzënë. ⁶ Kështu, ndërsa ishin atje, asaj i erdhi koha të lindë. ⁷ Dhe ajo lindi djalin e saj të parëlindur, e mbështolli me pelena dhe e vendosi në një grazhd, sepse në han nuk kishte vend për ta. ⁸ Tani në po atë krahinë ishin disa barinj që rrinin jashtë, në fusha, dhe natën ruanin kopenë e tyre. ⁹ Dhe ja, një engjëll i Zotit iu paraqit atyre dhe lavdia e Zotit shkëlqeu rreth tyre e ata i zuri një frikë e madhe. ¹⁰ Por engjëlli u tha atyre: “Mos druani, sepse unë po ju lajmëroj një gëzim të madh për të gjithë popullin; ¹¹ sepse sot në qytetin e Davidit lindi për ju një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti. ¹² Dhe kjo do t’ju vlejë si shenjë: ju do të gjeni një fëmijë të mbështjellur me pelena, të shtrirë në një grazhd”. ¹³ Dhe menjëherë engjëllit iu bashkua një

shumicë e ushtrisë qiellore, që lëvdonte Perëndinë, duke thënë: ¹⁴ “Lavdi Perëndisë në vendet më të larta, dhe paqe mbi tokë njerëzve mbi të cilët qëndron mirëdashja e tij!”. ¹⁵ Dhe ndodhi që, kur engjëjt u larguan prej tyre për t’u kthyer në qiell, barinjtë i thanë njeri tjetrit: “Le të shkojmë deri në Bethlehëm për të parë ç’ka ndodhur dhe ç’na bëri të ditur Zoti”. ¹⁶ Shkuan, pra, me nxitim dhe gjetën Marinë, Jozefin dhe fëmijën që ndodhej në një grazhd. ¹⁷ Mbasi e panë, përhapën ato që u ishte thënë për atë fëmijë. ¹⁸ Dhe të gjithë ata që i dëgjuan, u mrekulluan nga gjërat që u treguan barinjtë. ¹⁹ Maria i ruante të gjitha këto fjalë, duke i medituuar në zemrën e saj. ²⁰ Dhe barinjtë u kthyen, duke përlëvduar dhe lavdëruar Perëndinë për të gjitha gjërat që kishin dëgjuar dhe parë, ashtu si u ishte thënë atyre. ²¹ Dhe kur kaluan të tetë ditët, pas të cilave ai duhej rrethprerë, ia vunë emrin Jezus, emër të dhënë nga engjëlli para se ai të ngjizej në bark. ²² Kur pastaj ishin plotësuar ditët e pastrimit të saj sipas ligjit të Moisiut, e çuan fëmijën në Jeruzalem për t’ia paraqitur Zotit, ²³ ashtu siç është shkruar në ligjin e Zotit: “Çdo mashkull i parëlindur do të jetë thirrur shenjt për Zotin”, ²⁴ dhe për të ofruar flijim, siç është thënë në ligjin e Zotit, një çift turtujsh ose dy pëllumbash të rinj. ²⁵ Dhe ja, në Jeruzalem ishte një njeri që quhej Simeon; Ky njeri ishte i drejtë dhe i përsëpirtshëm dhe priste ngushëllimin e Izraelit; dhe Fryma e Shenjtë ishtembitë. ²⁶ Dhe nëmënyrë hyjnore atij i qe zbuluar nga Fryma e Shenjtë se nuk do të vdiste para se të kishte parë Krishtin

e Zotit. ²⁷ Ai pra, i shtyrë nga Fryma, erdhi në tempull; dhe, si prindërit i prunë fëmijën Jezus për të bërë me të ato që përshkruan ligji, ²⁸ ai e mori në krah e bekoi Perëndinë duke thënë: ²⁹ “Tani, o Zot, lejo që shërbëtori yt të vdesë në paqe, sipas fjalës sate, ³⁰ sepse sytë e mi e panë shpëtimin tënd ³¹ që ti e përgatite përpara gjithë popujve: ³² dritën për të ndriçuar kombet dhe lavdinë e popullit tënd, Izraelit”. ³³ Dhe Jozefi e nëna e fëmijës mrrekulloheshin për gjërat që thuheshin për të. ³⁴ Pastaj Simeoni i bekoi dhe i tha Marisë, nënës së tij: “Ja, ky është vënë për rënien dhe për ngritjen e shumë vetave në Izrael dhe për të qenë shenjë kundërshtimesh, ³⁵ edhe ty vetë një shpatë do të ta tejshpojë shpirtin, që të zbulohen mendimet e shumë zemrave”. ³⁶ Aty ishte edhe Ana, një profeteshë, bija e Fanuelit, nga fisit i Aserit, e cila ishte shumë e kaluar në moshë, që kishte jetuar mbas virgjërisë së saj shtatë vjet me burrin. ³⁷ Ajo ishte e ve dhe, megjithse ishte tetëdhjetë e katër vjeçe, nuk largohej kurrë nga tempulli duke i shërbyer Perëndisë natë e ditë me agjërime dhe lutje. ³⁸ Edhe ajo erdhinëatëmoment, lavdëroi Zotin dheufliste për këtë fëmijë të gjithë atyre që prisnin çlirimin në Jeruzalem. ³⁹ Dhe mbasi i kryen të gjitha ato që i takonin sipas ligjit të Zotit, u kthyen në Galile, në qytetin e tyre, Nazaret. ⁴⁰ Ndërkaq fëmija rritej dhe forcohej në frymë, duke qenë plot dituri; dhe hiri i Perëndisë ishte mbi të. ⁴¹ Tani prindërit e tij shkonin çdo vit në Jeruzalem për festën e Pashkës. ⁴² Dhe, kur ai i mbushi dymbëdhjetë vjeç, ata u ngjitën në Jeruzalem, sipas zakonit të festës.

⁴³ Dhe si u përmbushën ato ditë, kur ata u kthyen, fëmija Jezus ndënji në Jeruzalem; por Jozefi dhe e ëma e tij nuk e dinin. ⁴⁴ Duke menduar se ai ishte në shoqëri, ata bënë një ditë rrugë, pastaj filluan ta kërkojnë midis farefisit dhe të njohurve; ⁴⁵ dhe, duke qenë se nuk e gjetën, u kthyen në Jeruzalem për ta kërkuar. ⁴⁶ Dhe ndodhi që, pas tri ditësh, e gjetën në tempull, të ulur në mes të dijetarëve, duke i dëgjuar dhe duke u bërë atyre pyetje. ⁴⁷ Dhe të gjithë ata që e dëgjonin, habiteshin nga zgjuarësia e tij dhe nga përgjigjet e tij. ⁴⁸ Dhe, kur ata e panë, mbetën të habitur, dhe e ëma i tha: “Bir, pse na e bërë këtë? Ja, yt atë dhe unë, në ankth, po të kërkonim!”. ⁴⁹ Por ai u tha atyre: “Përse më kërkonit? A nuk e dinit se më duhet të merrem me punët e Atit tim?”. ⁵⁰ Por ata nuk i kuptuan fjalët që ai u tha atyre. ⁵¹ Dhe ai zbriti bashkë me ta, u kthye në Nazaret dhe i bindej atyre. E ëma i ruante të gjitha këto fjalë në zemrën e saj. ⁵² Dhe Jezusi rritej në dituri, në shtat dhe në hir përpara Perëndisë dhe njerëzve.

3

¹ Tani në vitin e pesëmbëdhjetë të mbretërimit të Tiberit Cezar, kur Ponc Pilati ishte qeveritari i Judesë, Herodi tetrarku i Galilese, i vëllai, Filipi, tetrarku i Itureas dhe i krahinës së Trakonitidës dhe Lizania tetrarku i Abilenës, ² nën kryeprihtërinjtë Ana dhe Kajfa, fjala e Perëndisë iu drejtua Gjonit, birin të Zakarias, në shkretëtirë. ³ Atëherë ai e përshkoi gjithë krahinën përreth Jordanit, duke predikuar një pagëzim pendimi për faljen e mëkateve, ⁴ ashtu siç është shkruar

në librin e fjalëve të profetit Isaia, që thotë: “Ja zëri i njërit që bërtet në shkretirë: Përgatitni udhën e Zotit, drejtoni shtigjet e tij! ⁵ Çdo luginë të jetë e mbushur dhe çdo mal e kodër të jetë sheshuar; vendet dredha-dredha të drejtohen dhe rrugët e vështira të sheshohen ⁶ dhe çdo mish do të shohë shpëtimin e Perëndisë”. ⁷ Ai, pra, u thoshte turmave që shkonin të pagëzoheshin prej tij: “Pjellë nepërkash, kush ju ka mesuar t’i arratiseni zemërimit që po vjen? ⁸ Bëni, pra, fryte të denja pendimi dhe mos filloni të thoni brenda jush: “Ne kemi Abrahamin për Atë”, sepse unë po ju them se Perëndia mund t’i nxjerrë fëmijë Abrahamit edhe nga këta gurë. ⁹ Tashmë sëmëpata u vu në rrënjë të pemëve; çdo pemë që nuk jep fryt të mirë do të pritët dhe do të hidhet në zjarr”. ¹⁰ Dhe turmat e pyesnin, duke thënë: “Dhe ne, pra, ç’të bëjmë?”. ¹¹ Atëherë ai, duke përgjigjur, u tha atyre: “Ai që ka dy tunika le t’i ndajë me atë që s’ka, dhe ai që ka të hajë le të veprojë po kështu”. ¹² Tani erdhën edhe disa tagrambledhës që të pagëzohen dhe e pyetën: “Mësues, ç’duhet të bëjmë?”. ¹³ Dhe ai u tha atyre: “Mos vilni asgjë më tepër nga sa ju është urdhëruar”. ¹⁴ Edhe ushtarët e pyetën duke thënë: “Dhe ne, ç’duhet të bëjmë?”. Dhe ai u tha atyre: “Mos i bëni shantazh asnjëri, mos i bëni akuza të rreme kurrkujt dhe jini të kënaqur me pagën tuaj!”. ¹⁵ Dhe populli ishte në pritje dhe të gjithë pyesnin në zemrat e veta nëse Gjoni ishte Krishti vetë. ¹⁶ Gjoni u përgjigj duke u thënë të gjithëve: “Unë ju pagëzoj me ujë; por vjen ai që është më i fortë nga unë, të cilit unë nuk jam i

denjë as t'ia zgjidh lidhëset e sandaleve; ai do t'ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë dhe me zjarr.

¹⁷ Ai mban në dorë lopatën e vet, për ta pastruar krejt lëmin e vet dhe për të mbledhur grurin në hambarin e tij, por bykun do ta djegë me zjarr që nuk shuhet”. ¹⁸ Kështu ai e ungjillizonte popullin duke e këshilluar me shumë mënyra të tjera. ¹⁹ Por Herodi, tetraku, mbasi u qortua prej tij për shkak të Herodiadës, gruas së vëllait të tij Filipit, dhe për të gjitha mbrapshtitë që ai kishte kryer, ²⁰ U shtoi të gjitha të tjerave edhe këtë, domethënë e futi Gjonin në burg. ²¹ Tani, si u pagëzua gjithë populli, edhe Jezusi u pagëzua; dhe ndërsa po lutej, qielli u hap ²² dhe Fryma e Shenjtë zbriti mbi të, në trajtën trupore si të pëllumbit, dhe nga qielli erdhi një zë, që thoshte: “Ti je Biri im i dashur, në ty unë jam kënaqur!”. ²³ Dhe Jezusi ishte rreth tridhjetë vjeç; dhe e pandehnin se ishte bir i Jozefit, bir i Elit; ²⁴ bir i Mathatit, bir i Levit, bir i Melkit, bir i Janas, bir i Jozefit; ²⁵ bir i Matathias, bir i Amosit, bir i Naumit, bir i Eslit, bir i Nagait; ²⁶ bir i Maathit, bir i Matathias, bir i Semeit, bir i Jozefit, bir i Judës; ²⁷ bir i Joannas, bir i Resas, bir i Zorobabelit, bir i Salatielit, bir i Nerit; ²⁸ bir i Melkit, bir i Adit, bir i Kosamit, bir i Elmodamit, bir i Erit; ²⁹ bir i Joseut, bir i Eliezerit, bir i Iorimit, bir i Mathatit, bir i Levit; ³⁰ bir i Simeonit, bir i Judës, bir i Jozefit, bir i Jonanit, bir i Eliakimit; ³¹ bir i Meleas, bir i Menas, bir i Matathas, bir i Natanit, bir i Davidit; ³² bir i Jeseut, bir i Obedit, bir i Boozit, bir i Salmonit, bir i Naasonit; ³³ bir i Aminadabit, bir i Aramit, bir i Esromit, bir i Faresit, bir i Judës; ³⁴ bir i Jakobit,

bir i Isakut, bir i Abrahamit, bir i Tares, bir i Nakorit; ³⁵ bir i Serukut, bir i Ragaut, bir i Pelekut, bir i Eberit, bir i Selës; ³⁶ bir i Kainanit, bir i Arfaksadit, bir i Semit, bir i Noeut, bir i Lamekut; ³⁷ bir i Mathusalës, bir i Enokut, bir i Jaredit, bir i Mahalaleelit, bir i Kainanit; ³⁸ bir i Enosit, bir i Setit, bir i Adamit, i Perëndisë.

4

¹ Dhe Jezusi, plot me Frymën e Shenjtë, u kthye nga Jordani dhe Fryma e çoi në shkretëtirë, ² ku përdyhet ditë e tundoj djalli; gjatë atyre ditëve ai nuk hëngri asgjë, por kur ato kaluan, e mori uria. ³ Dhe djalli i tha: “Nëse je Biri i Perëndisë, i thuaj këtij guri të bëhet bukë”. ⁴ Por Jezusi u përgjigj duke thënë: “Është shkruar: ‘Njeriu nuk do të rrojë vetëm me bukë, por me çdo fjalë të Perëndisë’”. ⁵ Pastaj djalli e çoi në një mal të lartë dhe, për një çast, i tregoi të gjitha mbretëritë e botës. ⁶ Dhe djalli i tha: “Unë do të të jap gjithë pushtetin e këtyre mbretërive dhe lavdinë e tyre, sepse m’u dha mua në dorë dhe unë ia jap kujt të dua. ⁷ Në qoftë se ti, pra, duke rënë përmbys, më adhuron, do të jetë krejt jotja”. ⁸ Por Jezusi, duke u përgjigjur, i tha: “Largohu prej meje, Satana. Është shkruar: ‘Adhuro Zotin, Përbëdë tënd dhe shërbeji vetëm atij’”. ⁹ Pastaj e çoi në Jeruzalem, e vuri në majë të tempullit, në cep, dhe i tha: “Nëse je Biri i Perëndisë, hidhu poshtë që këtej; ¹⁰ sepse është shkruar: ‘Ai do t’u urdhërojë engjëjve të vet rreth teje të të ruajnë. ¹¹ Dhe ata do të të mbajnë mbi duart e tyre që këmba jote të mos ndeshë me asnjë gur’”. ¹² Dhe Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Është thënë: ‘Mos e tundo Zotin,

Perëndinë tënd””. ¹³ Dhe kur djalli i mbaroi të gjitha tundimet, u largua prej tij, për një farë kohe. ¹⁴ Dhe Jezusi, në fuqinë e Frymës, u kthye në Galile dhe fama e tij u përhap në mbarë krahinën përreth. ¹⁵ Dhe ai mësonnte në sinagogat e tyre, i nderuar nga të gjithë. ¹⁶ Pastaj erdhi në Nazaret, ku ishte rritur, dhe si e kishte zakon ditën e shtunë, hyri në sinagogë dhe u ngrit për të lexuar. ¹⁷ I dhanë në dorë librin e profetit Isaia; e hapi dhe gjeti vendin ku ishte shkruar: ¹⁸ “Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ai më vajosi për të ungjillizuar të varfërit; ai më dërgoi për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer, për të shpallur çlirimin e të burgosurve dhe kthimin e të parit të verbërve, për të çliruar përsëri të shtypurit, ¹⁹ dhe për të predikuar vitin e pranueshëm të Zotit”. ²⁰ Pastaj, si e mbylli librin dhe ia dha shërbyesit, u ul; dhe sytë e të gjithëve në sinagogë u drejtuan mbi të. ²¹ Atëherë ai nisi të thotë: “Sot ky Shkrim u përmbush në veshët tuaja”. ²² Dhe të gjithë jepnin dëshmi dhe mrekulloheshin për fjalët e hirit që dilnin nga goja e tij, dhe thoshnin: “Po ky, a nuk është biri i Jozefit?”. ²³ Dhe ai u tha atyre: “Me siguri ju do të më përmendni fjalën e urtë: “Mjek, shëro veten tënde”; të gjitha ato që dëgjuam se u bënë në Kapernaum, bëji edhe këtu në atdheun tënd”. ²⁴ Por ai tha: “Në të vërtetë po ju them se asnjë profet nuk mirëpritet në atdheun e vet. ²⁵ Në të vërtetë po ju them se në kohën e Elias, kur qielli u mbyll për tre vjet e gjashtë muaj dhe u bë një uri e madhe në gjithë vendin, ishin shumë të veja në Izrael; ²⁶ e megjithatë tek asnjëra nga ato nuk u dërgua Elia, përveç se te një grua e ve në

Sareptë të Sidonit. ²⁷ Dhe në kohën e profetit Elize kishte shumë lebrozë në Izrael; megjithatë asnjë prej tyre nuk u pastrua, përveç Naamanit Sirian”. ²⁸ Kur i dëgjuan këto fjalë, të gjithë ata që ishin në sinagogë u zemëruan shumë. ²⁹ Dhe u ngritën, e dëbuan nga qyteti dhe e çuan deri në buzë të majës së malit, mbi të cilin ishte ndërtuar qyteti i tyre, për ta hedhur poshtë. ³⁰ Por ai, duke kaluar përmes tyre, u largua. ³¹ Pastaj zbriti në Kapernaum, qytet i Galileesë, dhe i mësonte njerëzit ditët e shtuna. ³² Dhe ata habiteshin nga mësimi i tij, sepse fjala e tij ishte me autoritet. ³³ Në sinagogë ishte një njeri që ishte pushtuar me frymën e një demoni të ndyrë. Ai bërtiti me zë të lartë duke thënë: ³⁴ “Ah, ç’ka mes nesh dhe teje, o Jezus Nazareas? A erdhe të na shkatërrosh? Unë e di se kush je ti: i Shenjti i Perëndisë!”. ³⁵ Por Jezusi e qortoi duke thënë: “Hesht dhe dil prej tij!”. Dhe demoni, pasi e përplasi përpara tyre, doli prej tij pa i bërë asgjë të keqe. ³⁶ Atëherë të gjithë i pushtoi habia dhe i thoshin njëri-tjetrit: “Ç’fjalë është kjo, vallë? Ai urdhëron me autoritet dhe pushtet frymërat e ndyra dhe ata dalin!”. ³⁷ Dhe fama e tij përhapej në çdo vend të krahinës përreth. ³⁸ Mbasi doli nga sinagoga, Jezusi hyri në shtëpinë e Simonit. Vjehrrën e Simonit e kishin zënë ethe të forta; dhe ata e lutën për të. ³⁹ Ai u përkul mbi të, qortoi ethet dhe ato e lëshuan; dhe ajo u ngrit menjëherë dhe filloi t’u shërbejë. ⁴⁰ Kur perëndoi dielli, të gjithë ata që kishin të sëmurë me sëmundje të ndryshme i prunë tek ai; dhe ai i shëroi duke vënë duart mbi secilin prej tyre. ⁴¹ Prej shumë vetëve dilnin

demonë që bërtitnin dhe thoshnin: “Ti je Krishti, Biri i Perëndisë”. Por ai i qortonte dhe nuk i lejonte të flisnin, sepse ata e dinin se ai ishte Krishti. ⁴² Kur zbardhi drita ai doli dhe shkoï në një vend të pabanuar. Por turmat e kërkonin dhe e arritën; dhe e mbanin që të mos largohej prej tyre. ⁴³ Por ai u tha atyre: “Më duhet ta shpall lajmin e mirë të mbretërisë së Perëndisë edhe në qytete të tjera, sepse për këtë jam dërguar”. ⁴⁴ Dhe ai predikonte nëpër sinagoga të Galileës.

5

¹ Dhe ndodhi që Jezusi, kur po ndodhej në bregun e liqenit të Gjenezaretit e ndërsa turma po shtyhej rreth tij për të dëgjuar fjalën e Perëndisë, ² pa dy barka të lidhura në breg të liqenit, nga të cilat kishin dalë peshkatarët dhe po lanin rrjetat. ³ Atëherë hyri në një nga ato barka, në atë që ishte e Simonit, dhe iu lut që të largohej pak nga bregu. U ul dhe mësonde turmat nga barka. ⁴ Dhe kur mbaroi së foluri i tha Simonit: “Shko në të thella, dhe hidhni rrjetat tuaja për të zënë peshk”. ⁵ Dhe Simoni, duke u përgjigjur, i tha: “Mësues, u munduam gjithë natën dhe nuk zëmë asgjë; por, për fjalën tënde, do ta hedh rrjetën. ⁶ Dhe, si bënë kështu, zunë një sasi aq të madhe peshku, sa po shqyhej rrjeta. ⁷ Atëherë u bënë shenjë shokëve të tyre që ishin në barkën tjetër, që të vinin e t’i ndihmonin. Dhe ata erdhën dhe i mbushën të dy barkat aq sa gati po fundoseshin. ⁸ Simon Pjetri, kur pa këtë, i ra ndër këmbë Jezusit dhe i tha: “Zot, largohu prej meje, sepse jam njeri mëkatar”. ⁹ Në të vërtetë Pjetri dhe të gjithë ata

që ishin me të, habiteshin për shkak të sasisë së peshkut që kishin zënë. ¹⁰ E njëjta gjë u ngjau edhe Jakobit dhe Gjonit, bijve të Zebedeut, që ishin shokë të Simonit. Atëherë Jezusi i tha Simonit: “Mos ki frikë; tash e tutje ti do të jesh peshkatar njerëzish të gjallë”. ¹¹ Pastaj ata, si i nxorën në breg barkat, lanë çdo gjë dhe ndiqnin. ¹² Ndodhi që, ndërsa Jezusi ndodhej në një nga ato qytete, erdhi një njeri i mbushur plot me lebër, i cili, kur e pa Jezusin, ra me fytyrë për dhe dhe iu lut duke thënë: “Zot, po të duash, ti mund të më pastrosh”. ¹³ Atëherë ai e zgjati dorën, e preku duke thënë: “Po, e dua, qofsh i pastruar”. Dhe menjëherë lebra iu zhduk. ¹⁴ Dhe Jezusi e urdhëroi: “Mos ia trego kurrkujt; por shko, paraqitu te prifti dhe bëj një ofertë për pastrimin tënd, sikurse e ka përshtuar Moisiu, që kjo t’u shërbejë si dëshmi”. ¹⁵ Dhe fama e tij po përhapej gjithnjë e më shumë; dhe turma të mëdha mblidheshin për ta dëgjuar dhe për t’u shëruar prej tij nga sëmundjet e veta. ¹⁶ Por ai tërhiqej në vende të vetmuara dhe lutej. ¹⁷ Një ditë ndodhi që, ndërsa Jezusi po mësonte, ishin të pranishëm, ulur, disa farisenj dhe mësues të ligjit, që kishin ardhur nga të gjitha fshatrat e Galilesë, të Judesë dhe nga Jeruzalemi; dhe fuqia e Zotit ishte me të, që të kryente shërime. ¹⁸ Dhe ja, disa njerëz po sillnin mbi një vig një njeri të paralizuar dhe kërkonin ta fusnin brenda dhe ta vinin përpara tij. ¹⁹ Por, duke mos gjetur se si ta fusnin brenda për shkak të turmës, hipën mbi çatinë e shtëpisë dhe e lëshuan përmjet tjegullave me gjithë vig midis njerëzve, përpara Jezusit. ²⁰ Dhe ai, duke parë

besimin e tyre, i tha atij: “Njeri, mëkatet e tua të janë falur”. ²¹ Atëherë skribët dhe farisenjtë filluan të arsyetojnë duke thënë: “Kush është ky që thotë blasfemi? Kush mund t’i falë mëkatet, përveç vetëm Perëndi?”. ²² Por Jezusi, duke i njohur mendimet e tyre, e mori fjalën dhe tha: “Ç’po arsyetoni në zemrat tuaja? ²³ Çfarë është më e lehtë, tëthuhet: “Mëkatet etuatëjanëfalur”, apotë thuhet: “Çohu dhe ec”? ²⁴ Tani, pra, me qëllim që ju ta dini se Biri i njeriut ka pushtet mbi tokë të falë mëkatet, unë të them (i tha të paralizuarit), çohu, merre vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde!”. ²⁵ Dhe menjëherë ai njeri u ngrit përpara tyre, mori vigun mbi të cilin qe shtrirë dhe shkoi në shtëpinë e vet, duke përlëvdur Perëndinë. ²⁶ Dhe të gjithë u habitën dhe përlëvdonin Perëndinë, dhe, plot frikë, thoshnin: “Sot pamë gjëra të mahnitshme”. ²⁷ Dhe, mbas këtyre gjërave, ai doli dhe pa një tagrambledhës, që quhej Levi, dhe rrinte në vendin e tatimeve, dhe i tha: “Ndiqme”. ²⁸ Dhe ai i la të gjitha, u ngrit dhe e ndoqi. ²⁹ Pastaj Levi i përgatiti në shtëpinë e tij një gosti të madhe, dhe një numër i madh tagrambledhësish e të tjerë rrinin në tryezë bashkë me ta. ³⁰ Por skribët dhe farisenjtë e atij vendi murmurisnin kundër dishepujve të Jezusit duke thënë: “Përse hani dhe pini bashkë me tagrambledhës dhe mëkatarë?”. ³¹ Dhe Jezusi, duke u përgjegjur, u tha: “Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjek, por të sëmurët. ³² Unë nuk erdha t’i thërres të pendohen të drejtit, por mëkatarët”. ³³ Atëherë ata i thanë: “Përse dishepujt e Gjonit si dhe ata të farisenjve agjërojnë shpesh

dhe luten, kurse të tutë hanë dhe pinë?”. ³⁴ Ai u përgjigj atyre: “A mund t’i bëni dasmorët të agjërojnë, derisa dhëndri është me ta? ³⁵ Por do të vijnë ditët kur do t’ua heqin dhëndrin dhe atëherë, në ato ditë, ata do të agjërojnë”. ³⁶ Përveç kësaj ai u tregoi një shëmbëlltyrë: “Askush nuk qep një copë të një rrobë të re mbi një rrobe të vjetër; përndryshe gjendet me rrobën e re të shqyer, dhe pjesa që u hoq nga rroba e re nuk i përshtatet së vjetrës. ³⁷ Dhe askush nuk shtie verë të re në kacekë të vjetër; përndryshe vera e re i pëlçet kacekët, dhe ajo derdhet e kacekët shkojnë dëm. ³⁸ Por duhet shtënë vera e re në kacekë të rinj dhe kështu që të dyja ruhen. ³⁹ Askush që ka pirë verë të vjetër, nuk do menjëherë verë të re, sepse ai thotë: “E vjetra është më e mirë””.

6

¹ Ndodhi që një të shtunë, pas së shtunës së madhe, ai po ecte nëpër arat me grurë, dhe dishepujt e vet këputnin kallinj, i shkoqnin me dorë dhe i hanin. ² Dhe disa nga farisenjtë u thanë atyre: “Përse bëni atë që nuk është e lejueshme të bëhet të shtunën?”. ³ Por Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “A nuk keni lexuar çfarë bëri Davidi dhe ata që ishin bashkë me të kur i mori uria? ⁴ Si hyri në shtëpinë e Perëndisë, ai mori bukët e paraqitjes, hëngri vetë dhe u dha të hanë edhe atyre që ishin bashkë me të, ndonëse nuk ishte e lejueshme për asnjërin t’i hante, përveç priftërinjve?”. ⁵ Pastaj u tha atyre: “Biri i njeriut është zot edhe i së shtunës”. ⁶ Një të shtunë tjetër ndodhi që ai hyri në sinagogë dhe po mësonte; atje ishte një njeri që e

kishtedorën edjathtëtëtharë. ⁷ Dhe farisenjtëdhe skribët rrinin dhe e ruanin nëse ai do ta shëronte të shtunën, që pastaj ta paditnin. ⁸ Por ai ua njihte mendimet e tyre dhe i tha njeriut me dorë të tharë: “Çohu dhe dil këtu në mes”. Dhe ai u ngrit në këmbë. ⁹ Pastaj Jezusi u tha atyre: “Unë po ju pyes: A është e lejueshme, të shtunave, të bësh mirë apo keq, të shpëtosh një njeri apo ta vrasësh?”. ¹⁰ Dhe si i vështroi të gjithë rreth e rrotull, i tha atij njeriu: “Shtrihe dorën tëndel!”. Dhe ai veproi kështu dhe dora e tij iu shëndosh si tjetra. ¹¹ Ata u tërbuan dhe diskutonin me njëri-tjetrin se ç’mund t’i bënin Jezusit. ¹² Në ato ditë ndodhi që ai shkoi në mal për t’u lutur, dhe e kaloi natën duke iu lutur Perëndisë. ¹³ Dhe kur zbardhi dita, thirri pranë vetes dishepujt e vet dhe zgjodhi prej tyre dymbëdhjetë, të cilëve u dha edhe emrin apostuj: ¹⁴ Simonin, të cilit i vuri emrin Pjetër, dhe Andrean, vëllanë e tij, Jakobin e Gjonin, Filipin dhe Bartolomeun, ¹⁵ Mateun dhe Thomain, Jakobin e Alfeut dhe Simonin, që e quanin Zelota, ¹⁶ Judën, vëllanë e Jakobit dhe Judën Iskariot, i cili u bë tradhtar. ¹⁷ Pastaj, pasi zbriti bashkë me ta, ndaloi në një vend të sheshtë, me turmën e dishepujve të vet dhe me një numër të madh njerëzish nga gjithë Judea, nga Jeruzalemi dhe nga bregdeti i Tiros dhe i Sidonit, të cilët kishin ardhur për ta dëgjuar atë dhe për t’u shëruar nga sëmundjet e veta; ¹⁸ Por edhe ata që i mundonin frymërat e ndyrë shëroheshin. ¹⁹ E gjithë turma kërkonte ta prekte, sepse prej tij dilte një fuqi që i shëronte të gjithë. ²⁰ Ai, si i drejtoi sytë nga dishepujt e vet, thoshte: “Lum ju, të varfër, sepse juaja është

mbretëria e Perëndisë”. ²¹ Lum ju, që tani keni uri, sepse do të ngopeni. Lum ju, që tani qani, sepse do të qeshni. ²² Lum ju, kur njerëzit do t’ju urrejnë, do t’ju mallkojnë dhe do t’ju fyejnë, do ta shpallin emrin tuaj si të keq, për shkak të Birit të njeriut. ²³ Gëzohuni atë ditë dhe hidhuni nga gëzimi, sepse ja, shpërblimi juaj është i madh në qiell; në të njëjtën mënyrë, pra, etërit e tyre i trajtonin profetët. ²⁴ Por mjerë ju, o të pasur, sepse e keni ngushëllimin tuaj! ²⁵ Mjerë ju, që jeni të ngopur, sepse do të keni uri. Mjerë ju, që tani qeshni, sepse do të hidhëroheni e do të qani! ²⁶ Mjerë ju, kur të gjithë njerëzit do të flasin mirë për ju, sepse në të njëjtën mënyrë vepruan etërit e tyre me profetët e rremë. ²⁷ Por unë po ju them juve që më dëgjoni: “T’i doni armiqtë tuaj; u bëni të mirë atyre që ju urrejnë. ²⁸ Bekoni ata që ju mallkojnë dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë. ²⁹ Nëse dikush të bie në njërën faqe, ktheja edhe tjetrën; dhe atij që të merr mantelin, mos e pengo të të marrë edhe tunikën. ³⁰ Jepi kujtdo që kërkon prej teje; dhe në se dikush merr gjënë tënde, mos kërko të ta kthejë. ³¹ Por, ashtu siç dëshironi që t’ju bëjnë juve njerëzit, po ashtu bëni me ta. ³² Por po t’i doni ata që ju duan, ç’meritë do të keni nga kjo? Sepse edhe mëkatarët i duan ata që i duan. ³³ Dhe në se u bëni të mirë atyre që ju bëjnë të mirë, çfarë merite do të keni nga kjo? Të njëjtën gjë bëjnë edhe mëkatarët. ³⁴ Dhe nëse u jepni hua atyre që shpresoni t’jua kthejnë, çfarë merite do të keni nga kjo? Edhe mëkatarët u japin hua mëkatarëve, që t’u kthehet aq sa dhanë. ³⁵ Por ju t’i doni

armiqtë tuaj, bëni të mirë dhe jepni hua pa pasur shpresë për asgjë, dhe shpërblimi juaj do të jetë i madh dhe ju do të jeni bijtë e Shumë të Lartit, sepse ai është mirëdashës me mos-mirënjohësit dhe të mbrapshtët. ³⁶ Jini të mëshirshëm, pra, sikurse edhe Ati juaj është i mëshirshëm. ³⁷ Mos gjykoni dhe nuk do të gjykoheni; mos dënoni dhe nuk do të dënoheni; falni dhe do të jeni të falur. ³⁸ Jepni dhe do t'ju jepet: një masë e mirë, e ngjeshur, e tundur, gufuese do t'ju derdhet në gji, sepse me atë masë që do të matni, do t'ju matet edhe juve gjithashtu". ³⁹ Pastaj ai u tha një shëmbëlltyrë: "Një i verbër a mund t'i prijë një të verbri tjetër? Vallë nuk do të bien të dy në gropë? ⁴⁰ Dishepulli nuk ia kalon mësuesit të vet, madje çdo dishepull që ka mësuar do të jetë si mësuesi i vet. ⁴¹ Po pse ti e shikon lëmishtën në sy të vëllait tënd dhe nuk e sheh traun në syrin tënd? ⁴² Ose, si mund t'i thuash vëllait tënd: "Vëlla, më lër të të heq lëmishtën që ke në syrin tënd", kur ti vetë nuk e sheh traun në syrin tënd? O hipokrit, nxirre më parë traun nga syri yt dhe atëherë do të mund të shohësh mirë për të nxjerrë lëmishtën nga syri i vëllait tënd. ⁴³ Sepse nuk ka pemë të mirë që të japë fryt të keq, as pemë të keqe që të japë fryt të mirë. ⁴⁴ Çdo pemë, pra, njihet nga fryti i vet, sepse nuk mblidhen fiq nga gjembat dhe nuk vilet rrush nga ferra. ⁴⁵ Njeriu i mirë e nxjerr të mirën nga thesari i mirë i zemrës së vet; dhe njeriu i mbrapshtë e nxjerr të mbrapshta nga thesari i keq i zemrës së vet, sepse goja e njërit flet nga mbushullia e zemrës. ⁴⁶ Përse më thirrni, "Zot, Zot" dhe nuk bëni atë që ju them? ⁴⁷ Çdo njëri

që vjen tek unë dhe dëgjon fjalët e mia dhe t'i vë në praktikë, unë do t'ju tregoj kujt i ngjan. ⁴⁸ Ai i ngjan njeriut që, kur ndërtoi shtëpinë e vet, gërmoi shumë thellë dhe e vendosi themelin mbi shkëmb. Erdhi një vërshim, përroi u sul mbi atë shtëpi, por s'e tundi dot, sepse e kishte themelin mbi shkëmb. ⁴⁹ Përkundrazi, ai që e dëgjoi dhe nuk i vuri në praktikë, i ngjan njeriut që e ndërtoi shtëpinë mbi tokë, por pa themel; kur iu sul përroi, ajo u shemb menjëherë dhe rrënimi i saj qe i madh”.

7

¹ Si e përfundoi gjithë këtë ligjëratë drejtuar popullit që e dëgjoi, hyri në Kapernaum. ² Tani një centurion kishte një shërbëtor që e donte shumë; e kishte të sëmurë keq për vdekje. ³ Dhe centurioni, kur dëgjoi për Jezusin, i dërgoi disa pleq Judenj që ta lusnin të vinte e të shëronte shërbëtorin e tij. ⁴ Si arritën te Jezusi, ata e lutën me ngulm duke i thënë: “Ai e meriton që ti ta pranosh këtë gjë, ⁵ sepse ai e do popullin tonë dhe ai na e ndërtoi sinagogën”. ⁶ Atëherë Jezusi shkoi me ta. E kur ishte jo shumë larg shtëpisë, centurioni dërgoi disa miq të tij për t'i thënë: “Zot, mos u shqetëso, sepse unë nuk jam i denjë që ti të hysh nën pullazin tim. ⁷ Për këtë shkak nuk e çmova veten të denjë të vij tek ti; por ti fol një fjalë dhe shërbëtori im do të shërohet. ⁸ Sepse edhe unë jam një njeri nën autoritetin e tjetërkujt dhe kam nën urdhër ushtarë; dhe i them njerit: “Shko”, dhe ai shkon; dhe një tjetri: “Eja”, dhe ai vjen; dhe shërbëtorit tim: “Bëjë këtë”, dhe ai e bën”. ⁹ Kur i dëgjoi këto fjalë, Jezusi u mrekullua prej tij, dhe, duke iu drejtuar turmës që i vinte pas,

tha: “Unë po ju them se as në Izrael nuk kam gjetur një besim kaq të madh”. ¹⁰ Dhe, kur të dërguarit u kthyen në shtëpi, shërbëtorin, që kishte qenë i sëmurë, e gjetën të shëruar. ¹¹ Dhe të nesërmen ai shkoi në një qytet që quhej Nain; dhe bashkë me të shkonin shumë nga dishepujt e vet dhe një turmë e madhe. ¹² Dhe, kur iu afrua portës së qytetit, ja që po çonin për ta varrosur një të vdekur, djalin e vetëm të nënës së tij, që ishte e ve; dhe një turmë e madhe nga qyteti ishte me të. ¹³ Posa e pa, Zoti pati dhemshuri për të dhe i tha: “Mos qaj!” ¹⁴ U afrua, preku arkivolin, dhe ata që e bartnin u ndalën; atëherë ai tha: “Djalosh, unë të them, çohu!”. ¹⁵ Dhe i vdekuri u çua ndenjor dhe filloi të flasë. Dhe Jezusi ia dha së ëmës. ¹⁶ Atëherë të gjithë u mrekulluan dhe lëvdonin Perëndinë duke thënë: “Midis nesh doli një profet i madh” dhe: “Perëndia e vizitoi popullin e vet”. ¹⁷ Dhe kjo e thënë për të u përhap nëpër gjithë Judenë dhe anembanë krahinës përreth. ¹⁸ Gjoni u informua prej dishepujve të vet për të gjitha këto gjëra. ¹⁹ Dhe Gjoni thirri pranë tij dy nga dishepujt e vet, i dërgoi te Jezusi për t’i thënë: “A je ti ai që duhet të vijë, apo duhet të presim një tjetër?”. ²⁰ Këta njerëz, pra, shkuan te ai dhe i thanë: “Gjon Pagëzori na dërgoi te ti për të të thënë: “A je ti ai që duhet të vijë, apo duhet të presim një tjetër?””. ²¹ Dhe në atë orë Jezusi shëroi shumë veta nga sëmundjet, nga fatkeqësitë dhe nga frymërat e lig, dhe shumë të verbërve ua dhuroi të parit. ²² Dhe Jezusi duke u përgjegjur u tha atyre: “Shkoni dhe i thoni Gjoni të ç’keni parë e dëgjuar: të verbërit fitojnë përsëri të

parit, të çalët ecin, lebrozët po pastrohen, të shurdhërit po dëgjojnë, të vdekurit po ringjallen, dhe ungjilli u shpallet të varfërve. ²³ I lumi ai që nuk do të skandalizohet prej meje!”. ²⁴ Kur lajmëtarët e Gjonit u larguan, ai filloi t’u thotë turmave për Gjonin: “Ç’dolët të shihni në shkreti? Një kallam që e tund era? ²⁵ Po, ç’dolët të shihni? Një njeri të veshur me rroba të buta? Ja, ata që veshin rroba të shkëlqyera dhe jetojnë në bollëk banojnë në pallatet e mbretërve. ²⁶ Por, ç’dolët të shihni? Një profet? Po, unë po ju them: akoma më shumë se një profet. ²⁷ Ai është ai për të cilin u shkrua: “Ja, unë po dërgoj përpara fytyrës tënde lajmëtarin tim, që do ta përgatitë rrugën sate para teje”. ²⁸ Sepse unë po ju them që nga të lindurit prej gruaje nuk ka asnjë profet më të madh se Gjon Pagëzori; por më i vogli në mbretërinë e Perëndisë është më i madh se ai”. ²⁹ Dhe gjithë populli që e dëgjoi dhe tagrambledhësit e pranuan drejtësinë e Perëndisë dhe u pagëzuan me pagëzimin e Gjonit. ³⁰ Por farisenjtë dhe mësuesit e ligjit e refuzuan planin e Perëndisë për ta dhe nuk u pagëzuan. ³¹ Atëherë Zoti tha: “Me çfarë t’i krahasoj, pra, njerëzit e këtij brezi? Dhe kujt i ngjajnë? ³² U ngjajnë fëmijëve që ulen ndër sheshe dhe i bërtasin njëri-tjetrit duke thënë: “Ne i kemi rënë fyellit për ju dhe ju nuk keni kërcyer; ne kemi kënduar vajtime për ju dhe ju nuk keni qarë”. ³³ Erdhi, pra, Gjon Pagëzori, që nuk ha bukë dhe as pi verë dhe ju thoni: “Ai ka një demon”. ³⁴ Erdhi Biri i njeriut që ha dhe pi, dhe ju thoni: “Ja grykësi dhe pijaneci, miku i tagrambledhësve dhe i mëkatarëve”. ³⁵ Por urtisë i japin të

drejtë gjithë bijtë e saj”. ³⁶ Një nga farisenjtë e ftoi atë të hajë bashkë me të; dhe ai hyri në shtëpinë e fariseut dhe u ul në tryezë. ³⁷ Dhe ja, një grua nga ai qytet, që ishte një mëkatare, kur mori vesh se ai ishte në tryezën e shtëpisë së një fariseu, solli një enë alabastri plot me vaj erëkëndshëm. ³⁸ Dhe, duke qëndruar prapa te këmbët e tij dhe duke qarë, filloi t’ia lajë me lot këmbët dhe t’ia fshijë me flokët e kokës së saj; dhe t’ia puthte e t’ia vajoste me vaj erëkëndshëm. ³⁹ Kur e pa këtë gjë, fariseu që e kishte ftuar, tha me vete: “Nëse ky do të ishte një profet, do ta dinte çfarë lloj njeriu është gruaja që po e prek, sepse ajo është një mëkatare. ⁴⁰ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, i tha: “Simon, kam diçka për të të thënë”. Dhe ai tha: “Fol, Mësues”. ⁴¹ Dhe Jezusi i tha: “Një huadhënës kishte dy huamarrës; njëri i kishte borxh pesëqind denarë dhe tjetri pesëdhjetë. ⁴² Meqë ata nuk kishin të paguanin, ai ua fali borxhin të dyve. Sipas teje, cili nga ata do ta dojë më shumë?”. ⁴³ Dhe Simoni, duke u përgjigjur, tha: “Ma do mendja, ai, të cilit i fali më shumë”. Dhe Jezusi i tha: “Gjykoje drejt”. ⁴⁴ Pastaj, si u suall nga gruaja, i tha Simonit: “A e sheh këtë grua? Unë hyra në shtëpinë tënde dhe ti nuk më dhe ujë për të larë këmbët; ajo, përkundrazi, m’i lau këmbët me lot dhe m’i fshiu me flokët e kresë. ⁴⁵ Ti nuk më dhe as edhe një puthje; por ajo, qysh se hyra, nuk pushoi së puthuri këmbët e mia. ⁴⁶ Ti nuk ma vajose kokën me vaj; kurse ajo m’i vajosi këmbët me vaj erëkëndshëm. ⁴⁷ Prandaj unë po të them se mëkatet e saj të shumta i janë falur, sepse ka dashur shumë; por kujt i falen pak, do

pak”. ⁴⁸ Pastaj i tha asaj: “Mëkatet e tua të janë falur”. ⁴⁹ Atëherë ata që ishin në tryezë bashkë me të filluan të thonin me vete: “Po kush qenka ky që po falka edhe mëkatet?”. ⁵⁰ Por Jezusi i tha asaj gruaje: “Besimi yt të shpëtoi; shko në paqe!”.

8

¹ Dhe paskësaj ndodhi që aishkontenë për qytete dhe nëpër fshatra, duke predikuar dhe duke shpallur lajmin e mirë të mbretërisë së Perëndisë; me të ishin të dymbëdhjetët, ² dhe disa gra, të cilat i kishte shëruar nga shpirtërat e këqij dhe nga sëmundjet: Maria, e quajtur Magdalenë, prej së cilët pati dëbuar shtatë demonë, ³ Joana, gruaja e Kuzës, administratorit të Herodit, Suzana dhe shumë të tjera të cilat e ndihmonin atë me pa-suritë e tyre. ⁴ Si u mblodh një turmë e madhe dhe i erdhën njerëz nga çdo qytet, Jezusi tha në shëmbëlltyrë: ⁵ “Një mbjellës doli të mbjellë farën e vet; dhe, ndërsa po mbillte, një pjesë ra gjatë rrugës, u shkel dhe zogjtë e qiellit e hëngrën. ⁶ Një pjesë tjetër ra në gurishte dhe, sapo mbiu, u tha për mungesë vlage. ⁷ Një pjesë tjetër ra ndër ferra; ferrat u rritën bashkë me të dhe ia zunë frymën. ⁸ Kurse një pjesë ra në tokë të mirë, mbiu dhe dha fryt njëqindfish”. Si i tha këto gjëra, thirri: “Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!”. ⁹ Atëherë dishepujt e vet e pyetën çfarë kuptimi kishte ajo shëmbëlltyrë. ¹⁰ Dhe ai tha: “Juve ju është dhënë të njihni misteret e mbretërisë së Perëndisë; por të tjerëve me anë të shëmbëlltyrave, që ata, duke shikuar të mos shohin dhe, duke dëgjuar të mos kuptojnë. ¹¹ Ky është kuptimi i shëmbëlltyrës: fara

është fjala e Perëndisë. ¹² Ata përgjatë rrugës janë ataqeedëgjojnëfjalën; porpastajvjendjalli dheua merr fjalën nga zemra e tyre, që ata të mos besojnë dhe të mos shpëtojnë. ¹³ Ata mbi gurishte janë ata që, kur dëgjojnë, e presin fjalën me gëzim; por ata nuk kanë rrënjë, besojnë për njëfarë kohe, por në momentin e sprovës tërhiqen. ¹⁴ Pjesa që ka rënë ndër ferra janë ata që e dëgjuan fjalën; por, gjatë rrugës, ua zënë frymën shqetësimet, pasuritë dhe kënaqësitë e kësaj jete, dhe nuk arrijnë të piquen. ¹⁵ Por pjesa që ra në tokë të mirë janë ata që, pasi e dëgjuan fjalën, e ruajnë në zemër të ndershme dhe të mirë dhe japin fryt me qëndrueshmëri”. ¹⁶ “Askush, pasi të ketë ndezur llambën, nuk e mbulon me një enë ose e fut nën shtrat, por e vë mbi mbajtësen e vet me qëllim që ata që hyjnë të shohin dritë. ¹⁷ Sepse nuk ka asgjë të fshehtë që nuk do të zbulohet, as sekret që të mos njihet dhe të dalë në dritë. ¹⁸ Prandaj tregoni kujdes se si dëgjoni, sepse atij që ka, do t’i jepet, kurse atij që nuk ka, do t’i hiqet edhe ajo që ai kujton se ka”. ¹⁹ Nëna e tij dhe vëllezërit e tij erdhën tek ai, por nuk mund t’i afroheshin për shkak të turmës. ²⁰ Dhe nga disa i ishte thënë: “Nëna jote dhe vëllezërit e tu janë atje jashtë dhe duan të të shohin”. ²¹ Por ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Nëna ime dhe vëllezërit e mi janë ata që e dëgjojnë fjalën e Perëndisë dhe e vënë në praktikë”. ²² Në një prej atyre ditëve ndodhi që Jezusi hipi në një barkë bashkë me dishepujt e vet dhe u tha: “Të kalojmë në bregun tjetër të liqenit”. Dhe ata u larguan nga bregu. ²³ Ndërsa po lundronin, atë e zuri

gjumi; dhe një furtunë ra mbi liqen, aq sa barka po mbushej, dhe ishin në rrezik. ²⁴ Atëherë ata iu afruan, e zgjuan dhe i thanë: “Mësues, Mësues, po mbytemi!”. Dhe aiuzgjua, i bërtiti erës dhetërbimit të ujit; dhe këto u qetësuan dhe u bë bunacë. ²⁵ Dhe Jezusi u tha dishepujve të vet: “Ku është besimi juaj?”. Dhe ata, të frikësuar, mrekulloheshin dhe i thoshnin njeri tjetrit: “Vallë, kush është ky, që urdhëron edhe erën dhe ujin, dhe ata i binden?”. ²⁶ Pastaj lundruan drejt krahinës së Gadareasve, që ndodhet përballë Galileesë; ²⁷ dhe, porsa Jezusi zbriti në tokë, i doli përpara një njeri nga ai qytet, i cili prej shumë kohe ishte pushtuar nga demonët, nuk vishte rroba, nuk banonte në shtëpi, por ndër varreza. ²⁸ Kur e pa Jezusin, lëshoi një britmë, iu hodh ndër këmbë dhe tha me zë të lartë: “Ç’ka mes meje dhe ty, Jezus, Biri i Perëndisë Shumë të Lartë? Të lutem, mos më mundo!”. ²⁹ Sepse Jezusi po i jepte urdhër frymës së ndyrë të dilte nga ai njeri, sepse shumë herë e kishte pushtuar dhe ndonëse e kishin lidhur me zinxhirë e me pranga dhe e ruanin, ai i këpuste prangat dhe shtyhej prej demonit nëpër shkretëtirat. ³⁰ Dhe Jezusi e pyeti duke thënë: “Si e ke emrin?”. Dhe ai u përgjigj: “Legjion”. Sepse shumë demonë i kishin hyrë në të. ³¹ Dhe ata e lutnin të mos i urdhëronte të shkonin në humnerë. ³² Dhe aty ishte një tufë e madhe derrash që kullotnin në mal, dhe këta demonë iu lutën t’i lejonte të hynin në ta. Ai ua lejoi atyre. ³³ Atëherë demonët, si dolën nga ai njeri, hynë te derrat, dhe ajo tufë u turr nga gremina në liqen dhe u mbyt. ³⁴ Kur panë ç’ndodhi, ata që i ruanin derrat ikën dhe e

çuan lajmin në qytet e nëpër fshatra. ³⁵ Atëherë njerëzit dolën për të parë ç'kishte ndodhur dhe erdhën te Jezusi, dhe gjetën atë njeri, nga i cili kishin dalë demonët, të ulur te këmbët e Jezusit, të veshur dhe me mendje në rregull, dhe patën frikë. ³⁶ Ata që e kishin parë ngjarjen, u treguan atyre si ishte shëruar i idemonizuari. ³⁷ Atëherë gjithë popullsia e krahinës së Gadareasve, i kërkoi Jezusit të largohej prej tyre, sepse i kishte zënë një frikë e madhe. Dhe Jezusi hyri në barkë dhe u kthye mbrapa. ³⁸ Ndërkaq njeriu prej të cilit dolën demonët, i lutej të rrinte me të; por Jezusi e përcolli duke i thënë: ³⁹ “Kthehu në shtëpinë tënde dhe trego çfarë gjërash të mëdha ka bërë Perëndia për ty”. Dhe ai shkoi anembanë qytetit duke treguar gjërat e mëdha që Jezusi bëri për të. ⁴⁰ Ndodhi që, kur Jezusi u kthye, turma e mirëpriti sepse të gjithë e prisnin. ⁴¹ Dhe ja, erdhi një njeri me emër Jair, që ishte kryetari i sinagogës; ai i ra ndër këmbë Jezusit dhe iu lut të shkonte në shtëpinë e tij, ⁴² sepse ai kishte një vajzë të vetme rreth dymbëdhjetë vjeçe, që ishte për vdekje. Ndërsa Jezusi po shkonte atje, turma po shtyhej përreth tij. ⁴³ Dhe një grua që kishtenjëfluks gjaku prej dymbëdhjetë vjetësh dhe kishte shpenzuar ndër mjekë gjithë pasurinë e saj, pa mundur që të shërohej nga njeri, ⁴⁴ iu afrua nga pas dhe i preku cepin e rrobës së tij dhe në atë çast iu pre fluksi i gjakut. ⁴⁵ Dhe Jezusi tha: “Kush më preku?”. Mbasi të gjithë e mohuan, Pjetri dhe ata që ishin me të, thanë: “Mësues, turmat po shtyhen dhe po të ndeshin dhe ti thua: “Kush më preku?””. ⁴⁶ Por Jezusi tha: “Dikush më preku, sepse e nd-

jeva që një fuqi doli prej meje”. ⁴⁷ Atëherë gruaja, duke parë se nuk mbeti e padiktuar, erdhi, duke u dridhur e tëra, dhe i ra ndër këmbë dhe i deklaroi në prani të gjithë popullit, përse e kishte prekur dhe si ishte shëruar në çast. ⁴⁸ Dhe ai i tha: “Merr zemër, bijë; besimi yt të shëroi; shko në paqe!”. ⁴⁹ Ndërsa Jezusi vazhdonte të fliste, erdhi një nga shtëpia e kryetarit të sinagogës dhe i tha: “Vajza jote vdiq, mos e shqetëso Mësuesin”. ⁵⁰ Por Jezusi, mbasi i dëgjoi këto, i tha: “Mos druaj; ti vetëm beso dhe ajo do të shpëtojë”. ⁵¹ Si arriti në shtëpi, nuk la asnjëri të hyjë, përveç Pjetrit, Gjonit dhe Jakobit, dheatinenën evajzës. ⁵² Të gjithë qanin dhe mbajtën zi. Por ai tha: “Mos qani; ajo nuk ka vdekur, por po fle”. ⁵³ Dhe ata e përqeshnin; duke e ditur se kishte vdekur. ⁵⁴ Por ai, mbasi i nxori jashtë të gjithë, e kapi për dore dhe thirri duke thënë: “Vajzë, çohu!”. ⁵⁵ Asaj iu kthye fryma e saj dhe menjëherë u çua; pastaj Jezusi urdhëroi që t’i jepnin të hante. ⁵⁶ Dhe prindërit e saj mbetën të habitur. Por Jezusi i porositi të mos i thonin kurrkujt ç’kishte ndodhur.

9

¹ Pastaj, mbasi i thirri bashkë të dymbëdhjetë dishepujt e vet, u dha atyre pushtet dhe autoritet mbi të gjithë demonët dhe të shërojnë sëmundjet. ² Dhe i nisi të predikojnë mbretërinë e Perëndisë dhe të shërojnë të sëmurët. ³ Dhe u tha atyre: “Mos merrni asgjë për rrugë: as shkop, as trastë, as bukë, as para dhe asnjë prej jush të mos ketë dy tunika me vete. ⁴ Në atë shtëpi ku të hyni, aty rrini deri sa të largoheni. ⁵ Nëse disa nuk

ju pranojnë, duke dalë prej atij qyteti, shkundni edhe pluhurin nga këmbët tuaja, si dëshmi kundër tyre”. ⁶ Atëherë ata u nisën dhe përshkuan fshatrat duke përhapur ungjillin dhe duke shëruar kudo. ⁷ Herodi, tetrarku, kishte dëgjuar për të gjitha gjërat që kishte kryer Jezusi dhe ishte në mëdyshje, sepse disa thoshin se Gjoni ishte ringjallur së vdekuri, ⁸ të tjerë se ishte shfaqur Elia, e disa të tjerë se ishte ringjallur një nga profetët e lashtë. ⁹ Por Herodi tha: “Gjonit unë ia kam prerë kokën; kush do të jetë ky, për të cilin po dëgjoj të thuhet të tilla gjëra?”. Dhe kërkonte ta shihte. ¹⁰ Kur u kthyen apostujt, i treguan Jezusit të gjitha gjërat që kishin bërë. Atëherë ai i mori me vete dhe u tërhoq mënjane, në një vend të shkretë të një qyteti, që quhej Betsaida. ¹¹ Po, kur turmat e morën vesh, i ndiqnin; dhe ai i mirëpriti dhe u fliste për mbretërinë e Perëndisë, dhe shëronte ata që kishin nevojë për shërim. ¹² Tani kur dita filloi të mbarojë, të dymbëdhjetët iu afruan dhe i thanë: “Nise turmën, që të shkojë nëpër fshatra e nëpër fushat përreth, që të gjejë strehë dhe ushqim, sepse këtu jemi në një vend të shkretë”. ¹³ Por ai u tha atyre: “U jepni ju të hanë”. Ata u përgjigjen: “Ne nuk kemi tjetër veç se pesë bukë e dy peshq; vetëm nëse shkojmë vetë të blejmë ushqim për gjithë këta njerëz”. ¹⁴ Ishin, pra, rreth pesë mijë burra. Por ai u tha dishepujve të vet: “I vini të ulen në grupe nga pesëdhjetë”. ¹⁵ Ata vepruan në këtë mënyrë dhe i ulën të gjithë. ¹⁶ Atëherë ai i mori të pesë bukët dhe të dy peshqit dhe, pasi i ngriti sytë drejt qiellit, i bekoi, i ndau dhe ua dha dishep-

ujve të vet që t'ia shpërndajnë turmës. ¹⁷ Dhe të gjithë hëngrën e u ngopën; nga copat që tepruan mblodhën dymbëdhjetë shporta. ¹⁸ Dhe ndodhi që, ndërsa Jezusi po lutej në vetmi, dishepujt ishin bashkë me të. Dhe ai i pyeti duke thënë: “Kush thonë turmat se jam unë?”. ¹⁹ Ata duke u përgjigjur thanë: “Disa thonë “Gjon Pagëzori”, të tjerë “Elia” dhe të tjerë një nga profetët e lashtë që është ringjallur”. ²⁰ Dhe ai u tha atyre: “Po ju, kush thoni se jam unë?”. Atëherë Pjetri duke u përgjigjur tha: “Krishti i Perëndisë”. ²¹ Atëherë ai i porositi rreptë dhe i urdhëroi të mos i tregojnë kurrkujt, ²² duke thënë: “Birit të njeriut i duhet të vuajë shumë gjëra, ta përbuzin pleqtë, krerët e priftërinjve dhe skribët, ta vrasin dhe të tretën ditë të ringjallet”. ²³ Pastaj u tha të gjithëve: “Nëse dikush do të vijë pas meje, le ta mohojë vetveten, ta marrë çdo ditë kryqin e vet dhe të më ndjekë. ²⁴ Sepse kush do ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por kush do ta humbasë jetën e vet për shkakun tim, do ta shpëtojë. ²⁵ E pra, ç'dobi ka njeriu po të fitojë tërë botën, dhe pastaj të shkatërrojë veten dhe të shkojë në humbje? ²⁶ Sepse, nëse dikujt i vjen turp për mua dhe për fjalët e mia, edhe Birit të njeriut do t'i vijë turp për të, kur të vijë në lavdinë e vet dhe të Atit e të engjëjve të shenjtë. ²⁷ Në të vërtetë po ju them se këtu janë të pranishëm disa që nuk do ta shjojnë vdekjen, para se ta shohin mbretërinë e Perëndisë”. ²⁸ Dhe ndodhi që afërsisht tetë ditë pas këtyre thënieve, Ai mori me vete Pjetrin, Gjonin Jakobin dhe u ngjiti në mal për t'u lutur. ²⁹ Dhe ndërsa po lutej, pamja e fytyrës së tij ndryshoi

dhe veshja e tij u bë e bardhë dhe e ndritshme. ³⁰ Dhe ja, dy burra po bisedonin me të; ata ishin Moisiu dhe Elia, ³¹ të cilët, të shfaqur në lavdi, i flisnin për ikjen e tij nga kjo jetë që do të kryhej së shpejti në Jeruzalem. ³² Pjetri dhe shokët e tij ishin të këputur nga gjumi; po kur u zgjuan plotësisht, panë lavdinë e tij dhe ata dy burra që ishin bashkë me të. ³³ Dhe, ndërsa këta po ndaheshin prej tij, Pjetri i tha Jezusit: “Mësues, për ne është mirë të rrijmë këtu; le të bëjmë, pra, tri çadra: një për ty, një për Moisiun dhe një për Elian”; por ai nuk dinte ç’thoshte. ³⁴ Dhe ndërsa ai po fliste kështu, erdhi një re që i mbuloi në hijen e vet; dhe dishepujt i zuri frika, kur hynë në re. ³⁵ Dhe një zë dilte nga reja duke thënë: “Ky është Biri im i dashur; dëgjojeni”. ³⁶ Dhe ndërsa fliste ky zë, Jezusi u gjet krejt vetëm. Ata heshtën dhe në ato ditë nuk i treguan kurrkujt asgjë nga ç’kishin parë. ³⁷ Të nesërmen, kur ata zbritën nga mali, ndodhi që një turmë e madhe i doli përpara Jezusit. ³⁸ Dhe ja, një burrë nga turma filloi të bërtasë, duke thënë: “Mësues, të lutem, ktheje vështrimin mbi djalin tim, sepse është i vetmi që kam. ³⁹ Dhe ja, një frymë e kap dhe menjëherë ai bërtet; pastaj e përpëlit dhe e bën të nxjerrë shkumë dhe mezi largohet, pasi e ka sflitur. ⁴⁰ U jam lutur dishepujve të tu ta dëbojnë, por ata nuk kanë mundur”. ⁴¹ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, tha: “O brez mosbesues dhe i çoroditur, deri kur do të jem me ju dhe deri kur do t’ju duroj? Sille këtu djalin tënd”. ⁴² Dhe, ndërsa fëmija po afrohej, demoni e përpëliti atë dhe e sfliti. Por Jezusi e qortoi frymën e ndyrë, e shëroi djalin

dhe ia dorëzoi atit të vet. ⁴³ Të gjithë mbetën të mahnitur nga madhëria e Perëndisë. Dhe, ndërsa të gjithë po mrekulloheshin për gjithçka bënte Jezusi, ai u tha dishepujve të vet: ⁴⁴ “I shtini mirë në vesh këto fjalë, sepse Biri i njeriut do të bjerë në duart e njerëzve”. ⁴⁵ Por ata nuk i kuptuan këto fjalë; ato ishin të fshehta dhe për këtë shkak ata nuk i kuptonin dot, dhe druanin ta pyesnin për ato që kishte thënë. ⁴⁶ Pastaj midis tyre filloi një grindje: cili prej tyre do të ishte më i madhi. ⁴⁷ Atëherë Jezusi, duke ditur ç’mendime kishin në zemrat e tyre, mori një fëmijë të vogël dhe e afroi pranë vetes, ⁴⁸ dhe u tha atyre: “Ai që e pranon këtë fëmijë të vogël në emrin tim, më pranon mua; dhe ai që më pranon mua, pranon atë që më dërgoi mua, sepse ai që është më i vogli nga ju të gjithë, ai do të jetë i madh”. ⁴⁹ Atëherë Gjoni e mori fjalën dhe tha: “Mësues, ne pamë një që i dëbonte demonët në emrin tënd dhe ia ndaluam, sepse ai nuk të ndjek bashkë me ne”. ⁵⁰ Por Jezusi i tha: “Mos ia ndaloni, sepse kush nuk është kundër nesh është me ne”. ⁵¹ Ndodhi që kur po plotësohej koha që Jezusi duhet të ngrihej në qiell, ai vendosi pre-razi të shkojë në Jeruzalem, ⁵² dhe dërgoi përpara lajmëtarët. Këta, si u nisën, hynë në një fshat të Samaritanëve, për t’i përgatitur ardhjen. ⁵³ Por ata të fshatit nuk deshën ta pranonin, sepse ai ecte me fytyrë të drejtuar nga Jeruzalemi. ⁵⁴ Kur e panë këtë gjë, dishepujt e vet Jakobi dhe Gjoni thanë: “Zot, a do ti që të themi të zbresë zjarr nga qielli dhe t’i përvëlojë, ashtu si bëri edhe Elia?”. ⁵⁵ Por ai u kthye nga ata dhe i qortoi duke thënë: “Ju nuk

e dini nga cili frymë jeni; ⁵⁶ sepse Biri i njeriut nuk erdhi për të shkatërruar shpirtërat e njerëzve, po për t'i shpëtuar". Pastaj shkuan në një fshat tjetër. ⁵⁷ Ndodhi që, ndërsa po ecnin rrugës, dikush i tha: "Zot, unë do të të ndjek kudo të shkosh". ⁵⁸ Por Jezusi i tha: "Dhelprat kanë strofka dhe zogjtë e qiellit fole; kurse Biri i njeriut nuk ka ku ta mbështesë kokën". ⁵⁹ Pastaj i tha një tjetri: "Ndiqmë!". Por ai përgjigjej: "Zot, më lejo më parë të shkoj e të varros atin tim". ⁶⁰ Jezusi i tha: "Lëri të vdekurit t'i varrosin të vdekurit e vet; por ti shko dhe prediko mbretërinë e Perëndisë". ⁶¹ Akoma një tjetër i tha: "Zot, unë do të të ndjek ty, por më lejo më parë të ndahem me ata të familjes sime". ⁶² Jezusi i tha: "Asnjëri që ka vënë dorë në parmendë dhe kthehet e shikon prapa, nuk është i përshtatshëm për mbretërinë e Perëndisë".

10

¹ Pastaj Zoti caktoi shtatëdhjetë të tjerë dhe i nisi dy nga dy përpara tij, në çdo qytet dhe vend, ku ai do të shkonte. ² Dhe u thoshte atyre: "E korra është e madhe, kurse punëtorë janë pak; lutni Zotin e të korrës që të çojë punëtorë në të korrën e vet. ³ Shkoni; ja, unë ju dërgoj si qengja në mes të ujqërve. ⁴ Mos merrni me vete as çanta, as trasta, as sandale dhe mos përshëndetni asnjëri rrugës. ⁵ Dhe në cilëndo shtëpi ku të hyni, më përpara thoni: "Paqe në këtë shtëpi". ⁶ Dhe nëse është aty një bir i paqes, paqja juaj do të zbresë mbi të; nëse jo, do të kthehet tek ju. ⁷ Rrini, pra, në të njëjtën shtëpi, hani dhe pini atë që do t'ju japin, sepse punëtori meriton shpërblimin e vet. Mos kaloni nga një

shtëpi në një tjetër. ⁸ Dhe në çdo qytet ku të hyni, nëse ju pranojnë, hani çfarë t'ju vënë përpara. ⁹ Dhe shëroni të sëmurit që do të jenë në të dhe u thoni atyre: “Mbretëria e Perëndisë ju është afruar”. ¹⁰ Por në çdo qytet ku të hyni, nëse nuk ju pranojnë, dilni në rrugët e tij dhe thoni: ¹¹ “Ne po shkundim kundër jush edhe pluhurin e qytetit tuaj që na u ngjit; veç ta dini se mbretëria e Perëndisë ju është afruar”. ¹² Unë ju them se atë ditë Sodoma do ta ketë më të lehtë sesa ai qytet. ¹³ Mjerë ti, Korazin! Mjerë ti, Betsaida! Sepse, po të ishin bërë në Tiro dhe në Sidon mrekullitë që u bënë te ju, ata prej kohësh do të kishin bërë pendesë duke u veshur me thasë dhe duke u ulur në hi. ¹⁴ Prandaj ditën e gjyqit Tiro dhe Sidoni do ta kenë më lehtë se ju. ¹⁵ Dhe ti, Kapernaum, që të kanë ngritur deri në qiell, do të poshtërohesh deri në ferr. ¹⁶ Kush ju dëgjon, më dëgjon mua; kush ju përbuz, më përbuz mua; dhe kush më përbuz, përbuz atë që më ka dërguar”. ¹⁷ Dhe të shtatëdhjetët u kthyen me gëzim dhe thanë: “Zot, edhe demonët na nënshtrohen në emrin tënd”. ¹⁸ Dhe ai u tha atyre: “Unë e shikoja Satanin që po binte nga qielli si një rrufe. ¹⁹ Ja, ju dhashë pushtet të shkelni përmbi gjarpërinj dhe akrepa, dhe mbi çdo pushtet të armikut; dhe asgjë nuk do të mund t'ju dëmtojë. ²⁰ Megjithatë mos u gëzoni për faktin se po ju nënshtrohen frymërat, por gëzohuni më shumë se emrat tuaj janë shkruar në qiej”. ²¹ Në të njëjtën orë Jezusi ngazëloi në frym dhe tha: “Unë të lavdëroj, o Atë, Zot i qiellit dhe i tokës, sepse ua fshehe këto të urtëve dhe të zgjuarve dhe ua zbulove fëmijëve të vegjël. Po,

o Atë, sepse kështu ty të pëlqeu. ²² Gjithçka më është dhënë në dorë nga Ati im; dhe askush nuk e di kush është Biri, përveç Atit, dhe kush është Ati, përveç Birit, dhe atij që Biri do t'ia zbulojë". ²³ Pastaj, si u kthye nga dishepujt, u tha atyre veçmas: "Lum sytë që shohin ato që shihni ju, ²⁴ sepse ju them se shumë profetë dhe mbretër dëshiruan të shohin ato që ju shihni, por nuk i panë, dhe të dëgjojnë ato që ju po dëgjoni, por nuk i dëgjuan". ²⁵ Atëherë ja, një doktor i ligjit u ngrit që ta vinte në provë dhe i tha: "Mësues, çfarë duhet të bëj që të trashëgoj jetën e përjetshme?". ²⁶ Dhe ai tha: "Çfarë është shkruar në ligj? Si e lexon?". ²⁷ Ai duke u përgjigjur tha: "Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë forcën tënde dhe me gjithë mendjen tënde, edhe të afërmin tënd porsì vetveten". ²⁸ Jezusi i tha: "U përgjigje drejti; vepro kështu dhe do të rrosh". ²⁹ Por ai, duke dashur të justifikonte veten, i tha Jezusit: "Po kush është i afërmi im?". ³⁰ Atëherë Jezusi u përgjigj dhe tha: "Një burr zbriste nga Jeruzalemi për në Jeriko dhe ra në duart e kusarëve, të cilët, mbasi e zhveshën dhe e bënë gjithë plagë, u larguan dhe e lanë gati të vdekur. ³¹ Rastësisht një prift po zbriste nëpër të njëjtën rrugë dhe, mbasi e pa atë burrë, vazhdoi tutje, në anën tjetër. ³² Po ashtu edhe një levit, kur arriti aty, erdhi dhe e pa dhe vazhdoi tutje, në anën tjetër. ³³ Por një Samaritan, që po udhëtonte, i kaloi afër, e pa dhe kishte dhembshuri. ³⁴ Dhe mbasi iu afrua, ia lidhi plagët duke ia larë me vaj dhe me verë; pastaj e vuri mbi kafshën e vet, e

çoi në një han dhe u kujdesua për të. ³⁵ Dhe të nesërmen, para se të niset, nxori dy denarë dhe ia dhahanxhiutdukei thënë: “Kujdesupër tédheç’të shpenzoshmëshumë, dotëtëjapkurtëkthehem”. ³⁶ Cili nga këta të tre, pra, të duket se qe i afërmi i atij që ra në duart e kusarëve?”. ³⁷ Dhe ai tha: “Ai që u tregua i mëshirshëm ndaj tij”. Atëherë Jezusi i tha: “Shko dhe bëj kështu edhe ti”. ³⁸ Ndodhi që, ndërsa ata po udhëtonin, Jezusi hyri në një fshat; dhe një grua, që e kishte emrin Marta, e priti në shtëpinë e vet. ³⁹ Ajo kishte një motër që quhej Mari, e cila u ul te këmbët e Jezusit dhe dëgjonte fjalën e tij. ⁴⁰ Por Marta, që ishte krejt e zënë nga punët e shumta, iu afrua dhe i tha: “Zot, a nuk të intereson që ime motër më la vetëm të shërbej? I thuaj, pra, të më ndihmojë”. ⁴¹ Por Jezusi, duke u përgjigjur, i tha: “Martë, Martë, ti po shqetësohesh dhe kujdesesh për shumë gjëra; ⁴² por vetëm një gjë është e nevojshme, dhe Maria zgjodhi pjesën më të mirë, që asaj nuk do t’i hiqet”.

11

¹ Dhe ndodhi që ai ndodhej në një vend dhe lutej dhe, si mbaroi, një nga dishepujt e tij i tha: “Zot, na mëso të lutemi, ashtu siç i mësoi Gjoni dishepujt e vet”. ² Dhe ai u tha: “Kur të luteni, thoni: “Ati ynë që je në qiej, u shenjtëroftë emri yt, ardhhtë mbretëria jote, u bëftë vullneti yt si në qiell edhe në tokë. ³ Na jep çdo ditë bukën tonë të nevojshme. ⁴ Dhe na i fal mëkatet tona, sepse edhe ne i falim fajtorët tanë; dhe mos lejo të biem në tundim, por na shpëto nga i ligu””. ⁵ Pastaj u tha atyre: “A ka midis jush njeri që ka një mik dhe

i shkon në mesnatë e i thotë: “Mik, më jep hua tri bukë, ⁶ sepse më erdhi nga udha një miku im dhe unë s’kam çfarë t’i vë përpara”; ⁷ dhe ai, nga brenda, duke u përgjigjur, i tha: “Mos më bezdis, dera është tashmë e mbyllur dhe fëmijët e mi ranë në shtrat me mua; nuk mund të çohem e të t’i jap”? ⁸ Unë po ju them se, edhe nëse nuk çohet t’ia japë sepse e ka mik, do të çohet gjithsesi për shkak të insistimit të tij dhe do t’i japë të gjitha bukët që i nevojiten. ⁹ Prandaj po ju them: Lypni dhe do t’ju jepet; kërkoni dhe do të gjeni; trokitni dhe do t’ju hapet. ¹⁰ Sepse kushdo që lyp, merr, kush kërkon, gjen dhe do t’i hapet atij që troket. ¹¹ Dhe cili nga ju është baba i tillë që, po t’i kërkojë bukë djali, i jep një gur? Ose po t’i kërkojë një peshk, në vend të peshkut i jep një gjarpër? ¹² Ose, po t’i kërkojë një vezë, i jep një akrep? ¹³ Nëse ju, pra, që jeni të këqij, dini t’u jepni dhurata të mira bijve tuaj, aq më tepër Ati juaj qiellor do t’u dhurojë Frymën e Shenjtë atyre që ia kërkojnë”. ¹⁴ Dhe Jezusi po dëbonte një demon që ishte memec; dhe ndodhi që, kur demoni doli, memeci foli dhe turmat u mrekulluan. ¹⁵ Por disa nga ata thanë: “Ai i dëbon demonët nëpërmjet Beelzebubit, princit të demonëve”. ¹⁶ Kurse disa nga ata, për ta vënë në provë, kërkonin prej tij një shenjë nga qielli. ¹⁷ Por ai, duke i njohur mendimet e tyre, u tha atyre: “Çdo mbretëri, e përçarë në vetvete shkatërrohet, dhe çdo shtëpi e përçarë në vetvete rrëzohet. ¹⁸ Po të jetë, pra, edhe Satanai i përçarë në vetvete, si do të mund të qëndrojë mbretëria e tij? Sepse ju thoni se unë i dëboj demonët nëpërmjet Beelzebubit. ¹⁹ Por,

nëse unë i dëbokam demonët nëpërmjet Beelzebut, nëpërmjet kujt i dëbojnë ata bijtë tuaj? Prandaj ata do të jenë gjykatësit tuaj. ²⁰ Por në se unë i dëboj demonët me gishtin e Perëndisë, mbretëria e Perëndisë, pra ka arritur deri te ju. ²¹ Kur burri i fortë, i armatosur mirë, e ruan shtëpinë e vet, pasuria e tij është në paqe. ²² Por në qoftë se vjen një më i fortë se ai dhe e mund atë, ia merr armët në të cilat kishte shpresë dhe i ndan plaçkat e tij. ²³ Kush nuk është me mua, është kundër meje dhe kush nuk mbledh me mua, shpërndan. ²⁴ Kur fryma e ndyrë del nga një njeri, endet në vende të shkreta, duke kërkuar pushim, dhe duke mos e gjetur dot, thotë: “Do të kthehem në shtëpinë time nga dola”. ²⁵ Dhe, kur kthehet, e gjen të fshirë e të zbukuruar, ²⁶ atëherë shkon e merr me vete shtatë frymëra të tjerë më të këqij se ai, dha ata hyjnë aty dhe banojnë aty; dhe gjendja efunditeatijnjeriubëhet më e keqe se e para”. ²⁷ Ndodhi që, ndërsa ai po thoshte këto gjëra, një grua nga turma e çoi zërin e saj dhe i tha: “Lum barku që të barti dhe gjinjtë që të mëndën”. ²⁸ Por ai u tha: “Me tepër lum ata që e dëgjojnë fjalën e Perëndisë dhe e zbatojnë”. ²⁹ Duke qenë se turmat po i shtyheshin përreth, ai filloi të thotë: “Ky brez është i lig; ai kërkon një shenjë, por asnjë shenjë nuk do t’i jepet, përveç shenjës së profetit Jona. ³⁰ Sepse, ashtu si Jona që një shenjë për Ninivasit, kështu edhe Biri i njeriut do të jetë një shenjë për këtë brez. ³¹ Mbretëresha e Mesditës do të ngrihet ditën e gjyqit me njerëzit e këtij brezi dhe do t’i dënojë, sepse ajo po vjen nga skaji i dheut për të dëgjuar urtësinë e Salomonit; dhe ja, këtu

është dikush më i madh se Salomoni. ³² Ninivasit, ditën e gjyqit, do të ringjallen me këtë brez dhe do ta dënojnë, sepse ata u penduan për predikimin e Jonas; dhe ja, këtu është dikush më i madh se Jona”. ³³ Asnjëri, kur ndez një llambë, nuk e vë në një vend të fshehtë ose nën babunë, po përmbi dritëmbajtësen, që të shohin dritë ata që hyjnë. ³⁴ Llamba e trupit është syri; në se syri yt është i shëndoshë, gjithë trupi yt do të jetë i ndriçuar; por në se syri yt është i sëmurë, edhe gjithë trupi yt do të jetë plot me errësirë. ³⁵ Prandaj trego kujdes që drita që është në ty të mos jetë terr. ³⁶ Në se gjithë trupi yt është i ndriçuar, pa asnjë pjesë të errët, gjithçka do të jetë e ndriçuar, sikurse ndodh kur llamba të ndriçon me shkëlqimin e saj”. ³⁷ Por ndërsa Jezusi po fliste, një farise e ftoi për drekë në shtëpinë e vet. Dhe ai hyri dhe u vendos në tryezë. ³⁸ Fariseu e vuri re këtë dhe u mrekullua që Jezusit nuk lau para buke. ³⁹ Dhe Zoti i tha: “Tani ju farisenjtë pastroni të jashtmen e kupës dhe të pjatës, ndërsa brendinë tuaj e keni plot me grabitje dhe ligësi. ⁴⁰ Të pamend! Ai që bëri anën e jashtme, vallë nuk bëri edhe të brendshmen? ⁴¹ Por jepni si lëmoshë atë që është përbrenda, dhe çdo gjë do të jetë e pastër për ju. ⁴² Por mjerë ju, o farisenj! Sepse ju paguani të dhjetën e ryzës, të mendrës dhe të çdo barishteje, dhe pastaj lini pas dore drejtësinë dhe dashurinë e Perëndisë. Këto gjëra duhet t’i bënit, pa i lënë pas dore të tjerat. ⁴³ Mjerë ju, o farisenj! Sepse ju e doni vendin e parë ndër sinagoga dhe përshëndetjet nëpër sheshe. ⁴⁴ Mjerë ju, skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse jeni si

varret që nuk shihen dhe njërëzit ecin sipër tyre, pa e ditur”. ⁴⁵ Atëherë, duke u përgjigjur, një nga mësuesit e ligjit, i tha: “Mësues, duke folur kështu, ti po na fyen edhe ne”. ⁴⁶ Dhe ai thoshte: “Mjerë edhe ju, o mësues të ligjit! Sepse i ngarkoni njerëzit me barrë që me vështirësi baren, dhe ju nuk i prekni ato barrë as edhe me një gisht. ⁴⁷ Mjerë ju! Sepse ju ndërtuat varret e profetëve dhe etërit tuaj i patën vrarë ata. ⁴⁸ Duke vepruar në këtë mënyrë, ju dëshmoni se i miratoni veprat e etërve tuaj; në fakt ata vranë profetët dhe ju ndërtoni varret e tyre. ⁴⁹ Për këtë arsye edhe urtësia e Perëndisë tha: “Unë do t’u dërgoj profetë dhe apostuj, dhe ata do të vrasin disa prej tyre kurse të tjerët do t’i përndjekin”, ⁵⁰ me qëllim që këtij brezi t’i kërkohet llogari për gjakun e të gjithë profetëve, i cili u derdh që nga krijimi i botës: ⁵¹ nga gjaku i Abelit deri te gjaku i Zakarias, që u vra ndërmjet altarit dhe tempullit; po, unë po ju them, se këtij brezi do t’i kërkohet llogari. ⁵² Mjerë ju, o mësues të ligjit! Sepse ju e morët çelësin e dijes; ju vetë nuk hytë dhe penguat hyrjen e atyre që po hynin”. ⁵³ Po ndërsa ai u fliste atyre këto gjëra, skribët dhe farisenjtë filluan të zemërohen shumë kundër tij dhe ta sulmojnë atë me shumë pyetje, ⁵⁴ për t’i ngritur kurthe, për ta zënë në gabim e për të mundur ta akuzojnë për ndonjë fjalë të tij.

12

¹ Ndërkaq u mbledh një turmë me mijëra, saqë shkelnin njeri tjetrin. Jezusi filloi t’u thotë dishepujve të vet: “Para së gjithash ruhuni nga majaja e farisenjve, që është hipokrizia. ² Nuk ka asgjë

të mbuluar që nuk do të zbulohet, as të fshehtë që nuk do të njihet. ³ Prandaj të gjitha ato që thatë në terr, do të dëgjohen në dritë; dhe ato që pëshpëritët në vesh ndër dhomat e brendshme, do të shpallen nga çatitë e shtëpive”. ⁴ Po ju them juve, o miq të mi, të mos keni frikë nga ata që vrasin trupin, porpaskësaj nukmundtëbëjnëasgjë tjetër. ⁵ Unë do t’ju tregoj prej kujt duhet të keni frikë: druani nga ai që, pasi ka vrarë, ka pushtet të të hedhë në Gehena; po, po ju them, nga ai të keni frikë. ⁶ A nuk shiten vallë pesë harabela për dy pare? E megjithëatë as edhe një prej tyre nuk harrohet përpara Perëndisë. ⁷ Madje, edhe flokët e kokës janë të gjitha të numëruara; prandaj mos kini frikë, ju vleni më tepër se shumë harabela. ⁸ Dhe unë po ju them: Kushdo që do të rrëfeje për mua përpara njerëzve, edhe Biri i njeriut do ta rrëfejë përpara engjëjve të Perëndisë. ⁹ Por ai që do të më mohojë përpara njerëzve, do të mohohet përpara engjëjve të Perëndisë. ¹⁰ Dhe kushdo që do të flasë kundër Birit të njeriut do të jetë i falur, por ai që do të blasfemojë kundër Frymës së Shenjtë, nuk do të jetë i falur. ¹¹ Pastaj, kur do t’ju çojnë përpara sinagogave, gjykatësve dhe autoriteteve, mos u shqetësoni se si ose se çfarë do të thoni për t’u mbrojtur, ose për çfarë do t’ju duhet të thoni, ¹² sepse Fryma e Shenjtë në po atë moment do t’ju mësojë se ç’duhet të thoni”. ¹³ Atëherë dikush nga turma i tha: “Mësues, i thuaj vëllait tim ta ndajë me mua trashëgiminë”. ¹⁴ Por ai u përgjigj: “O njeri, kush më vuri mua gjykatës ose ndarës përmbi ju?”. ¹⁵ Pastaj u tha atyre: “Kini kujdes dhe ruhuni

nga kopracia, sepse jeta e njeriut nuk qëndron në mbushullinë e gjërave që zotëron”. ¹⁶ Dhe ai u tha atyre një shëmbëlltyrë: “Tokat e një pasaniku dhanë të korra të bollshme; ¹⁷ dhe ai arsyetonte me vete duke thënë: “Ç’të bëj, sepse nuk kam vend ku t’i shtie të korrat e mia?”. ¹⁸ Dhe tha: “Këtë do të bëj: do të shemb hambarët e mia dhe do t’i bëj më të mëdhenj, ku do të shtie të gjitha të korrat dhe pasuritë e tjera, ¹⁹ dhe pastaj do t’i them shpirtit tim: Shpirt, ti ke pasuri të shumta të shtëna për shumë vjet; pusho, ha, pi dhe gëzo”. ²⁰ Por Perëndia i tha: “O i pamend, po atë natë shpirtin tënd do të ta kërkojnë dhe ato që përgatite të kujt do të jenë?”. ²¹ Kështu i ndodh atij që grumbullon thesare për vete dhe nuk është i pasur ndaj Perëndisë”. ²² Pastaj u tha dishepujve të vet: “Prandaj po ju them: mos u shqetësoni për jetën tuaj se çfarë do të hani, as për trupin tuaj se çfarë do të vishni. ²³ Jeta vlen më shumë se ushqimi dhe trupi më shumë se veshja. ²⁴ Vini re korbat! Ata nuk mbjellin e nuk korrin, nuk kanë as qilar as hambar, e megjithatë Perëndia i ushqen; mirë, pra, ju vleni shumë më tepër se zogjtë. ²⁵ Dhe cili nga ju me shqetësimin e tij mund ta zgjatë shtatin e vet qoftë edhe një kubit? ²⁶ Atëherë, kur nuk jeni në gjendje të bëni as atë që është më e pakta, përse shqetësoheni për të tjerat? ²⁷ Vini re si rriten zambakët: ata nuk punojnë dhe nuk tjerin; megjithëatë unë po ju them se as Salomoni, në gjithë lavdinë e vet, nuk qe i veshur si një nga ata. ²⁸ Atëherë, nëse Perëndia vesh në këtë mënyrë barin që sot është në fushë dhe nesër hidhet në furrë,

aq më tepër do t' ju veshë, o njerëz besimpakë?
²⁹ Përveç kësaj mos kërkonit çfarë do të hani ose do të pini, dhe mos jini në merak, ³⁰ sepse njerëzit e botës i kërkojnë të gjitha këto, por Ati juaj e di që ju keni nevojë për to. ³¹ Kërkonit më parë mbretërinë e Perëndisë dhe të gjitha këto do t'ju jepen si shtesë. ³² Mos ki frikë, o tufë e vogël, sepse Ati tuaj i pëlqeu t'ju japë mbretërinë. ³³ Shitni pasurinë tuaj dhe jepni lëmoshë! Bëni për vete trasta që nuk vjetrohen, një thesar të pashtershëm në qiejt, ku vjedhësi nuk arrin dhe tenja nuk bren. ³⁴ Sepse atje ku është thesari juaj, atje do të jetë edhe zemra juaj”. ³⁵ Le të jenë ngjeshur ijët tuaja, dhe llambat ndezur. ³⁶ Ngjajini atyre që presin zotërinë e tyre, kur kthehet nga dasma, për t'ia hapur derën sapo të vijë dhe të trokasë. ³⁷ Lum ata shërbëtorë, që zotëria, kur të kthehet, do t'i gjejë zgjuar! Në të vërtetë po ju them se ai vetë do të ngjeshet dhe do t'i vendosë ata në tryezë, dhe ai vetë do t'u shërbejë. ³⁸ Dhe, në se do të vijë në të dytën a në të tretën rojë të natës dhe t'i gjejë kështu, lum ata shërbëtorë. ³⁹ Por ta dini këtë: se po ta dinte i zoti i shtëpisë në cilën orë i vjen vjedhësi, do të rrinte zgjuar dhe nuk do të linte t'i shpërthenin shtëpinë. ⁴⁰ Edhe ju pra, jini gati, sepse Biri i njiut do të vijë në atë orë që nuk e mendoni”. ⁴¹ Dhe Pjetri i tha: “Zot, këtë shëmbëlltyrë po e thua vetëm për ne apo për të gjithë?”. ⁴² Dhe Zoti tha: “Kush është, pra, ai administrues besnik dhe i mençur, që do ta verë zotëria përmbi shërbëtorët e vet për t'u dhënë atyre racionin e ushqimeve në kohën e duhur? ⁴³ Lum ai shërbëtor të cilin zotëria e tij, kur

kthehet, e gjen se vepron kështu. ⁴⁴ Në të vërtetë po ju them se ai do ta vërë mbi gjithë pasurinë e vet. ⁴⁵ Por, nëse ai shërbëtor mendon në zemër të vet: “Zotëria im vonon të kthehet” dhe fillon t’i rrahë shërbëtorët dhe shërbëtoret, të hajë, të pijë dhe të dehet, ⁴⁶ zotëria e atij shërbëtori do të vijë ditën kur nuk e pret, dhe në orën që ai nuk e di; do ta ndëshkojë rëndë dhe do t’i caktojë fatin me të pabesët. ⁴⁷ Shërbëtori që e dinte vullnetin e zotërisë së tij dhe nuk u bë gati e nuk e kreu vullnetin e tij, do të rrihet shumë. ⁴⁸ Por ai që nuk e dinte, po të bëjë gjëra që meritojnë të rrahura, do të rrihet më pak. Kujt iu dha shumë, do t’i kërkohet shumë; dhe kujt iu besua shumë, do t’i kërkohet më shumë”. ⁴⁹ “Unë erdha të hedh zjarr mbi tokë dhe sa dëshiroj që ai të ishte tashmë i ndezur. ⁵⁰ Tani unë kam një pagëzim me të cilën duhet të pagëzohem dhe jam në ankth deri sa të kryhet. ⁵¹ A kujtoni se erdha të sjell paqen mbi tokë? Jo, po ju them, por më shumë përçarjen; ⁵² sepse, tash e tutje, pesë veta në një shtëpi do të jenë të ndarë: tre kundër dyve dhe dy kundër treve. ⁵³ Babai do të ndahet kundër të birit, dhe i biri kundër babait; nëna kundër së bijës dhe e bija kundër nënës; vjehrra kundër nuses së saj dhe nusja kundër vjehrrës së vet”. ⁵⁴ Atëherë ai u tha akoma turmave: “Kur ju shihni një re që ngrihet nga perëndimi menjëherë thoni: “Do të vijë shiu”, dhe ashtu ndodh; ⁵⁵ përkundrazi, kur fryn juga, ju thoni: “Do të bëjë vapë”, dhe ashtu ndodh. ⁵⁶ Hipokritë! Ju dini të dalloni dukurinë e qiellit dhe të tokës, por vallë si nuk dini ta dalloni këtë kohë? ⁵⁷ Dhe përse nuk gjykoni nga vetë ju ç’është

e drejtë? ⁵⁸ Kur ti shkon bashkë me kundërshtarin tënd te gjykatësi, bëj ç'është e mundur gjatë rrugës që të merresh vesh me të, që ai mos të të nxjerrë përpara gjykatësit dhe gjykatësi të të dorëzojë te roja dhe roja të të futë në burg. ⁵⁹ Unë po të them se ti nuk do të dalësh prej andej, derisa të mos kesh paguar deri në qindarkën e fundit”.

13

¹ Pikërisht në atë kohë ishin aty disa që i treguan për ata Galileasve, gjakun e të cilëve Pilati e kishte përzier me flijimet e tyre. ² Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, tha: “A mendoni ju se ata Galileas ishin më shumë mëkatarë nga gjithë Galileasit e tjerë, sepse vuajtën të tilla gjëra? ³ Unë po ju them: Jo! Por nëse ju nuk pendoheni, do të vdisni të gjithë me të njëjtën mënyrë. ⁴ Ose, a mendoni ju që ata të tetëmbëdhjetë, mbi të cilët ra kulla në Siloe dhe i vrau, ishin më shumë fajtorë se gjithë banorët e Jeruzalemit? ⁵ Unë po ju them: Jo! Por nëse ju nuk pendoheni, do të vdisni të gjithë me të njëjtën mënyrë”. ⁶ Atëherë ai tha këtë shëmbëlltyrë: “Një njeri kishte një fik të mbjellë në vreshtin e tij; ai erdhi e kërkoj fryte, por nuk gjeti. ⁷ Atëherë i tha vreshtarit: “Ja, u bënë tre vjet tashmë që unë vij e kërkoj frytin e këtij fiku dhe s’po gjej; preje; pse të zërë kot token?”. ⁸ Por ai u përgjigj dhe tha: “Zot, lëre edhe këtë vit, që ta punoj përreth dhe t’i hedh pleh ⁹ dhe, po dha fryt, mirë; përndryshe, pastaj do ta presësh””. Shërimi i një gruaje të paralizuar ¹⁰ Një të shtunë Jezusi po mësonte në një sinagogë. ¹¹ Dhe ja, ishte një grua, e cila prej tetëmbëdhjetë vjetësh kishte një frymë lëngate, dhe ajo ishte krejt

e kërrusur dhe në asnjë mënyrë nuk drejtohej dot.
¹² Dhe kur Jezusi e pa, e thirri pranë vetes dhe i tha: “O grua, ti je e liruar nga lëngata jote”. ¹³ Dhe i vuri duart mbi të dhe ajo u drejtua menjëherë, dhe përlëvdonte Perëndinë. ¹⁴ Por kryetari i sinagogës, i indinjuar sepse Jezusi kishte shëruar ditën e shtunë, iu drejtua turmës dhe i tha: “Gjashtë janë ditët kur duhet të punohet; ejani, pra, të shëroheni në ato ditë dhe jo ditën e shtunë”. ¹⁵ Atëherë Zoti u përgjigj dhe tha: “Hipokritë! A nuk e zgjidh secili nga ju të shtunave nga grazhdi kaun e vet, ose gomarin e ta çojë për të pirë? ¹⁶ A nuk duhej, pra, të zgjidhej nga këto pranga, ditën e shtunë, kjo që është bijë e Abrahamit dhe që Satani e mbajti lidhur prej tetëmbëdhjetë vjetësh?”. ¹⁷ Dhe, kur ai thoshte këto gjëra, të gjithë kundërshtarët e tij mbetën të turpëruar, ndërsa mbarë turma gëzohej për të gjitha veprat madhështore që ai kishte kryer.
¹⁸ Atëherë ai tha: “Kujt i përngjan mbretëria e Perëndisë, me se ta krahasoj? ¹⁹ I ngjan kokrrës së sinapit, që një njeri e mori dhe e hodhi në kopshtin e vet; pastaj u rrit dhe u bë një pemë e madhe, dhe zogjtë e qiellit erdhën e kërkuan strehë në degët e saj”. ²⁰ Pastaj tha përsëri: “Me se ta krahasoj mbretërinë e Perëndisë? ²¹ Ajo i ngjan majasë që e merr një grua dhe e përzien me tri masa mielli deri sa të mbruhet i gjithë”. ²² Dhe ai kalonte nëpër qytete dhe fshatra duke mësuar, e kështu po i afrohej Jeruzalemit. ²³ Dhe një njeri e pyeti: “Zot, a janë pak ata që do të shpëtohen?”. Ai u tha atyre: ²⁴ “Përpiquuni të hyni nëpër derë të ngushtë, sepse unë po ju them se shumë do të kërkojnë të hyjnë

dhe nuk do të munden. ²⁵ Kur i zoti i shtëpisë është çuar dhe ka mbyllur derën, ju atëherë, që keni mbetur jashtë, do të filloni të trokitni në derë duke thënë: “Zot, Zot, na e hap”. Por ai, duke u përgjigjur, do të thotë: “Nuk e di nga vini”. ²⁶ Atëherë do të filloni të thoni: “Po ne hëngrëm dhe pimë me ty dhe ti mësove ndër rrugët tona”. ²⁷ Por ai do thotë: “Unë po ju them se nuk di nga vini; largohuni nga unë, të gjithë ju që bëni paudhësi”. ²⁸ Atje do të jetë qarje dhe kërcëllim dhëmbësh, kur të shihni Abrahamin, Isakun, Jakobin dhe gjithë profetët në mbretërinë e Perëndisë, ndërsa ju do të dëboheni përjashta. ²⁹ Dhe do të vijnë nga lindja e nga perëndimi, nga veriu dhe nga jugu, dhe do të ulen në tryezë në mbretërinë e Perëndisë. ³⁰ Dhe ja, disa ndër të fundit do të jenë të parët, dhe disa nga të parët do të jenë të fundit”. ³¹ Po në atë ditë disa farisenj erdhën dhe i thanë: “Nisu dhe largohu prej këtej, sepse Herodi do të të vrasë”. ³² Dhe ai u përgjigj atyre: “Shkoni e i thoni asaj dhelpre: “Ja, sot dhe nesër po dëboj demonë dhe kryej shërime, dhe të tretën ditë po i jap fund punës sime”. ³³ Por sot, nesër e pasnesër më duhet të ec, sepse nuk mundet që një profet të vdesë jashtë Jeruzalemit. ³⁴ Jeruzalem, Jeruzalem, që i vret profetët dhe i vret me gurë ata që të janë dërguar! Sa herë desha t’i mbledh bijtë e tu sikurse kllloçka i mbledh nën krahë zogjtë e vet, por ju nuk deshët! ³⁵ Ja, shtëpia juaj ju lihet e shkretë. Dhe unë po ju them se nuk do të më shihni më deri sa të vijë koha të thoni: “Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit””.

14

¹ Dhe ndodhi që një ditë të shtunë, kur ai hyri në shtëpinë e një kryetari të farisenjve për të ngrënë bukë, ata po e përgjonin; ² dhe ja, para tij ishte një njeri hidropik. ³ Dhe Jezusi, duke iu përgjigjur mësuesve të ligjit dhe farisenjve, tha: “A është e lejueshme të shërosh ditën e shtunë?”. ⁴ Por ata heshtën. Atëherë ai e mori për dore atë, e shëroi dhe e nisi të shkojë. ⁵ Pastaj, duke iu përgjigjur atyre, tha: “Cili nga ju, po t’i bjerë gomari i vet ose kau në një pus, nuk e nxjerr menjëherë jashtë ditën e shtunë?”. ⁶ Por ata nuk mund të përgjigjeshin asgjë për këto gjëra. ⁷ Dhe, duke vënë re se ata zgjidhnin vendet e para në tryezë, Jezusi u thoshte atyre këtë shëmbëlltyrë duke thënë: ⁸ “Kur je ftuar në dasmë, mos u ul në krye të vendit, sepse ai njeri mund të ketë ftuar një tjetër që është më i rëndësishëm se ti, ⁹ dhe ai që të ftoi ty dhe atë të të mos vijë e të thotë: “Lëshoja vendin këtë”. Dhe atëherë ti, plot turp, do të shkosh të zësh vendin e fundit. ¹⁰ Por, kur je ftuar, shko e rri në vendin e fundit që, kur të vijë ai që të ka ftuar, të thotë: “O mik, ngjitu më lart”. Atëherë do të jesh i nderuar përpara atyre që janë në tryezë bashkë me ty. ¹¹ Sepse kushdo që e larton veten do të poshterohet, dhe kush e poshtëron veten do të lartohet”. ¹² Ai i tha edhe atij që e kishte ftuar: “Kur shtron drekë a darkë, mos i thirr miqtë e tu, as vëllezërit e tu, as farefisnin tënd, as fqinjët e pasur, se mos ata një herë të të ftojnë ty, dhe kështu ta kthejnë shpërblimin. ¹³ Por, kur të bësh një gosti, thirr lypësit, sakatët, të çalët,

të verbërit; ¹⁴ dhe do të jesh i lum, sepse ata nuk kanë se si të ta kthejnë shpërblimin; por shpërblimi do të të jepet në ringjallje të të drejtëve”. ¹⁵ Dhe një nga të ftuarit, si i dëgjoi këto gjëra, i tha: “Lum kush do të hajë bukë në mbretërinë e Perëndisë”. ¹⁶ Atëherë Jezusi i tha: “Një njeri përgatiti një darkë të madhe dhe ftoi shumë veta; ¹⁷ dhe, në kohë të darkës, dërgoi shërbëtorin e vet t’u thotë të ftuarve: “Ejani, sepse gjithçka tashmë është gati”. ¹⁸ Por të gjithë, pa përjashtim, filluan të kërkojnë ndjesë. I pari i tha: “Bleva një arë dhe më duhet të shkoj ta shoh; të lutem, të më falësh”. ¹⁹ Dhe një tjetër tha: “Bleva pesë pendë qe dhe po shkoj t’i provoj; të lutem, të më falësh”. ²⁰ Dhe një tjetër akoma tha: “Mora grua e prandaj nuk mund të vij”. ²¹ Kështu shërbëtori u kthye dhe ia dëftoi të gjitha zotit të vet. Atëherë i zoti i shtëpisë, plot zemërim, i tha shërbëtorit të vet: “Shpejt, shko nëpër sheshet dhe nëpër rrugëteqytetitesill këtu lypës, sakatë, tëçalë dhe të verbër”. ²² Pastaj shërbëtori i tha: “Zot, u bë ashtu siç urdhërove ti, por ka vend edhe më”. ²³ Atëherë zoti i tha shërbëtorit: “Dil nëpër udhë dhe përgjatë gardheve dhe detyroji të hyjnë që të mbushet shtëpia ime. ²⁴ Sepse unë po ju them se asnjë nga ata njerëz që ishin të ftuar, nuk do ta shijojë darkën time””. ²⁵ Dhe turma të mëdha shkonin me të. Ai u kthye nga ata dhe tha: ²⁶ “Nëse ndokush vjen tek unë dhe nuk urren babanë e vet dhe nënën e vet, gruan dhe fëmijët, vëllezërit dhe motrat, madje edhe jetën e vet, nuk mund të jetë dishepulli im. ²⁷ Dhe kush nuk e mbart kryqin e vet dhe nuk më ndjek, nuk mund të jetë dishepulli

im. ²⁸ Kush nga ju, pra, kur do të ndërtojë një kullë, nuk ulet më parë të llogaritë shpenzimet, për të parë nëse ka mjaftueshëm për ta mbaruar? ²⁹ Që atëherë, kur t'i ketë hedhur themelet e të mos mundë ta përfundojë, të gjithë ata që e shohin, të mos fillojnë e të tallen, ³⁰ duke thënë: “Ky njeri filloi të ndërtojë e nuk mundi ta përfundojë”. ³¹ Ose cili mbret, kur niset të luftojë kundër një mbreti tjetër, nuk ulet më parë të gjykojë në se mund ta përballojë me dhjetë mijë atë që po i vjen kundër me njëzet mijë? ³² Në mos, ndërsa ai është ende larg, i dërgon një delegacion për të biseduar për paqe. ³³ Kështu, pra, secili nga ju që nuk heq dorë nga të gjitha ato që ka, nuk mund të jetë dishepulli im. ³⁴ Kripa është e mirë, por nëse kripa bëhet e amësht, me se do të mund t'i kthehet shija? ³⁵ Ajo nuk vlen as për tokë, as për pleh, por hidhet tutje. Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë”.

15

¹ Pastaj të gjithë tagrambledhësit dhe mëkatarët i afroheshin për ta dëgjuar. ² Dhe farisenjtë dhe skribët murmuritnin duke thënë: “Ky i pranon mëkatarët dhe ha bashkë me ta”. ³ Atëherë ai u tha këtë shëmbëlltyrë: ⁴ “Cili njeri prej jush, që ka njëqind dele dhe një prej tyre t'i humbasë, nuk i lë të nëntëdhjetë e nëntat në shkretirë dhe nuk shkon pas asaj që humbi deri sa ta gjejë? ⁵ Dhe, kur e gjen, e merr mbi supe gjithë gaz; ⁶ dhe, kur arrin në shtëpi, i thërret miqtë dhe fqinjët dhe u thotë: “Gëzohuni bashkë me mua, sepse e gjeta delen time që më kishte humbur. ⁷ Dhe unë po ju them se po kështu në qiell do të ketë më shumë gëzim

për një mëkatar të vetëm që pendohet, sesa për nëntëdhjetë e nëntë të drejtët, që nuk kanë nevojë të pendohen. ⁸ Ose, cila grua që ka dhjetë dhrahmi dhe humbet një nga ato, nuk ndez llambën, nuk e fshin shtëpinë dhe nuk kërkon me kujdes derisa ta gjejë? ⁹ Dhe, kur e gjen, fton tok shoqet dhe fqinjët, duke thënë: “Gëzohuni bashkë me mua, sepse e gjeta dhrahminë që kisha humbur”. ¹⁰ Po kështu po ju them: do të ketë gëzim në mes të engjëjve të Perëndisë për një mëkatar të vetëm që pendohet”. ¹¹ Tha akoma: “Një njeri kishte dy bij. ¹² Më i riu i tyre i tha babait: “Atë, më jep pjesën e pasurisë që më takon”. Dhe i ati ua ndau mes tyre pasurinë. ¹³ Mbas pak ditësh biri më i ri mblodhi çdo gjë, shkoi në një vend të largët dhe atje e prishi gjithë pasurinë, duke bërë një jetë të shthurur. ¹⁴ Por, si i shpenzoi të gjitha, në atë vend ra një zi e madhe buke, dhe ai filloi të jetë në hall. ¹⁵ Atëherë shkoi e iu ngjit pas një banori të atij vendi, i cili e çoi në arat e tij që të ruajë derrat. ¹⁶ Dhe ai dëshironte të mbushte barkun me lendet që hanin derrat, por askush nuk ia jepte. ¹⁷ Atëherë erdhi në vete dhe tha: “Sa punëtorëve mëditës të atit tim u tepron buka, kurse unë po vdes nga uria! ¹⁸ Do të çohem dhe do të shkoj tek im atë dhe do t’i them: Atë, mëkatova kundër qiellit dhe para teje; ¹⁹ nuk jam më i denjë të quhem yt bir; trajtomë si një nga mëditësit e tu”. ²⁰ U çua, pra, dhe shkoi tek i ati. Por kur ishte ende larg, i ati e pa dhe dhembshuri; u lëshua vrap, ra mbi qafën e tij dhe e puthi. ²¹ Dhe i biri i tha: “O atë, mëkatova kundër qiellit dhe para teje dhe nuk jam më i denjë të quhem biri

yt”. ²² Por i ati u tha shërbëtorëve të vet: “Sillni këtu rrobën më të bukur dhe visheni, i vini një unazë në gisht dhe sandale në këmbë. ²³ Nxirrni jashtë viçin e majmur dhe thereni; të hamë dhe të gëzohemi, ²⁴ sepse ky biri im kishte vdekur dhe u kthye në jetë, kishte humbur dhe u gjet përsëri”. Dhe filluan të bënë një festë të madhe. ²⁵ Djali i tij i madh ishte në ara; dhe kur u kthye dhe iu afrua shtëpisë, dëgjoji këngë e valle. ²⁶ Atëherë thirri një shërbëtor dhe e pyeti ç’ishte e gjitha kjo. ²⁷ Dhe ai i tha: “U kthye yt vëlla dhe yt atë theri viçin e majmur, sepse iu kthye djali shëndoshë e mirë”. ²⁸ Kur i dëgjoj këto, ai u zemërua dhe nuk desh të hynte; atëherë i ati doli dhe iu lut të hynte. ²⁹ Por ai iu përgjigj të atit dhe tha: “Ja, u bënë kaq vite që unë të shërbej dhe kurrë s’kam shkelur asnjë nga urdhërat e tu, e megjithëatë kurrë s’më dhe një kec për të bërë një festë me miqtë e mi. ³⁰ Por, kur u kthye ky djali yt, që prishi pasurinë tënde me prostituta, ti there për të viçin e majmur”. ³¹ Atëherë i ati i tha: “O bir, ti je gjithmonë me mua, dhe çdo gjë që kam është jotja. ³² Por duhet të festojmë dhe të gëzohemi, sepse ky vëllai yt kishte vdekur dhe u kthye në jetë, kishte humbur dhe u gjet përsëri””.

16

¹ Tani ai u foli akoma dishepujve të vet: “Ishte një njeri i pasur që kishte një administrator; këtë e paditën se po ia shkapërderdhte pasurinë e tij. ² Atëherë ai e thirri dhe i tha: “Ç’është kjo që po dëgjoj për ty? Më jep llogari për ato që ke

administruar, sepse ti nuk mund të jesh më administratori im”. ³ Dhe administratori tha me vete: “Ç’do të bëj unë tani, që zotëria im po ma heq administrimin? Të gërmoj, s’e bëj dot, dhe të lyp, më vjen turp. ⁴ E di ç’do të bëj që njerëzit të më pranojnë në shtëpitë e tyre kur të hiqem nga administrimi”. ⁵ I thirri atëherë një nga një ata që i detyroheshin zotërisë së tij dhe i tha të parit: “Sa i detyrohesh zotërisë tim?”. ⁶ Ai u përgjigj: “Njëqind bato vaj”. Atëherë ai i tha: “Merre dëftesën tënde, ulu dhe shkruaj shpejt pesëdhjetë”. ⁷ Pastaj i tha një tjetri: “Po ti sa i detyrohesh?”. Ai u përgjigj: “Njëqind kora grurë”. Atëherë ai i tha: “Merre dëftesën tënde dhe shkruaj tetëdhjetë”. ⁸ Zotëria e lavdëroi administratorin e pandershëm, se kishte vepruar me mençuri, sepse bijtë e kësaj bote, në brezin e tyre, janë më të mençur se bijtë e dritës. ⁹ Unë, pra, po ju them: Bëjini miqtë me pasuri të padrejta sepse, kur këto do t’ju mungojnë, t’ju pranojnë në banesat e përjetshme. ¹⁰ Kush është besnik në të vogla, është besnik edhe në të mëdhatë; dhe kush është i padrejtë në të vogla, është i padrejtë edhe në të mëdhatë. ¹¹ Pra, në qoftë se ju nuk keni qenë besnikë në pasuritë e padrejta, kush do t’ju besojë pasuritë e vërteta? ¹² Dhe, në qoftë se nuk keni qenë besnikë në pasurinë e tjetrit, kush do t’ju japë tuajën? ¹³ Asnjë shërbëtor nuk mund t’u shërbejë dy zotërinjve; sepse ose do ta urrejë njerin e tjetrin do ta dojë, ose do të lidhet me njerin dhe tjetrin do ta përbuzë; ju nuk mund t’i shërbeni Perëndisë dhe mamonit”. ¹⁴ Dhe farisenjtë, të cilët ishin shumë të dhënë pas parasë, i dëgjonin të gjitha këto dhe e tallnin. ¹⁵ Dhe ai u

tha atyre: “Ju jeni ata që e justifikoni veten përpara njerëzve, por Perëndia i njeh zemrat tuaja; sepse ajo që vlerësohet shumë ndër njerëzit është gjë e neveritshme para Perëndisë. ¹⁶ Ligji dhe profetët arrijnë deri në kohën e Gjonit; që atëherë shpallet mbretëria e Perëndisë dhe gjithkush përpiqet të hyjë aty. ¹⁷ Por është më lehtë që të mbarojnë qielli dhe toka, se sa të bjerë poshtë qoftë edhe një pikë nga ligji. ¹⁸ Ai që lëshon gruan e vet dhe merr një tjetër, shkel kurorën; edhe ai që martohet me një grua të lëshuar nga i burri, shkel kurorën”. ¹⁹ Por atje ishte një njeri i pasur, që vishej me të purpurta dhe me rroba të çmueshme prej liri dhe për ditë e kalonte shkëlqyeshëm. ²⁰ Atje ishte edhe një lypës, i quajtur Llazar, që rrinte para derës së tij, dhe trupin e kishte plot me plagë të pezmatuara, ²¹ dhe dëshironte të ngopej me thërrimet që binin nga tryeza e pasanikut; madje edhe qentë vinin e ia lëpinin plagët. ²² Por ndodhi që lypësi vdiq dhe engjëjt e çuan në gji të Abrahamit; vdiq edhe pasaniku dhe e varrosën. ²³ Dhe, duke pasur mundime në ferr, i çoi sytë dhe pa nga larg Abrahamin dhe Llazarin në gji të tij. ²⁴ Atëherë ai bërtiti dhe tha: “O atë Abraham, ki mëshirë për mua, dhe dërgoje Llazarin të lagë majën e gishtit të vet në ujë që të më freskojë gjuhën, sepse po vuaj tmerrësisht në këtë flakë. ²⁵ Por Abrahami thoshte: “O bir, kujto se ti i ke marrë të mirat e tua gjatë jetës sate, kurse Llazari të këqijat; tashti, përkundrazi, ai po përdëllehet dhe ti vuan. ²⁶ Dhe, veç të gjithave, midis nesh dhe jush është një humnerë e madhe, kështu që ata që do të donin të kalonin që këtej

tek ju nuk munden; po ashtu askush nuk mund të kalojë që andej te ne”. ²⁷ Por ai i tha: “Atëherë, o atë, të lutem ta dërgosh atë te shtëpia e tim eti, ²⁸ sepse unë kam pesë vëllezër e le t’i paralajmërojë rreptësisht që të mos vijnë edhe ata në këtë vend mundimesh”. ²⁹ Abrahami u përgjigj: “Kanë Moisiun dhe profetët, le t’i dëgjojnë ata”. ³⁰ Ai tha: “Jo, o atë Abraham, por nëse dikush nga të vdekurit do të shkojë tek ata, do të pendohen”. ³¹ Atëherë ai i tha: “Nëse ata nuk e dëgjojnë Moisiun dhe profetët, nuk do të binden edhe në se dikush ringjallet prej të vdekurish””.

17

¹ Atëherë Jezusi u tha dishepujve të vet: “Është e pamundur që të mos ndodhinskandale; pormjerë ai për faj të të cilit vijnë! ² Për të do të ishte më mirë t’i varnin në qafë një gur mulliri dhe ta hidhnin në det, se sa të skandalizojë një të vetëm nga këta të vegjël. ³ Kini kujdes veten tuaj! Në se yt vëlla mëkaton kundër teje, qortoje; dhe në se pendohet, fale. ⁴ Edhe sikur të mëkatonte shtatë herë në ditë kundër teje, dhe shtatë herë në ditë do të kthehet te ti duke thënë: “Pendohem”, fale”. ⁵ Atëherë apostujt i thanë Zotit: “Na e shto besimin”. ⁶ Dhe Zoti tha: “Po të kishit besim sa një kokërr sinapi, do të mund t’i thonit këtij mani: “Shkulu me gjithë rrënjë dhe mbillu në det”, dhe ai do t’ju bindej. ⁷ Tani cili nga ju, po të ketë një shërbëtor që i lëron tokën ose i kullot kopenë, do t’i thotë kur ai kthehet nga fusha në shtëpi: “Eja menjëherë në tryezë”? ⁸ A nuk do t’i thotë përkundrazi: “Ma bëj gati darkën, përvishu e më shërbe që unë të ha e

të pi e pastaj të hash dhe të pish edhe ti”? ⁹ Do ta falënderojë ndoshta atë shërbëtor sepse i zbatoi ato që i ishin urdhëruar? Mendoj se jo. ¹⁰ Kështu edhe ju, kur të keni bërë të gjitha ato që ju urdhërohen, thoni: “Jemi shërbëtorë të padobishëm. Bëmë atë që kishim detyrë të bënim”. ¹¹ Dhe ndodhi që duke udhëtuar për në Jeruzalem, ai kaloi nëpër Samari dhe Galile. ¹² Dhe, kur po hynte në një fshat, i dolën para dhjetë lebrozë, të cilët ndaluan larg, ¹³ dhe duke ngritur zërin, thanë: “Mjeshtër, Jezus, ki mëshirë për ne”. ¹⁴ Dhe ai, si i pa, u tha atyre: “Shkoni e paraqituni te priftërinjtë”. Dhe ndodhi që, ndërsa ata po shkonin, u pastruan. ¹⁵ Dhe një nga ata, si e pa se u shërua, u kthye mbrapa dhe përlëvdonte Perëndinë me zë të lartë. ¹⁶ Dhe ra përmbys me fytyrë përtokë te këmbët e Jezusit, duke e falënderuar. Ky ishte Samaritan. ¹⁷ Jezusi atëherë filloi të thotë: “A nuk u shëruan që të dhjetë? Ku janë nëntë të tjerët? ¹⁸ A nuk gjet asnjë që të kthehet për të dhënë lavdi Perëndisë, përveç këtij të huaji?”. ¹⁹ Dhe i tha atij: “Çohu dhe shko; besimi yt të shëroi”. ²⁰ Tani kur u pyet nga farisenjtë se kur do të vinte mbretëria e Perëndisë, ai u përgjigj atyre dhe tha: “Mbretëria e Perëndisë nuk vjen në mënyrë të dukshme; ²¹ dhe as nuk do të mund të thuhet: “Ja, këtu”, ose: “Ja, atje”; sepse ja, mbretëria e Perëndisë është përbrenda jush”. ²² Pastaj u tha dishepujve të vet: “Do të vijnë ditë kur ju do të dëshironi të shihni një nga ditët e Birit të njeriut, por nuk do ta shihni. ²³ Dhe do t’ju thonë: “Ja, është këtu” ose: “Ja, është atje”, por ju mos shkoni dhe mos i ndiqni. ²⁴ Sepse ashtu si

rrufeja, që vetëtin nga njëri skaj i qiellit te tjetri e ndriçon, kështu do të jetë edhe Biri i njeriut në ditën e tij. ²⁵ Por më parë i duhet të vuajë shumë dhe të hidhet poshtë nga ky brez. ²⁶ Dhe, ashtu siç ndodhi në kohën e Noes, ashtu do të ndodhë edhe në ditët e Birit të njeriut. ²⁷ Njerëzit hanin, pinin, martonin dhe martoheshin, deri ditën kur Noeu hyri në arkë; dhe erdhi përmbytja dhe i zhduku të gjithë. ²⁸ Po kështu ndodhi në kohën e Lotit: njerëzit hanin, pinin, blinin, shitnin, mbillnin dhe ndërtonin; ²⁹ por ditën kur Loti doli nga Sodoma, ra shi zjarri e squfuri nga qielli dhe i zhduku të gjithë. ³⁰ Kështu do të jetë edhe atë ditë kur Biri i njeriut do të shfaqet. ³¹ Në atë ditë, ai që ndodhet mbi çatinë e shtëpisë të mos zbresë në shtëpi për të marrë gjërat e tij; e po kështu ai që ndodhet në ara, të mos kthehet prapa. ³² Kujtoni gruan e Lotit. ³³ Ai që do të kërkojë të shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do ta humbasë, do ta shpëtojë. ³⁴ Unë po ju them: atë natë dy veta do të jenë në një shtrat; njëri do të merret dhe tjetri do të lihet. ³⁵ Dy gra do të bluajnë bashkë; njëra do të merret e tjetra do të lihet. ³⁶ Dy burra do të jenë në ara: njëri do të merret e tjetri do të lihet”. ³⁷ Atëherë dishepujt u përgjigjën dhe thanë: “Ku, o Zot?” Dhe ai u tha atyre: “Ku të jetë trupi, atje do të mblidhen shqiponjat”.

18

¹ Pastaj u tha atyre edhe një shëmbëlltysë, për të treguar se duhet të lutemi vazhdimisht pa u lodhur, ² duke thënë: “Në një qytet ishte një gjykatës që nuk kishte frikë nga Perëndia dhe nuk kishte

respekt për njeri. ³ Tani po në atë qytet ishte një grua e ve që shkonte tek ai duke thënë: “Ma jep të drejtën para kundërshtarit tim”. ⁴ Për një farë kohe ai nuk deshi ta bënte, por pastaj tha me vete: “Megjithse nuk kam frikë nga Perëndia dhe s’kam respekt për asnjeri, ⁵ duke qenë se kjo grua e ve po vazhdon të më mërzitë, do t’ia jap të drejtën, sepse, duke më ardhur vazhdimisht, do të më rraskapitë””. ⁶ Dhe Zoti tha: “Dëgjoni ç’thotë gjykatësi i padrejtë. ⁷ Vallë Perëndia nuk do të marrë hak për të zgjedhurit e tij që i këlthasin atij ditë e natë? A do të vonojë, vallë, të ndërhyjë në favor të tyre? ⁸ Po, unë ju them se ai do t’ua marrë hakun së shpejti. Po kur të vijë Biri i njeriut, a do të gjejë besim mbi tokë?”. ⁹ Ai tha edhe këtë shëmbëlltyrë për disa që pretendonin se ishin të drejtë dhe i përbuznin të tjerët. ¹⁰ “Dy njerëz u ngjitën në tempull për t’u lutur; njëri ishte farise dhe tjetri tagrambledhës. ¹¹ Fariseu rrinte në këmbë dhe lutej në vetvete kështu: “O Perëndi, të falënderoj që nuk jam si njerëzit e tjerë, grabitqarë, të padrejtë, kurorëshkelës, dhe as si ai tagrambledhës. ¹² Unë agjëroj dy herë në javë dhe paguaj të dhjetën e gjithçkaje që kam”. ¹³ Kurse tagrambledhësi rrinte larg dhe as që guxonte t’i çonte sytë drejt qiellit; por rrihte kraharorin e vet duke thënë: “O Perëndi, ji i mëshirshëm ndaj mua mëkatarit”. ¹⁴ Dhe unë po ju them se ky, dhe jo tjetri, u kthye në shtëpinë e vet i shfajësuar; sepse kushdo që lartohet do të ulet, dhe kush ulet, do të lartohet”. ¹⁵ I prunë edhe disa fëmijë të vegjël që t’i prekte; por dishepujt, kur panë këtë, i qortuan.

¹⁶ Atëherë Jezusi i thirri fëmijët pranë vetes dhe tha: “I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse e tyre është mbretëria e Perëndisë. ¹⁷ Në të vërtetë po ju them se ai që nuk e pranon mbretërinë e Perëndisë si një fëmijë i vogël, nuk do të hyjë atje”. ¹⁸ Një nga krerët e pyeti duke thënë: “Mësues i mirë, ç’duhet të bëj për të trashëguar jetën e përjetshme?”. ¹⁹ Dhe Jezusi i tha: “Përse më quan të mirë? Askush nuk është i mirë, përveç një të vetmi, domethënë Perëndisë. ²⁰ Ti i njeh urdhërimet: “Mos shkel kurorën, mos vrit, mos vidh, mos thuaj dëshmi të rrem, ndero atin tënd dhe nënën tënde”. ²¹ Dhe ai tha: “Të gjitha këto i kam zbatuar që nga rinia”. ²² Si e dëgjoi, Jezusi i tha: “Të mungon akoma një gjë: shit gjithçka që ke dhe jepua të varfërve dhe do të kesh një thesar në qiell; pastaj eja e më ndiq”. ²³ Por ai, kur i dëgjoi këto gjëra, u trishtua shumë, sepse ishte shumë i pasur. ²⁴ Atëherë Jezusi, kur pa se ai ishte trishtuar shumë, tha: “Sa është e vështirë për ata që kanë pasuri të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë! ²⁵ Sepse është më lehtë që një deve të kalojë nëpër vrimën e gjilpërës, sesa i pasuri të hyjë në mbretërinë e Perëndisë”. ²⁶ Dhe ata që e dëgjonin thanë: “Po kush, pra, mund të shpëtohet?”. ²⁷ Por ai tha: “Gjëra të pamundshme për njerëzit janë të mundshme për Perëndinë”. ²⁸ Pastaj Pjetri tha: “Ja, ne kemi lënë çdo gjë dhe të kemi ndjekur”. ²⁹ Dhe ai u tha atyre: “Në të vërtetë po ju them se nuk ka asnjë që të ketë lënë shtëpinë ose prindërit, ose vëllezërit, ose gruan ose fëmijët, për mbretërinë e Perëndisë, ³⁰ që të mos marrë shumëfish në këtë kohë, dhe

në kohën e ardhshme jetën e përjetshme”. ³¹ Pastaj i mori me vete të dymbëdhjetët dhe u tha atyre: “Ja, ne po ngjitemi në Jeruzalem dhe të gjitha ato që shkruan profetët për Birin e njeriut do të përmbushen. ³² Ai, pra, do t’u dorëzohet paganëve, do të fyhet e do të poshtërohet dhe do ta pështyjnë. ³³ Dhe, pasi ta fshikullojnë, do ta vrasin, por ai do të ringjallet të tretën ditë”. ³⁴ Por ata nuk morën vesh asgjë nga të gjitha këto: këto fjalë për ta ishin fshehtësi dhe ata nuk kuptonin ato që u ishin thënë. ³⁵ Tani ndërsa ai po i afrohej Jerikos, një i verbër ishte ulur përgjatë rrugës dhe po lypte; ³⁶ dhe kur dëgjo i se po kalonte turma, pyeti çfarë ishte; ³⁷ iu përgjigjën se po kalonte Jezusi nga Nazareti. ³⁸ Atëherë ai bërtiti duke thënë: “O Jezus, Bir i Davidit, ki mëshirë për mua”. ³⁹ Ata që ecnin përpara i bërtitën të heshte, por ai bërtiste edhe më fort: “O Bir i Davidit: ki mëshirë për mua”. ⁴⁰ Atëherë Jezusi ndaloi dhe urdheroi t’ia sillnin dhe, kur ai iu afrua, e pyeti ⁴¹ duke thënë: “Çfarë dëshiron të bëj për ty?”. Dhe ai tha: “Zot, të rimarr dritën e syve”. ⁴² Dhe Jezusi i tha: “Rimerr dritën e syve, Besimi yt të shëroi”. ⁴³ Në çast rimori dritën e syve dhe e ndiqte duke përlëvdur Perëndinë; dhe gjithë populli, kur pa këtë, i dha lavdi Perëndisë.

19

¹ Pastaj Jezusi hyri në Jeriko dhe po kalonte nëpër qytet; ² dhe ja, një njeri i quajtur Zake, i cili ishte kryetari i tagrambledhësve dhe ishte i pasur. ³ Ai kërkonte të shihte kush ishte Jezusi, por nuk mundte për shkak të turmës, sepse ishte

i shkurtër nga shtati. ⁴ Atëherë rendi përpara dhe u ngjit në një fik për ta parë, sepse ai duhet të kalonte andej. ⁵ Dhe kur Jezusi arriti në atë vend, i çoi sytë, e pa dhe i tha: “Zake, zbrit shpejt poshtë, sepse sot duhet të rri në shtëpinë tënde”. ⁶ Dhe ai zbriti me nxitim dhe e priti me gëzim. ⁷ Kur panë këtë, të gjithë murmuritën, duke thënë: “Ai shkoi të rrijë në shtëpinë e një njeriu mëkatar”. ⁸ Por Zakeu u çua dhe i tha Zotit: “Zot, unë po u jap të varfërve gjysmën e pasurisë sime dhe, po të kem marrë ndonjë gjë nga ndonjëri me mashtrim, do t’ia kthej katërfish”. ⁹ Dhe Jezusi i tha: “Sot në këtë shtëpi ka hyrë shpëtimi, sepse edhe ky është bir i Abrahamit. ¹⁰ Sepse Biri i njeriut erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur”. ¹¹ Dhe, ndërsa ata po i dëgjonin këto, Jezusi vazhdoi të tregojë një shëmbëlltysë, sepse ai ishte afër Jeruzalemit dhe ata mendonin se mbretëria e Perëndisë do të shfaqej menjëherë. ¹² Tha, pra: “Një njeri fisnik shkoi në një vend të largët për të marrë në dorëzim një mbretëri e pastaj të kthehej. ¹³ Dhe, si i thirri dhjetë shërbëtorët e vet, u dha dhjetë mina dhe u tha atyre: “Tregtoni deri sa të kthehem”. ¹⁴ Por qytetarët e vet e urrenin dhe i dërguan pas një përfaqësi duke thënë: “Nuk duam që ky të mbretërojë përmbi ne”. ¹⁵ Dhe kur ai u kthye, pasi e mori në dorëzim mbretërinë, urdhëroi t’i thërresin ata shërbëtorët, të cilëve u kishte dhënë paratë për të marrë vesh sa kishte fituar secili duke tregtuar. ¹⁶ Atëherë doli i pari dhe tha: “Zot, mina jote dha dhjetë mina të tjera”; ¹⁷ dhe ai tha: “Mirë, o shërbëtor i mirë, sepse ke qenë besnik në gjëra të vogëla, merr sundimin mbi dhjetë qytete”.

¹⁸ Pastaj erdhi i dyti duke thënë: “Zot, mina jote dha edhe pesë mina”; ¹⁹ dhe ai i tha edhe këtij: “Edhe ti ji sundimtar mbi pesë qytete”. ²⁰ Atëherë erdhi një tjetër i cili tha: “Zot, ja mina jote që e ruajta në një shami, ²¹ sepse kisha frikë nga ti, që je njeri i rreptë; ti merr atë që nuk ke vënë dhe korr atë që nuk ke mbjellë”. ²² Dhe zoti i tij i tha: “Do të të gjykoj nga vetë fjalët e tua, o shërbëtor i keq; ti e dije se jam njeri i rreptë, që marr atë që nuk kam vënë dhe korr atë që nuk kam mbjellë; ²³ përse nuk e vure paranë time në bankë që, kur të kthehem, ta marr bashkë me përqindje?”. ²⁴ Pastaj u tha të pranishmëve: “Merrjani minën dhe ia jepni atij që ka dhjetë mina”. ²⁵ Dhe ata i thanë: “Zot, po ai ka dhjetë mina”. ²⁶ Unë po ju them se atij që ka, do t’i jepet; por atij që s’ka do t’i hiqet edhe ajo që ka. ²⁷ Veç kësaj, i sillni këtu armiqtë e mi, të cilët nuk donin që unë të mbretëroja mbi ta dhe i vritni përpara meje!””. ²⁸ Mbasi tha këto gjëra, ai shkoi përpara duke u ngjitur në Jeruzalem. ²⁹ Dhe, si iu afrua Betfagës dhe Betanias, afër malit që quhet i Ullinjve, dërgoi dy nga dishepujt e vet, ³⁰ duke u thënë: “Shkoni në fshatin përballë dhe, kur të hyni, do të gjeni aty një kërriç të lidhur, mbi të cilin nuk ka hipur kurrë njeri; zgjidheni atë dhe ma sillni. ³¹ Dhe nëse ndokush ju pyet: “Përse po e zgjidhni?”, u thoni atyre kështu: “Zoti ka nevojë””. ³² Dhe ata që ishin dërguar shkuan dhe e gjetën ashtu siç u kishte thënë. ³³ Dhe, ndërsa ata po e zgjidhnin kërriçin, të zotët e tij u thanë atyre: “Përse po e zgjidhni kërriçin?”. ³⁴ Dhe ata thanë: “Zoti ka nevojë”. ³⁵ Dhe e prunë, pra, te Jezusi dhe,

mbasi i hidhnin rrobat e veta mbi kërriçin, e hipën Jezusin mbi të. ³⁶ Dhe, ndërsa ai ecte kështu përpara, ata shtronin rrobat e tyre në rrugë. ³⁷ Dhe kur ai iu afrua teposhtës së malit të Ullinjve, gjithë turma e dishepujve filloi me gëzim të lavdërojë Perëndinë me zë të lartë për të gjitha veprat e pushtetshme që kishin parë, ³⁸ duke thënë: “Bekuar qoftë Mbreti që po vjen në emër të Zotit; paqe në qiell dhe lavdi në vendet shumë të larta”. ³⁹ Dhe disa farisenj që ishin midis turmës i thanë: “Mësues, qorto dishepujt e tu!”. ⁴⁰ Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Unë po ju them se në se këta do të heshtnin, gurët do të bërtisnin”. ⁴¹ Dhe kur ai po afrohej, e pa qytetin dhe qau mbi të, ⁴² duke thënë: “Oh, sikur ti, pikërisht ti, të njihje të paktën në ditën tënde ato që janë te nevojshme për paqen tënde! Por tashti ato janë të fshehura për sytë e tu. ⁴³ Sepse përmbi ty do të vijnë ditë kur armiqtë e tu do të të qarkojnë me ledh, do të të rrethojnë dhe do të të zënë nga të gjitha anët. ⁴⁴ Dhe do të të rrëzojnë përtokë ty dhe bijtë e tu në ty; dhe s’do të lënë në ty gur mbi gur, sepse ti nuk e ke njohur kohën kur je vizituar”. ⁴⁵ Pastaj, mbasi hyri në tempull, filloi t’i dëbojë jashtë ata që shistin e blinin, ⁴⁶ duke u thënë atyre: “Është shkruar: “Shtëpia ime është shtëpi e lutjes, por ju e bëtë shpellë kusarësh””. ⁴⁷ Çdo ditë ai mësonte në tempull. Dhe krerët e priftërinjve, skribët dhe krerët e popullit kërkonin ta vrisnin. ⁴⁸ Dhe nuk arrinin dot të vendosnin çfarë të bënin; sepse gjithë populli e dëgjonte me vemendje të madhe.

20

¹ Dhe në një nga ato ditë ndodhi që, ndërsa ai po mësonte popullin në tempull dhe predikonte ungjillin, erdhën krerët e priftërinjve dhe skribët bashkë me pleqtë, ² dhe i thanë: “Na trego me ç’autoritet i bën këto gjëra; ose kush është ai që ta dha ty këtë pushtet?”. ³ Dhe ai duke u përgjigjur, u tha atyre: “Edhe unë do t’ju pyes një gjë dhe ju m’u përgjigjini: ⁴ Pagëzimi i Gjonit vinte nga qielli apo nga njerëzit?”. ⁵ Dhe ata arsyetonin në mes tyre duke thënë: “Po të themi prej qiellit, ai do të na thotë: “Atëherë përse nuk i besuat?”. ⁶ Kurse po t’i themi prej njerëzve, gjithë populli do të na vrasëmegurë, sepseaiështë i bindurse Gjoni ishte një profet”. ⁷ Prandaj u përgjigjen se nuk dinin nga vinte. ⁸ Atëherë Jezusi u tha atyre: “As unë nuk po ju them me ç’pushtet i bëj këto gjëra”. ⁹ Pastaj filloi t’i tregojë popullit këtë shëmbëlltyrë: “Një njeri mbolli një vresht, ua besoi disa vreshtarëve dhe iku larg për një kohë të gjatë. ¹⁰ Në kohën e të vjelave, dërgoi një shërbëtor tek ata vreshtarë që t’i jepnin pjesën e vet nga prodhimi i vreshtit; por vreshtarët e rrahën atë dhe e kthyen duarbosh. ¹¹ Ai dërgoi përsëri një shërbëtor tjetër; por ata, pasi e rrahën dhe e shanë edhe atë, e kthyen duarbosh. ¹² Ai dërgoi edhe një të tretë, por ata e plagosën edhe atë dhe e përzunë. ¹³ Atëherë i zoti i vreshtit tha: “Çfarë duhet të bëj? Do të dërgoj djalin tim të dashur. Ndoshta, duke e parë atë, do ta respektojnë!”. ¹⁴ Por vreshtarët, kur e panë, thanë midis tyre: “Ky është trashëgimtari; ejani e ta vrasim që trashëgimia të na mbetet neve”.

¹⁵ Kështu e nxorën jashtë vreshtit dhe e vranë. Ç' do t'u bëjë, pra, këtyre, i zoti i vreshtit? ¹⁶ Ai do të vijë, do t'i vrasë ata vreshtarë dhe do t'ua japë vreshtin të tjerëve". Por ata, kur e dëgjuan këtë, thanë: "Kështu mos qoftë". ¹⁷ Atëherë Jezusi, duke i shikuar në fytyrë, tha: "Ç'është, pra, ajo që është shkruar: "Guri që ndërtuesit e kanë hedhur poshtë u bë guri i qoshes"? ¹⁸ Kushdo që do të bjerë mbi këtë gur do të bëhet copë-copë, dhe ai mbi të cilin do të bjerë guri, do të dërmohet". ¹⁹ Në këtë moment, krerët e priftërinjve dhe skribët kërkuar të vënë dorë në të, sepse e morën vesh se ai e kishte treguar atë shëmbëlltyrë për ata, por kishin frikë nga populli. ²⁰ Ata e përgjonin me kujdes dhe i dërguan disa spiunë të cilët, duke u paraqitur si njerëz të drejtë, ta zinin në gabim në ndonjë ligjëratë dhe pastaj t'ia dorëzonin pushtetit dhe autoritetit të guvernatorit. ²¹ Këta e pyetën duke thënë: "Mësues ne e dimë se ti flet dhe mëson drejt dhe që nuk je aspak i anshëm, por mëson rrugën e Perëndisë në të vërtetë. ²² A është e lejueshme për ne t'i paguajmë taksë Cezarit apo jo?". ²³ Por ai, duke e kuptuar ligësinë e tyre, u tha atyre: "Përse më provokoni? ²⁴ Më tregoni një denar: e kujt është fytyra dhe mbishkrimi që ka?". Dhe ata, duke përgjigjur, thanë: "E Cezarit". ²⁵ Atëherë ai u tha atyre: "I jepni, pra, Cezarit atë që i përket Cezarit, dhe Perëndisë atë që është e Perëndisë". ²⁶ Dhe nuk mundën ta zënë në gabim në ligjëratën e tij përpara popullit dhe, të habitur nga përgjigjja e tij, heshtën. ²⁷ Pastaj iu afruan disa saducej, të cilët mohojnë se ka ringjallje, dhe e pyetën, ²⁸ duke

thënë: “Mësues, Moisiu na la të shkruar që, nëse vëllai i dikujt vdes kishte grua dhe vdiq pa lënë fëmijë, i vëllai ta marrë gruan e tij dhe t’i ngjallë pasardhës vëllait të vet. ²⁹ Tashti, ishin shtatë vëllezër; i pari u martua dhe vdiq pa lënë fëmijë. ³⁰ I dyti e mori për grua dhe vdiq edhe ai pa lënë fëmijë. ³¹ E mori pastaj i treti; dhe kështu që të shtatë vdiqën pa lënë fëmijë. ³² Dhe pas tyre vdiq edhe gruaja. ³³ Atëherë, në ringjallje, e kujt do të jetë grua? Sepse që të shtatë e patën grua”. ³⁴ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, tha atyre: “Bijtë e kësaj bote martohen dhe martojnë; ³⁵ por ata që do të gjenden të denjë të kenë pjesë në botën tjetër dhe në ringjalljen e të vdekurve, nuk martohen dhe nuk martojnë; ³⁶ ata as nuk mund të vdesin më, sepse janë si engjëjt dhe janë bij të Perëndisë, duke qenë bij të ringjalljes. ³⁷ Dhe se të vdekurit do të ringjallen, e ka deklaruar vetë Moisiu në pjesën e ferrishtes, kur e quan Zot, Perëndinë e Abrahamit, Perëndinë e Isakut dhe Perëndinë e Jakobit. ³⁸ Ai nuk është perëndi i të vdekurve, por i të gjallëve, sepse të gjithë jetojnë për të”. ³⁹ Atëherëdisakribë morën fjalën dhethanë: “Mësues, mirëfole”. ⁴⁰ Dhe nuk guxuan më t’i bëjnë asnjë pyetje. ⁴¹ Dhe ai i tha atyre: “Vallë, si thonë se Krishti është Bir i Davidit? ⁴² Vetë Davidi, në librin e Psalmeve, thotë: “Zoti i tha Zotit tim: Ulu në të djathtën time, ⁴³ derisa unë t’i vë armiqtë e tu si stol të këmbëve të tua”. ⁴⁴ Davidi, pra, e quan Zot; si mund të jetë bir i tij?”. ⁴⁵ Dhe, ndërsa gjithë populli po e dëgjonte, ai u tha dishepujve të vet: ⁴⁶ “Ruhuni nga skribët, të cilët shëtisin me kënaqësi me rroba të gjata, duan

t'i përshëndesin nëpër sheshe, të jenë në vendet e para në sinagoga dhe në kryet e vendit nëpër gosti; ⁴⁷ ata gllabërojnë shtëpitë e te vejave dhe, për t'u dukur, bëjnë lutje të gjata. Ata do të marrin një dënim më të rëndë”.

21

¹ Pastaj Jezusi i çoi sytë dhe pa pasanikët që qitnin dhuratat e tyre në arkën e thesarit, ² dhe pa edhe një të ve të varfër që qiti dy pare të vogla ³ dhe tha: “Në të vërtetë po ju them se kjo e ve e varfër ka qitur më shumë se gjithë të tjerët. ⁴ Sepse të gjithë këta dhanë nga tepricat e pasurisë së tyre për shtëpinë e Perëndisë, kurse ajo, në varfërinë e vet, dha gjithçka që kishte për të jetuar”. ⁵ Pastaj, kur disa po flisnin për tempullin dhe vinin në pah se ishte i stolisur me gurë të bukur dhe me oferta, ai tha: ⁶ “Nga të gjitha këto gjëra që ju admironi, do të vijnë ditët kur nuk do të mbetet gur mbi gur pa u rrënuar”. ⁷ Atëherë ata e pyetën duke thënë: “Mësues, kur do të ndodhin këto dhe cila do të jetë shenja se këto janë duke u kryer?”. ⁸ Dhe ai tha: “Ruhuni se mos ju mashtrojnë, sepse shumë veta do të vijnë në emrin tim duke thënë: “Unë jam”, dhe: “Erdhi koha”. Mos shkoni, pra, pas tyre. ⁹ Dhe kur të dëgjoni të flitet për luftëra e për trazira, mos u trembni, sepse të gjitha këto duhet të ndodhin më parë, por mbarimi nuk do të vijë menjëherë”. ¹⁰ Atëherë u tha atyre: “Do të ngrihet kombi kundër kombit; dhe mbretëria kundër mbretërisë; ¹¹ do të ngjajnë tërmete të mëdha, zi buke dhe murtaja në vende të ndryshme; do të ndodhin edhe dukuri

të llahtarshme dhe shenja të mëdha nga qielli. ¹² Por, para të gjitha këtyre gjërave, do të vënë dorë mbi ju dhe do t'ju përndjekin dhe do t'ju dorëzojnë në sinagoga e do t'ju futin në burg; dhe do t'ju nxjerrin përpara mbretërve dhe guvernatorëve për shkak të emrit tim, ¹³ por kjo do t'ju japë rastin që të dëshmoni. ¹⁴ Ta vini, pra, në zemrën tuaj që të mos mendoni më parë se si do përgjigjeni për t'u mbrojtur, ¹⁵ sepse unë do t'ju jap një gojë e një dituri të tillë të cilën të gjithë kundërshtarët tuaj nuk do të jenë në gjendje ta kundërshtojnë ose t'i rezistojnë. ¹⁶ Dhe ju madje do t'ju tradhtojnë edhe prindërit, dhe vëllezërit, dhe farefisi dhe miqtë; dhe disa prej jush do t'i vrasin. ¹⁷ Dhe të gjithë do t'ju urrejnë për shkak të emrit tim. ¹⁸ Por as edhe një fije floku e kokës suaj nuk do t'ju humbasë. ¹⁹ Me durimin tuaj ju do t'i fitoni shpirtrat tuaj". ²⁰ "Dhe kur do të shikoni Jeruzalemin të rrethuar nga ushtritë, ta dini se shkretimi i saj është afër. ²¹ Atëherë ata që janë në Jude, të ikin në male; dhe ata që janë në qytet të largohen; dhe ata që janë në fushë të mos hyjnë në të. ²² Sepse ato janë ditë të hakmarrjes, që të përmbushen të gjitha ato gjëra që janë shkruar. ²³ Mjerë gratë shtatzëna dhe ato që mëndin në ato ditë, sepse do të ketë mjerim të madh në vend dhe mëri mbi këtë popull. ²⁴ Dhe ata do të bien nga tehu i shpatës, do t'i çojnë robër ndër të gjitha kombet, dhe Jeruzalemin do ta shkelin paganët, derisa të plotësohen kohët e paganëve". ²⁵ "Dhe do të ketë shenja në diell, në hënë dhe në yje, dhe mbi tokë ankth popujsh, në përhumbjen prej gjëmës së detit dhe të valëve të tij; ²⁶ njerëzit

do të mpaken nga frika dhe nga pritja se çfare do ta pllakosë botën, sepse fuqitë qiellore do të lëkundën. ²⁷ Atëherë do të shohin Birin e njeriut duke ardhur mbi një re, me fuqi dhe lavdi të madhe. ²⁸ Dhe kur këto të fillojnë të ndodhin, shikoni lart dhe ngrini kokat tuaja, sepse çlirimi juaj është afër”. ²⁹ Pastaj u tha atyre një shëmbëlltyrë: “Vini re fikun dhe të gjitha pemët. ³⁰ Kur ata nisin e mugullojnë, duke i parë, ju vete e kuptoni se vera është afër; ³¹ kështu edhe ju, kur do të shikoni se po ndodhin këto, ta dini se mbretëria e Perëndisë është afër. ³² Në të vërtetë unë po ju them se nuk do të kalojë ky brez, derisa të gjitha këto gjëra të kenë ndodhur. ³³ Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë”. ³⁴ “Tani kini kujdes që zemrat tuaja të mos rëndohen nga të llupurit, nga të dehurit dhe nga preokupimet e kësaj jete; që ajo ditë të mos ju zërë në befasi. ³⁵ Sepse do të vijë si një lak mbi të gjithë ata që banojnë mbi faqen e mbarë dheut. ³⁶ Prandaj, rrini zgjuar dhe lutuni kurdoherë që të çmoheni të denjë të shpëtoni nga të gjitha ato që do tëngjasindhetëdilnipara Birit tënjeriut”. ³⁷ Gjatë ditës ai mësonte në tempull, dhe natën dilte dhe e kalonte jashtë, në malin e Ullinjve. ³⁸ Dhe gjithë populli, herët në mëngjes, erdhi tek ai në tempull për ta dëgjuar.

22

¹ Ndërkaq po afrohej festa e të Ndormëve, që quhet Pashkë. ² Dhe krerët e priftërinjve e skribët kërkonin mënyrën se si ta vrisnin, sepse kishin frikë nga populli. ³ Atëherë Satani hyri në Judën, i mbi-quajtur Iskariot, që ishte një nga të dymbëdhjetët.

4 Kështu ai shkoi të merret vesh me krerët e priftërinjve e dhe me krerët e rojës për mënyrën se si do ta tradhtonte. 5 Ata u gëzuan dhe i premtuan t'i japin para. 6 Dhe ai pranoi dhe kërkonte rastin e volitshëm për t'ua dorëzuar pa qenë e pranishme turma. 7 Tani erdhi dita e të Ndormëve, kur duhet therur flijimi i Pashkës. 8 Dhe Jezusi dërgoi Pjetrin dhe Gjonin duke u thënë: “Shkoni e na bëni gati Pashkën, që ne ta hamë”. 9 Dhe ata e thanë: “Ku dëshiron ta përgatisim?”. 10 Atëherë ai tha atyre: “Ja, kur të hyni në qytet, do t’ju dalë përpara një njeri që mban një brokë uji; ndiqeni në shtëpinë ku ai do të hyjë. 11 I thoni të zotit të shtëpisë: “Mësuesi të çon fjalë: Ku është salla, në të cilën mund të ha Pashkën bashkë me dishepujt e mi?”. 12 Atëherë ai do t’ju tregojë një sallë të madhe të shtruar; aty do të bëni përgatitjet”. 13 Ata shkuan, pra, dhe gjetën ashtu siç u tha dhe përgatitën Pashkën. 14 Dhe, kur erdhi ora, ai u ul në tryezë dhe bashkëmetë dymbëdhjetë apostujt. 15 Atëherë ai u tha atyre: “Kam pasur dëshirë të madhe ta ha këtë Pashkë bashkë me ju, para se të vuaj, 16 sepse po ju them se nuk do të ha më të tillë derisa ajo të plotësohet në mbretërinë e Perëndisë”. 17 Pastaj mori kupën, falenderoi, dhe tha: “Merrnie këtë dhe ndanie midis jush, 18 sepse unë po ju them se nuk do të pi më nga fryti i hardhisë derisa të vijë mbretëria e Perëndisë”. 19 Pastaj mori bukën, falenderoi, e theu dhe ua dha atyre duke thënë: “Ky është trupi im, që është dhënë për ju; bëni këtë në përkujtimin tim”. 20 Po kështu, pas darkës, mori kupën duke thënë: “Kjo kupë është besëlidhja e re në gjakun tim, që është derdhur për ju. 21 Por ja, dora e atij që më

tradhton është me mua mbi tryezë. ²² Sigurisht Biri i njeriut shkon, siç është caktuar, por mjerë ai njeri me anë të cilit është tradhëtuar!”. ²³ Atëherë ata filluan ta pyesin njëri-tjetrin se kush nga ata do ta bënte këtë gjë. ²⁴ Dhe midis tyre lindi edhe një grindje se cili nga ata duhej të konsiderohej më i madhi. ²⁵ Por Jezusi u tha atyre: “Mbretërit e kombeve i sundojnë ato, dhe ata që ushtrojnë pushtet mbi to quhen bamirës. ²⁶ Por me ju mos qoftë kështu; madje më i madhi ndër ju le të jetë si më i vogli dhe ai që drejton si ai që shërben. ²⁷ Në fakt kush është më i madh: ai që është në tryezë apo ai që shërben? Vallë, a s’është ai që rri në tryezë? E pra, unë jam midis jush porsì ai që shërben. ²⁸ Ju jeni ata që qëndruat me mua në sprovat e mia. ²⁹ Dhe unë ju caktoj mbretërinë ashtu si ma ka caktuar mua Ati im, ³⁰ që ju të hani e të pini në tryezën time, në mbretërinë time, dhe të uleni mbi frone për të gjykuar të dymbëdhjetë fiset e Izraelit. ³¹ Edhe Zoti tha: “Simon, Simon, ja, Satani ka kërkuar t’ju shoshë ashtu siç shoshet gruri. ³² Por unë jam lutur për ty, që besimi yt të mos mpaket; dhe ti, kur të jesh kthyer, forco vëllezërit e tu”. ³³ Por ai tha: “Zot, unë jam gati të shkoj bashkë me ty edhe në burg edhe në vdekje”. ³⁴ Por Jezusi tha: “Pjetër, unë të them se sot gjeli nuk do të këndojë, para se ti të kesh mohuar tri herë se më njeh”. ³⁵ Pastaj u tha atyre: “Kur ju dërgova pa trasta, pa thes dhe pa sandale, vallë a ju mungoi gjë?”. Dhe ata thanë: “Asgjë”. ³⁶ U tha, pra, atyre: “Po tani, kush ka një trastë le ta marrë me vete, dhe po kështu thesin; dhe kush nuk ka shpatë,

le të shesë rrobën e vet e ta blejë një. ³⁷ Sepse unë po ju them se çfarë është shkruar duhet të plotësohet ende në mua: “Dhe ai është radhitur ndër keqbërësit”. Sepse ato gjëra që janë shkruar për mua do të kenë kryerjen e tyre”. ³⁸ Atëherë ata thanë: “Zot, ja këtu dy shpata”. Por ai u tha atyre “Mjaft!”. ³⁹ Pastaj Jezusi doli dhe shkoi si zakonisht në malin e Ullinjve, dhe edhe dishepujt e tij e ndiqnin. ⁴⁰ Kur arriti në vend, u tha atyre: “Lutuni që të mos hyni në tundim”. ⁴¹ Dhe u largua prej tyre, aq sa mund të hidhet një gur, dhe ra në gjunj dhe lutej, ⁴² duke thënë: “O Atë, po të duash, largoje këtë kupë nga unë! Megjithatë mos u bëftë vullneti im, por yti”. ⁴³ Atëherë iu shfaq një engjëll nga qie-lli për t’i dhënë forcë. ⁴⁴ Dhe ai, duke qenë në agoni, lutej edhe më fort; dhe djersa e tij po i bëhej si gjak i mpiksur që bie për tokë. ⁴⁵ Si u çua pastaj nga lutja, erdhi te dishepujt e vet dhe i gjeti që flinin nga trishtimi, ⁴⁶ dhe u tha atyre: “Pse po flini? Çohuni dhe lutuni që të mos hyni në tundim”. ⁴⁷ Ndërsa ai ende po fliste, ja një turmë; dhe ai që quhej Judë, një nga të dymbëdhjetët, i printe dhe iu afrua Jezusit për ta puthur. ⁴⁸ Dhe Jezusi i tha: “Judë, ti po e tradhton Birin e njeriut me një puthje?”. ⁴⁹ Atëherë ata që ishin përreth tij, duke parë çfarë do të ndodhte, i thanë: “Zot, a t’u biem me shpatë?”. ⁵⁰ Dhe një nga ata i ra shërbëtorit të kryepriftit dhe ia preu veshin e djathtë. ⁵¹ Por Jezusi, duke u përgjigjur, tha: “Lëreni, mjaft kështu”. Dhe si e preku veshin e atij njeriu, e shëroi. ⁵² Pastaj Jezusi u tha krerëve të priftërinjve, krerëve të rojeve të tempullit dhe

pleqve që kishin ardhur kundër tij: “Keni dalë kundër meje me shpata dhe me shkopinj si kundër një kusari? ⁵³ Kur unë çdo ditë isha me ju në tempull, ju nuk vutë dorë kurrë mbi mua; por kjo është ora juaj dhe pushteti i errësirës”. ⁵⁴ Mbasi e kapën, e çuan dhe e shtinë në shtëpinë e kryepriiftit. Dhe Pjetri e ndiqte nga larg. ⁵⁵ Kur ata ndezën një zjarr në mes të oborrit dhe u ulën rreth tij, Pjetri u ul midis tyre. ⁵⁶ Një shërbëtore e pa ulur pranë zjarrit, e shikoi me vëmendje dhe tha: “Edhe ky ishte me të”. ⁵⁷ Por ai e mohoi duke thënë: “O grua, nuk e njoh”. ⁵⁸ Pak më vonë e pa një tjetër dhe tha: “Edhe ti je nga ata”. Por Pjetri tha: “O njeri, nuk jam”. ⁵⁹ Mbasi kaloi rreth një orë, një tjetër pohoi me këmbëngulje duke thënë: “Në të vërtetë edhe ky ishte bashkë me të, sepse është Galileas”. ⁶⁰ Por Pjetri tha: “O njeri, s’di ç’po thua”. Dhe menjëherë, ndërsa ai ende po fliste, këndoi gjeli. ⁶¹ Dhe Zoti u kthye, dhe e shikoi Pjetrin. Dhe Pjetrit iu kujtua fjala që i kishte thënë Zoti: “Para se të këndoje gjeli, ti do të më mohosh tri herë”. ⁶² Atëherë Pjetri doli përjashta dhe qau me hidhërim. ⁶³ Ndërkaq njerëzit që e mbanin Jezusin e përqeshnin dhe e rrihnin. ⁶⁴ Dhe, mbasi ia mbuluan sytë, i binin në fytyrë dhe e pyetnin duke thënë: “Profetizo, kush është ai që të ra?”. ⁶⁵ Dhe duke blasfemuar thoshin shumë gjëra të tjera kundër tij. ⁶⁶ Dhe, kur u bë ditë, u mbledhën pleqtë e popullit, kreret e prifterinjve dhe skribët dhe e çuan në sinedrin e tyre, duke thënë: ⁶⁷ “Në se ti je Krishti, na e thuaj”. Por ai u tha atyre: “Edhe sikur t’jua thoja, nuk do ta besonit. ⁶⁸ Edhe sikur t’ju pyesja, ju nuk

do të më përgjigjeshit dhe as nuk do të më linit të shkoja. ⁶⁹ Por tash e tutje Biri i njeriut do të ulet në të djathtën e fuqisë së Perëndisë”. ⁷⁰ Atëherë të gjithë thanë: “Je ti, pra, Biri i Perëndisë?”. Dhe ai u tha atyre: “Ju thoni se unë jam”. ⁷¹ Atëherë ata thanë: “Ç’nevojë kemi akome për dëshmi? Ne vetë e dëgjuam nga goja e tij”.

23

¹ Atëherë u ngrit gjithë asambleja dhe e çuan te Pilati. ² Dhe filluan ta paditin duke thënë: “Këtë ne e gjetëm që përmbyste kombin tonë dhe ndalonte t’i jepeshin taksa Cezarit, duke u vetëquajtur një mbret, Krishti”. ³ Atëherë Pilati e pyeti duke thënë: “A je ti mbreti i Judenjve?”. Dhe Jezusi iu përgjigj dhe tha: “Ti po thua”. ⁴ Pilati u tha atëherë krerëve të priftërinjve dhe popullit: “Unë nuk po gjej asnjë faj te ky njeri”. ⁵ Por ata ngulnin këmbë, duke thënë: “Ai po ngre popullin në kryengritje duke mësuar në mbarë Judenë, që nga Galilea e deri këtu”. ⁶ Atëherë Pilati, kur dëgjoji se u fol për Galilenë, pyeti në se ai njeri ishte Galileas. ⁷ Dhe kur mori vesh se ai i takonte juridiksionit të Herodit, e dërgoi te Herodi, i cili, ndër ato ditë, ndodhej edhe ai në Jeruzalem. ⁸ Kur Herodi pa Jezusin, u gëzua shumë; prej shumë kohësh ai donte ta shihte, sepse kishte dëgjuar shumë për të dhe shpresonte të shihte ndonjë mrekulli të kryer prej tij. ⁹ Ai i drejtoi shumë pyetje, por Jezusi nuk u përgjigj fare. ¹⁰ Ndërkaq krerët e priftërinjve dhe skribët rrinin aty dhe e paditnin me furi. ¹¹ Atëherë Herodi, me ushtarët e vet, mbasi e fyu dhe e talli, e veshi me një rrobe të shkëlqyeshme

dhe ia riktheu Pilatit. ¹² Atë ditë Herodi dhe Pilati u bënë miq me njëri-tjetrin, ndërsa më parë ishin armiq. ¹³ Atëherë Pilati, mbledhi krerët e priftërinjve, kryetarët dhe popullin, ¹⁴ dhe u tha atyre: “Ju më prutë këtë njeri si çoroditës të popullit; dhe ja, unë, pasi e hetova para jush, nuk kam gjetur tek ai asnjë nga fajet për të cilat ju e paditni, ¹⁵ dhe as Herodi, sepse na e ktheu përsëri te ne; në fakt ai s’ka bërë asgjë që të meritojë vdekjen. ¹⁶ Prandaj, pasi ta fshikullojnë, do ta lëshoj”. ¹⁷ Tani me rastin e festës së Pashkës qeveritari duhet të lironte dikë. ¹⁸ Por ata, të gjithë njëzëri, bërtitën duke thënë: “Vraje këtë dhe na liro Barabën”. ¹⁹ Ky ishte hedhur në burg për një trazirë të bërë në qytet dhe për vrasje. ²⁰ Prandaj Pilati, duke dashur të lëshojë Jezusin, u foli përsëri. ²¹ Por ata bërtitnin duke thënë: “Kryqëzoje!”. ²² Për të tretën herë ai u tha atyre: “Po ç’të keqe bëri ky? Unë nuk gjeta në të asnjë faj që të meritojë vdekjen. Prandaj, pasi ta fshikullojnë, do ta lëshoj”. ²³ Por ata ngulnin këmbë me britma te mëdha duke kërkuar që ta kryqëzonin; dhe britmat e tyre dhe të krerëve të priftërinjve u bënë mbisunduese. ²⁴ Atëherë Pilat vendosi që të bëhej çka ata kërkonin. ²⁵ Dhe ua lëshoi atë që qe burgosur për trazirë dhe vrasje dhe që ata e kishin kërkuar; dhe Jezusin ia dorëzoi vullnetit të tyre. ²⁶ Ndërsa po e çonin, kapën njëfarë Simoni nga Kirena, që po kthehej nga fusha, e ngarkuan me kryqin që ta mbarte pas Jezusit. ²⁷ Dhe e ndiqte një turmë e madhe populli dhe disa gra që hidhëroheshin dhe vajtonin për të. ²⁸ Por Jezusi u kthye nga ato dhe u tha: “O bija të

Jeruzalemit, mos qani për mua, por qani për veten tuaj dhe për fëmijët tuaj. ²⁹ Sepse ja, do të vijnë ditët kur do të thuhet: “Lum gratë shterpe dhe lum barqet që nuk kanë pjellë dhe gjinjtë që nuk kanë mëndur!”. ³⁰ Atëherë do të fillojnë t’u thonë maleve: “Bini përmbi ne!”, dhe kodrave: “Na mbuloni!”. ³¹ Sepse, në se bëhet kështu me drurin e njomë, ç’do të bëhet me të thatin?”. ³² Dhe dy të tjerë, që ishin keqbërës, i prunë bashkë me të, për t’i vrarë. ³³ Dhe kur arritën në vendin që quhet “Kafka”, aty e kryqëzuan atë dhe keqbërësit, njërin në të djathtë dhe tjetri në të majtë. ³⁴ Dhe Jezusi tha: “O Atë, fali ata sepse nuk dinë ç’bëjnë”. Pastaj, pasi i ndanë rrobat e tij, hodhën short. ³⁵ Dhe populli rrinte aty për të parë; dhe kryetarët me popullin e përqeshnin, duke thënë: “Ai i shpëtoi të tjerët, le të shpëtojë veten, po qe se me të vërtetë është Krishti, i zgjedhuri i Perëndisë”. ³⁶ Edhe ushtarët e tallnin, duke iu afruar dhe duke i ofruar uthull, ³⁷ dhe duke thënë: “Nëse ti je mbreti i Judenjve, shpëto veten”. ³⁸ Përveç kësaj përmbi kryet e tij ishte një mbishkrim me shkronja greke, latine dhe hebraike: “KY ËSHTË MBRETI I JUDENJVE”. ³⁹ Tani një nga keqberësit e kryqëzuar e shau duke thënë: “Nëse ti je Krishti, shpëto vetveten dhe neve”. ⁴⁰ Por ai tjetri duke e përgjigjur e qortoi duke i thënë: “A s’ke frikë nga Perëndia, që je nën të njëjtin dënim? ⁴¹ Në realitet, ne me të drejtë jemi dënuar, sepse po marrim ndëshkimin e merituar për ato që kemi kryer, ndërsa ky nuk ka bërë asnjë të keqe”. ⁴² Pastaj i tha Jezusit: “Zot, kujtohu për mua kur të vish në mbretërinë tënde”. ⁴³ Atëherë

Jezusi i tha: “Në të vërtetë po të them: sot do të jesh me mua në parajsë”. ⁴⁴ Ishte afërsisht ora e gjashtë dhe errësira e mbuloi gjithë vendin deri në orën e nëntë. ⁴⁵ Dielli u err dhe perdja e tempullit u nda në mes. ⁴⁶ Dhe Jezusi bërtiti me zë të lartë dhe tha: “O Atë, në duart e tua po e dorëzoj frymën tim!”. Dhe, si tha këto, dha fryma. ⁴⁷ Atëherë centurioni, kur pa ç’ndodhi, përlëvdoi Perëndinë duke thënë: “Me të vërtetë ky njeri ishte i drejtë!”. ⁴⁸ Dhe gjithë turma, që ishte mbledhur për të parë ç’po ndodhte, kur e pa këtë, u kthye duke rrahur kraharorin. ⁴⁹ Të gjithë të njohurit e tij dhe gratë që e kishin ndjekur që nga Galilea qendronin larg, duke parë këto gjëra. ⁵⁰ Tani ishte një burrë me emër Jozef, që ishte anëtar i sinedrit, njeri i drejtë dhe i mirë; ⁵¹ ai nuk kishte miratuar vendimin dhe veprimin e të tjerëve. Ai ishte nga Arimatea, qytet i Judesë dhe priste edhe ai mbretërinë e Perëndisë. ⁵² Ai iu paraqit Pilatit dhe kërkoi trupin e Jezusit. ⁵³ Dhe, pasi e zbriti poshtë nga kryqi, e mbështolli në një çarçaf dhe e vuri në një varr të gërmuar në shkëmb, ku ende nuk ishte varrosur asnjëri. ⁵⁴ Ishte dita e Përgatitjes dhe e shtuna po fillonte. ⁵⁵ Gratë që kishin ardhur me Jezusin nga Galilea duke e ndjekur nga afër, e panë varrin dhe mënyrën se si ishte vënë trupi i Jezusit; ⁵⁶ pastaj ato u kthyen dhe përgatitën erëra të mira dhe vajra; dhe gjatë së shtunës pushuan, sipas urdhërimit.

24

¹ Tani ditën e parë të javës, shumë herët në mëngjes, ato me gra të tjera shkuan te varri, duke sjellë erërat e mira që kishin përgatitur. ² Dhe gjetën

që guri ishte rrokullisur nga varri. ³ Por, kur hynë, nuk e gjetën trupin e Zotit Jezus. ⁴ Dhe, ndërsa ishin shumë të hutuara nga kjo, ja, iu paraqitën atyre dy burra të veshur me rroba të ndritshme. ⁵ Dhe, mbasi ato, të tmerruara, e mbanin fytyrën të përkulur për dhe, ata u thanë: “Pse e kërkonit të gjallin midis të vdekurve? ⁶ Ai nuk është këtu, por është ringjallur; kujtohuni si ju foli, kur ishte ende në Galile, ⁷ duke thënë se Biri i njeriut duhej të dorëzohej në duar të njerëzve mëkatarë, duhej kryqëzuar dhe do të ringjallej ditën e tretë”. ⁸ Dhe ato kujtonin fjalët e tij. ⁹ kur u kthyen nga varri, ato ua treguan të gjitha këto gjëra të njëmbëdhjetëve dhe gjithë të tjerëve. ¹⁰ Ato që u treguan apostujve këto gjëra ishin Maria Magdalena, Joana, Maria, nëna e Jakobit dhe gratë e tjera që ishin me to. ¹¹ Por këto fjalë atyre iu dukën si dokrra; dhe ata nuk u besuan atyre. ¹² Megjithatë Pjetri u çua, vrapoi te varri, u përkul dhe nuk pa tjetër përveç çarçafëve që dergjeshin vetëm; pastaj u largua, i mrekulluar me veten e tij për sa kishte ndodhur. ¹³ Po ate ditë, dy nga ata po shkonin drejt një fshati, me emër Emaus, gjashtëdhjetë stade larg Jeruzalemit. ¹⁴ Dhe ata po bisedonin midis tyre për të gjitha ato që kishin ndodhur. ¹⁵ Dhe ndodhi që, ndërsa po flisnin dhe bisedonin bashkë, vetë Jezusi u afrua dhe nisi të ecë me ta. ¹⁶ Por sytë e tyre ishin të penguar kështu që të mos e njihnin. ¹⁷ Dhe ai u tha atyre: “Ç’janë këto biseda që bëni me njëri-tjetrin udhës? Dhe pse jeni të trishtuar?”. ¹⁸ Dhe një nga ata, i me emër Kleopa, duke u përgjigjur tha: “Je ti i vetmi i huaj në Jeruzalem,

që nuk i di gjërat që kanë ndodhur këtu në këto ditë?”. ¹⁹ Dhe ai u tha atyre: “Cilat?”. Ata i thanë: “Çështjen e Jezusit nga Nazareti, që ishte një profet i fuqishëm në vepra dhe në fjalë përpara Perëndisë dhe përpara gjithë popullit. ²⁰ Dhe se si krerët e priftërinjve dhe kryetarët tanë e kanë dorëzuar për ta dënuar me vdekje dhe e kanë kryqëzuar. ²¹ Por ne kishim shpresë se ai do të ishte ky që do ta çlironte Izraelin; por, megjithkëtë, sot është e treta ditë që kur ndodhën këto gjëra. ²² Por edhe disa gra në mes nesh na kanë çuditur, sepse, kur shkuan herët në mëngjes te varri, ²³ dhe nuk e gjetën trupin e tij, u kthyen duke thënë se kishin parë një vegim engjëjsh, të cilët thonë se ai jeton. ²⁴ Dhe disa nga tanët shkuan te varri dhe e gjetën ashtu si kishin treguar gratë, por atë nuk e panë”. ²⁵ Atëherë ai u tha atyre: “O budallenj dhe zemërngathët për të besuar gjithçka që kanë thënë profetët! ²⁶ Por a nuk duhej që Krishti të vuajë gjëra të tilla që të hyjë kështu në lavdinë e tij?”. ²⁷ Dhe, duke zënë fill nga Moisiu dhe nga gjithë profetët, ai u shpjegoi atyre në të gjitha Shkrimet gjërat që i takonin atij. ²⁸ Kur iu afruan fshatit për ku ishin drejtuar, ai bëri sikur do të vazhdonte më tutje. ²⁹ Por ata e detyruan duke thënë: “Rri me ne, sepse po ngryset dhe dita po mbaron”. Edhe ai hyri që të rrijë me ta. ³⁰ Dhe, siç ishte në tryezë me ta, mori bukën, e bekoi dhe, si e theu, ua ndau atyre. ³¹ Atëherë atyre iu çelën sytë dhe e njohën, por ai u zhduk prej syve të tyre. ³² Dhe ata i thanë njeri tjetrit: “Po a nuk na digjej zemra përbrenda, kur ai na fliste udhës dhe na hapte Shkrimet?”. ³³ Në po

atë çast u ngritën dhe u kthyen në Jeruzalem, ku e gjetën të njëmbëdhjetët dhe ata që ishin mbledhur bashkë me ta. ³⁴ Ata thoshnin: “Zoti u ringjall me të vërtetë dhe iu shfaq Simonit”. ³⁵ Ata atëherë treguan ç’u kishte ndodhur rrugës dhe si e kishin njohur në ndarjen e bukës. ³⁶ Dhe, ndërsa ata po bisedonin për këto gjëra, vetë Jezusi u shfaq në mes tyre dhe u tha atyre: “Paqja me ju!”. ³⁷ Por ata, të tmerruar dhe gjithë frikë, mendonin se po shihnin një frymë. ³⁸ Atëherë ai u tha atyre: “Pse jeni shqetësuar Dhe pse në zemrat tuaja po lindin dyshime? ³⁹ Shikoni duart e mia dhe këmbët e mia, sepse unë jam. Më prekni dhe shikoni, sepse një frymë nuk ka mish e eshtra, si po shihni se unë kam!”. ⁴⁰ Dhe, si i tha këtë, u tregoj atyre duart dhe këmbët. ⁴¹ Por, duke qenë se ende nuk besonin prej gëzimit dhe ishin të çuditur, ai u tha atyre: “A keni këtu diçka për të ngrënë?”. ⁴² Dhe ata i dhanë një pjesë peshku të pjekur dhe një huall mjalti. ⁴³ Dhe ai i mori dhe hëngri para tyre. ⁴⁴ Pastaj u tha atyre: “Këto janë fjalët që unë ju thoja kur isha ende me ju: se duhet të përmbushen të gjitha gjërat që janë shkruar lidhur me mua në ligjin e Moisiut, në profetët dhe në psalmet”. ⁴⁵ Atëherë ua hapi mendjen, që të kuptonin Shkrimet, ⁴⁶ dhe u tha atyre: “Kështu është shkruar dhe kështu ishte e nevojshme që Krishti të vuante dhe të ngjallej së vdekuri ditën e tretë, ⁴⁷ dhe që në emër të tij të predikohet pendimi dhe falja e mëkateve ndër të gjithë popujt, duke filluar nga Jeruzalemi. ⁴⁸ Dhe ju jeni dëshmitarët e këtyre gjërave. ⁴⁹ Dhe ja, unë po dërgoj mbi ju premtimin e Atit tim, por ju qëndroni

në qytetin e Jeruzalemit deri sa të visheni me pushtet nga lart”. ⁵⁰ Pastaj iu priu jashtë deri në Betani dhe, si i ngriti lart duart, i bekoi. ⁵¹ Dhe ndodhi që, ndërsa ai po i bekonte, u nda prej tyre dhe e morën lart në qiell. ⁵² Dhe ata, pasi e adhuruan, u kthyen në Jeruzalem me gëzim të madh. ⁵³ Dhe rrinin vazhdimisht në tempull duke lavdëruar dhe bekuar Perëndinë. Amen!

Gjoni

¹ Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi. ² Ai (fjala) ishte në fillim me Perëndinë. ³ Të gjitha gjërat u bënë me anë të tij (fjala), dhe pa atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë. ⁴ Në atë ishte jeta, dhe jeta ishte drita e njerëzve. ⁵ Dhe drita shkëlqen në errësirë dhe errësira nuk e kuptoi. ⁶ Qe një njeri i dërguar nga Perëndia; emri i tij ishte Gjon. ⁷ Ai erdhi si dëshmitar, për të dëshmuar për dritën, që të gjithë të besonin nëpërmjet tij; ⁸ ai nuk ishte drita, por u dërgua për të dëshmuar për dritën. ⁹ Ai (fjala) ishte drita e vërtetë, që ndriçon çdo njeri që vjen në botë. ¹⁰ Ai (fjala) ishte në botë, dhe bota u krijua me anë të tij, por bota nuk e njohu. ¹¹ Ai erdhi në shtëpinë e vet dhe të vetët nuk e pranuan, ¹² por të gjithë atyre që e pranuan, ai u dha pushtetin të bëhen bij të Perëndisë, atyre që besojnë në emrin e tij, ¹³ të cilët nuk janë lindur nga gjaku, as nga vullneti i mishit, as nga vullneti i burrit, por janë lindur nga Perëndia. ¹⁴ Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne; dhe ne soditëm lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë. ¹⁵ Gjoni dëshmoi për të dhe thirri duke thënë: “Ky është ai, për të cilin thashë: “Ai që vjen pas meje më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje””. ¹⁶ Dhe ne të gjithë morëm, prej mbushullisë së tij, hir mbi hir. ¹⁷ Sepse Ligji u dha nëpërmjet Moisiut, por hiri dhe e vërteta erdhën nëpërmjet Jezu Krishtit.

¹⁸ Askush s'e pa Perëndinë kurrë; i vetëmlinduri Bir, që është në gjirin e t'Et, është ai që e ka bërë të njohur. ¹⁹ Dhe kjo është dëshmia e Gjoni, kur Judenjtë i dërguan nga Jeruzalemi priftërinj dhe levitë për ta pyetur: “Kush je ti?”. ²⁰ Ai edhe e rrëfeu, edhe nuk e mohoi, dhe rrëfeu: “Unë nuk jam Krishti”. ²¹ Atëherë ata e pyetën: “Kush je, pra? A je Elia?”. Ai tha: “Nuk jam!”. “Je ti profeti?”. Dhe ai përgjigjej: “Jo!”. ²² Atëherë ata i thanë: “Kush je ti, që t'u japim përgjigje atyre që na dërguan? Ç'thua për veten tënde?”. ²³ Ai u përgjigj: “Unë jam zëri i atij që bërtet në shkretëtirë: drejtoni udhën e Zotit, sikurse tha profeti Isaia”. ²⁴ Dhe ata që qenë dërguar, ishin nga farisenjtë; ²⁵ ata e pyetën dhe i thanë: “Atëherë pse ti pagëzon, kur nuk je as Krishti, as Elia, as profeti?”. ²⁶ Gjoni iu përgjigj atyre, duke thënë: “Unë pagëzoj me ujë, por midis jush është një që ju nuk e njihni. ²⁷ Ai është ai që vjen pas meje e më paraprin, të cilit unë nuk jam i denjët'iazgjidh lidhësen esandaleve”. ²⁸ Këto gjëra ndodhën në Betabara, përtej Jordanit, ku Gjoni po pagëzonte. ²⁹ Të nesërmen, Gjoni e pa Jezusin që po vinte drejt tij dhe tha: “Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatën e botës! ³⁰ Ky është ai për të cilin unë thashë: “Mbas meje vjen një burrë që më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje!”. ³¹ Unë nuk e njihja, prandaj erdha të pagëzoj me ujë, që ky t'i zbulohet Izraelit”. ³² Dhe Gjoni dëshmoi duke thënë: “E pashë Frymën duke zbritur nga qielli si një pëllumb dhe ndenji mbi të. ³³ Unë nuk e njihja, por ai që më dërgoi të pagëzoj në ujë, më tha: “Ai, mbi të cilin do të shikosh se zbret Fryma

dhe qëndron mbi të, është ai që pagëzon me Frymën e Shenjtë”. ³⁴ Dhe unë pashë e dëshmova se ai është Biri i Perëndisë”. ³⁵ Të nesërmen Gjoni rrinte përsëri atje me dy nga dishepujt e vet. ³⁶ Dhe, duke i ngulur sytë mbi Jezusin që po kalonte, tha: “Ja Qengji i Perëndisë!”. ³⁷ Dhe të dy dishepujt dëgjuan atë duke folur, dhe e ndoqën Jezusin. ³⁸ Por Jezusi u kthye dhe, kur pa se po e ndiqnin, u tha atyre: “Ç’kërkoni?”. Ata i thanë: “Rabbi (që e përkthyer do të thotë “mësues”), ku banon?”. ³⁹ Ai iu përgjigj atyre: “Ejani e shikoni”. Ata shkuan dhe e panë ku banonte ai, dhe ndenjën atë ditë bashkë me të. Ishte rreth orës dhjetë. ⁴⁰ Andrea, vëllai i Simon Pjetrit, ishte një nga ata të dy që e kishin dëgjuar këtë nga Gjoni dhe kishin ndjekur Jezusin. ⁴¹ Ky gjeti më të parin vëllanë e vet, Simonin, dhe i tha: “E gjetëm Mesian që përkthyer do të thotë: “Krishti””; ⁴² dhe e çoi te Jezusi. Atëherë Jezusi e shikoi dhe tha: “Ti je Simoni, bir i Jonas. Ti do të quhesh Kefa, që do të thotë: “gur””. ⁴³ Të nesërmen, Jezusi donte të dilte në Galile; gjeti Filipin dhe i tha: “Ndiqme!”. ⁴⁴ Dhe Filipi ishte nga Betsaida, nga i njejtë qytet i Andreas dhe i Pjetrit. ⁴⁵ Filipi gjeti Natanaelin dhe i tha: “E gjetëm atë, për të cilin shkroi Moisiu në ligj dhe profetët: Jezusin nga Nazareti, të birin e Jozefit!”. ⁴⁶ Dhe Natanaeli i tha: “A mund të dalë diçka e mirë nga Nazareti?”. Filipi i tha: “Eja e shih!”. ⁴⁷ Jezusi pa se Natanaeli po vinte drejt tij dhe tha për të: “Ja një Izraelit i vërtetë, tek i cili s’ka mashtrim”. ⁴⁸ Natanaeli i tha: “Nga më njeh?”. Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Të pashë kur ishe nën fik, para se të të thërriste Filipi”.

⁴⁹ Natanaeli duke iu përgjigjur tha: “Mësues, ti je Biri i Perëndisë, ti je mbreti i Izraelit!”. ⁵⁰ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Sepse të thashë se të pashë nën fik, ti beson; do të shohësh gjëra më të mëdha se këto!”. ⁵¹ Pastaj i tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se tash e tutje ju do të shihni qiellin e hapur dhe engjëjt e Perëndisë duke u ngjitur dhe duke zbritur mbi Birin e njeriut”.

2

¹ Tri ditë më vonë po bëhej një dasmë në Kanë të Galilesë, dhe nëna e Jezusit ishte atje. ² Edhe Jezusi me dishepujt e vet ishte ftuar në dasmë. ³ Duke qenë se mbaroi vera, nëna e Jezusit i tha: “Nuk kanë më verë!”. ⁴ Jezusi i tha: “Ç’ke me mua, o grua? Ora ime s’ka ardhur akoma!”. ⁵ Nëna e tij u tha shërbëtorëve: “Bëni gjithçka që ai t’ju thotë!”. ⁶ Aty ishin gjashtë enë prej guri, që përdoreshin për pastrimin e Judenjve, dhe secila nxënte dy ose tri masa. ⁷ Jezusi u tha: “Mbushni enët me ujë!”. Dhe ata i mbushën deri në grykë. ⁸ Pastaj u tha: “Nxirreni tani dhe çojani të parit të festës”. Dhe ata ia çuan. ⁹ Dhe, mbasi i pari i festës e provoi ujin e shndërruar në verë (ai nuk e dinte nga vinte kjo verë, por e dinin mirë shërbëtorët që e kishin nxjerrë ujin), i pari i festës e thirri dhëndrin, ¹⁰ dhe i tha: “Çdo njeri nxjerr në fillim verën më të mirë dhe, kur të ftuarit kanë pirë shumë, verën e keqe; ti, përkundrazi, e ke ruajtur verën e mirë deri tani!”. ¹¹ Jezusi bëri këtë fillim të shenjave në Kanë të Galilesë dhe e shfaqti lavdinë e tij, dhe dishepujt e tij besuan në të. ¹² Pas kësaj, ai zbriti në Kaper-naum me nënën e tij, vëllezërit e tij dhe me dishep-

ujt e tij; dhe ata qëndruan aty pak ditë. ¹³ Pra, Pashka e Judenjve ishte afër dhe Jezusi u ngjit në Jeruzalem. ¹⁴ Dhe në tempull gjeti ata që shisnin qe, dele e pëllumba dhe këmbyes monedhash duke ndenjuri; ¹⁵ dhe si bëri një kamxhik me litarë, i dëboi të gjithë nga tempulli bashkë me qetë dhe delet, dhe ua hallakati paratë këmbyesve të monedhave dhe ua përmbysi tavolinat, ¹⁶ dhe shitësve të pëllumbave u tha: “Hiqni këto gjëra që këtej; mos e bëni shtëpinë e Atit tim shtëpi tregtie!”. ¹⁷ Kështu dishepujve të tij i kujtohej se ishte shkruar: “Zelli i shtëpisë sate më ka përpirë!”. ¹⁸ Atëherë Judenjtë u përgjigjën dhe i thanë: “Ç’shenjë na tregon se i bën këto gjëra?”. ¹⁹ Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Shkatërroni këtë tempull dhe unë për tri ditë do ta ngre përsëri!”. ²⁰ Atëherë Judenjtë thanë: “U deshën dyzet e gjashtë vjet që të ndërtohet ky tempull, dhe ti do ta ngresh për tri ditë?”. ²¹ Por ai fliste për tempullin e trupit të vet. ²² Kur, më pas, ai ishte ringjallur prej së vdekuri, dishepujt e vet u kujtuan se ai këtë ua kishtë thënë dhe u besuan Shkrimin dhe fjalëve që kishte thënë Jezusi. ²³ Dhe kur qe në Jeruzalem për festën e Pashkës, shumë vetë besuan në emrin e tij duke parë shenjat që bënte, ²⁴ por Jezusit nuk u zinte besë atyre, sepse i njihte të gjithë, ²⁵ dhe sepse nuk kishte nevojë që ndokush të jepte dëshmi për njeriun, sepse ai e dinte ç’kishte përbrenda njeriut.

3

¹ Midis farisenjve ishte një njeri me emrin Nikodem, një krer i Judenjve. ² Ky erdhi natën te Jezusi dhe i tha: “Mësues, ne e dimë se ti je një mësues i

ardhur nga Perëndia, sepse askush nuk mund të bëjë shenjat që bën ti, në qoftë se Perëndia nuk është me të”. ³ Jezusi iu përgjigj dhe tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po të them që nëse një nuk ka rilindur, nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë”. ⁴ Nikodemi i tha: “Po si mund të lindë njeriu kur është plak? A mund të hyjë ai për së dyti në barkun e nënës së vet dhe të lindë?”. ⁵ Jezusi u përgjigj: “Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se kush nuk ka lindur nga uji dhe nga Fryma, nuk mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë. ⁶ Ç’ka lindur nga mishi është mish; por ç’ka lindur nga Fryma është frymë. ⁷ Mos u mrrekullo që të thashë: “Duhet të lindni përsëri”. ⁸ Era fryn ku të dojë dhe ti ia dëgjon zërin, por ti nuk e di nga vjen as ku po shkon; kështu është edhe çdo njëri që ka lindur nga Fryma”. ⁹ Nikodemi, duke u përgjigjur, i tha: “Si mund të ndodhin këto gjëra?”. ¹⁰ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Ti je mësuesi i Izraelit dhe nuk i ditke këto gjëra? ¹¹ Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se ne flasim atë që dimë dhe dëshmojmë atë që pamë, por ju nuk e pranoni dëshminë tonë. ¹² Në qoftë se ju fola për gjërat tokësore dhe ju nuk besoni, si do të më besoni nëse ju flas për gjërat qiellore? ¹³ Askush nuk u ngjitet në qiell, përveç atij që zbriti nga qielli, pra, Birit të njeriut që është në qiell. ¹⁴ Dhe ashtu si Moisiu e ngriti lart gjarprin në shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart Biri i njeriut, ¹⁵ që kushdo që beson në të të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme. ¹⁶ Sepse Perëndia e deshi atë që botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme.

¹⁷ Sepse Perëndia nuk e dërgoi Birin e vet në botë që ta dënojë botën, por që bota të shpëtohet prej tij. ¹⁸ Ai që beson në të nuk dënohet, por ai që nuk beson tashmë është dënuar, sepse nuk ka besuar në emrin e Birit të vetëmlindur të Perëndisë. ¹⁹ Tani gjykimi është ky: Drita erdhi në botë dhe njerëzit deshën errësirën më tepër se dritën, sepse veprat e tyre ishin të mbrapshta. ²⁰ Sepse kushdo që bën gjëra të mbrapshta e urren dritën dhe nuk vjen te drita, që të mos zbulohen veprat e tij; ²¹ por kush bën të vërtetën vjen te drita, që veprat e tij të zbulohen, sepse u bënë në Perëndinë”. ²² Pas këtyre gjërave, Jezusi erdhi me dishepujt e vet në tokën e Judesë dhe qëndroi aty bashkë me ta dhe pagëzonte. ²³ Por edhe Gjoni pagëzonte në Enon, afër Salimit, sepse aty kishte shumë ujë; dhe njerëzit vinin dhe pagëzoheshin, ²⁴ sepse Gjoni s’ ishte hedhur akoma në burg. ²⁵ Atëherë lindi një diskutim ndërmjet dishepujve të Gjunit me Judenjtë rreth pastrimit. ²⁶ Kështu erdhën te Gjoni dhe i thanë: “Mësues, ai që ishte me ty përtej Jordanit, për të cilin ti bëre dëshmi, ja, ai pagëzon dhe të gjithë shkojnë tek ai”. ²⁷ Gjoni u përgjigj dhe tha: “Njeriu nuk mund të marrë asgjë, nëse nuk i është dhënë nga qielli. ²⁸ Ju vetë më jeni dëshmitarë se thashë: “Unë nuk jam Krishti, por jam dërguar përpara tij”. ²⁹ Ai që e ka nusen është dhëndri, por miku i dhëndrit, që është i pranishëm dhe e dëgjon, gëzohet shumë për zërin e dhëndrit; prandaj ky gëzimi im është i plotësuar! ³⁰ Ai duhet të rritet dhe unë të zvogëlohem. ³¹ Ai që vjen nga lart është përmbi të gjithë; ai që vjen nga dheu është nga

dheu dhe flet për dheun; ai që vjen nga qielli është përmbi të gjithë. ³² Dhe ai dëshmon çfarë ka parë dhe dëgjuar, por askush nuk e pranon dëshminë e tij. ³³ Ai që e pranoi dëshminë e tij e vulosi se Perëndia është i vërtetë. ³⁴ Sepse ai që Perëndia ka dërguar flet fjalët e Perëndisë, sepse Perëndia nuk e jep Frymën e tij me masë. ³⁵ Ati e do Birin dhe i ka dhënë në dorë çdo gjë. ³⁶ Kush beson në Birin ka jetë tëpërjetshme, kursekushnuki bindet Birit nuk do të shohë jetë, por zemërimi i Perëndisë qëndron mbi të”.

4

¹ Pra, kur Zoti mori vesh se farisenjtë kishin dëgjuar se Jezusi po bënte më shumë dishepuj dhe po pagëzonte më shumë se Gjoni ² (ndonëse nuk pagëzonte Jezusi vetë, por dishepujt e tij), ³ e la Judenë dhe shkoi përsëri në Galile. ⁴ Por duhej të kalonte nëpër Samari. ⁵ Arriti, pra, në një qytet të Samarisë që quhej Sihar, afër tokës që Jakobi i kishte dhënë Jozefit, birit të vet. ⁶ Por aty ishte pusi i Jakobit. Dhe Jezusi, i lodhur nga udhëtimi, u ul pranë pusit; ishte rreth orës së gjashtë. ⁷ Një grua nga Samaria erdhi të nxjerrë ujë. Dhe Jezusi i tha: “Më jep të pi”, ⁸ sepse dishepujt e vet kishin shkuar në qytet për të blerë ushqime. ⁹ Por gruaja samaritane i tha: “Po qysh, ti që je Jude kërkon të pish prej meje, që jam një grua samaritane?” (Sepse Judenjtë nuk shoqërohen me Samaritanët). ¹⁰ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Po ta njihje ti dhuratën e Perëndisë dhe kush është ai që të thotë: “Më jep të pi!”, ti vetë do të kërkoje nga ai dhe ai do të të jepte ujë të gjallë”. ¹¹ Gruaja i tha: “Zot,

ti nuk ke as kovë për të nxjerrë dhe pusi është i thellë; nga e ke, pra, atë ujë të gjallë? ¹² Vallë je më i madh se Jakobi, ati ynë, qe na dha këtë pus dhe piu prej tij ai vetë, bijtë e tij dhe bagëtitë e tij?”. ¹³ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Kushdo që pi nga ky ujë, do të ketë përsëri etje, ¹⁴ por kush pi nga uji që do t’i jap unë nuk do të ketë më kurrë etje përjetë; por uji që unë do t’i jap do të bëhet në të një burim uji që gufon në jetë të përjetshme”. ¹⁵ Gruaja i tha: “Zot, më jep këtë ujë, që unë të mos kem më etje dhe të mos vij këtu të nxjerr ujë!”. ¹⁶ Jezusi i tha: “Shko thirre burrin tënd dhe eja këtu”. ¹⁷ Gruaja u përgjigj dhe i tha: “Unë nuk kam burrë”. Jezusi i tha: “Mirë the: “Nuk kam burrë”, ¹⁸ sepse ti kishe pesë burra dhe ky që ke tani nuk është burri yt; për këtë ke thënë të vërtetën!”. ¹⁹ Gruaja i tha: “Zot, po shoh se ti je një profet. ²⁰ Etërit tanë adhuronin mbi këtë mal, dhe ju thoni se në Jeruzalem është vendi ku duhet të adhurojmë”. ²¹ Jezusi i tha: “O grua, më beso: vjen ora që as mbi këtë mal as në Jeruzalem nuk do të adhuronin Atin. ²² Ju adhuronin atë që s’e njihni; ne adhurojmë atë që njohim; sepse shpëtimi vjen nga Judenjtë. ²³ Por vjen ora, madje ajo ka ardhur, që adhuresit e vërtetë ta adhurojnë Atin në frymë dhe në të vërtetën, sepse të tillë janë adhuresit që kërkon Ati. ²⁴ Perëndia është Frymë, dhe ata që e adhurojnë duhet t’a adhurojnë në frymë dhe në të vërtetën”. ²⁵ Gruaja i tha: “Unë e di se do të vijë Mesia, që e quajnë Krisht; kur të ketë ardhur, ai do të na kumtojë çdo gjë”. ²⁶ Jezusi i tha: “Unë jam, ai që po të flet!”. ²⁷ Në këtë moment erdhën dishepujt

e tij dhe u mrekulluan që po fliste me një grua; por asnjë nuk i tha: “Çfarë do?” ose: “Pse po flet me të?”. ²⁸ Atëherë gruaja e la kovën e saj dhe u kthye në qytet dhe u tha njerëzve: ²⁹ “Ejani të shikoni një njeri që më ka thënë gjithçka kam bërë; vallë mos është ky Krishti?”. ³⁰ Dolën, pra, nga qyteti dhe erdhën tek ai. ³¹ Ndërkaq dishepujt e vet po i luteshin duke thënë: “Mësues, ha”. ³² Por ai u tha atyre: “Unë kam një ushqim për të ngrënë të cilin ju s’e njihni”. ³³ Prandaj dishepujt i thonin njëritjetrit: “Mos i solli vallë dikush për të ngrënë?”. ³⁴ Jezusi u tha atyre: “Ushqimi im është të bëj vullnetin e atij që më dërgoi dhe të kryej veprën e tij. ³⁵ A nuk thoni ju se ka edhe katër muaj dhe vjen korrja? Ja, unë po ju them: Ngrini sytë tuaj dhe shikoni fushat që tashmë zbardhojnë për korrjen. ³⁶ Korrësi e merr shpërblimin dhe mbledh frytin për jetën e përjetshme, që mbjellësi dhe korrësi të gëzohen sëbashku. ³⁷ Sepse në këtë vërtetohet e thëna: “Një mbjell e tjetri korr”. ³⁸ Unë ju dërgova të korni atë për të cilin ju nuk u munduat; të tjerët u munduan dhe ju hytë në mundimin e tyre”. ³⁹ Dhe shumë Samaritanë nga ai qytet besuan në të, për shkak të fjalës së gruas që dëshmoi: “Ai më tregoi gjithçka kam bërë”. ⁴⁰ Por kur Samaritanët erdhën tek ai, e lutën të qëndrojnë me ta; dhe ai ndenji aty dy ditë. ⁴¹ Dhe shumë më tepër njerëz besuan për shkak të fjalës së tij. ⁴² Dhe ata i thoshnin gruas: “S’është më vetëm për shkak të fjalëve të tua që besojmë, por sepse ne vetë e kemi dëgjuar dhe dimë se ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari i botës”. ⁴³ Pra, si kaluan ato dy ditë,

ai u nis prej andej dhe shkoi në Galile, ⁴⁴ sepse vetë Jezusi dëshmoi se një profet nuk nderohet në vendlindjen e vet. ⁴⁵ Pra, kur arriti në Galile, Galileasit e pritën, sepse kishin parë të gjitha ato që kishte bërë në Jeruzalem gjatë festës, sepse edhe ata kishin shkuar për festë. ⁴⁶ Jezusi erdhi, pra, përsëri në Kanë të Galilesë, ku e kishte bërë ujin verë. Dhe aty ishte një nëpunës i mbretit, djali i të cilit ishte i sëmurë në Kapernaum. ⁴⁷ Ky, kur dëgjoi se Jezusi kishte ardhur nga Judeja në Galile, shkoi tek ai dhe iu lut që të zbriste e ta shëronte birin e tij, që ishte gati për vdekje. ⁴⁸ Atëherë Jezusi i tha: “Po të mos shikoni shenja dhe mrekulli, ju nuk besoni”. ⁴⁹ Nëpunësi i mbretit i tha: “Zot, zbrit para se djali im të vdesë”. ⁵⁰ Jezusi i tha: “Shko, djali yt jeton!”. Dhe ai njeri i besoi fjalës që i tha Jezusi dhe shkoi. ⁵¹ Pikërisht kur ai po zbriste, i dolën përpara shërbëtorët e vet dhe e informuan duke thënë: “Djali yt jeton!”. ⁵² Dhe ai i pyeti ata në cilën orë u bë më mirë; ata i thanë: “Dje në orën e shtatë e lanë ethet”. ⁵³ Atëherë i ati e kuptoi se ishte pikërisht në atë orë në të cilën Jezusi i kishte thënë: “Djali yt jeton”; dhe besoi ai dhe gjithë shtëpia e tij. ⁵⁴ Jezusi bëri edhe këtë shenjë të dytë, kur u kthye nga Judeja në Galile.

5

¹ Pas këtyre ngjarjeve ishte një festë e Judenjve dhe Jezusi u ngjiti në Jeruzalem. ² Në Jeruzalem, afër portës së dhenve, është një pellg që në hebraisht quhet Betesda, dhe ka pesë portikë. ³ Nën to dergjeshin një numër i madh të lënguarish: të verbër, të çalë dhe të paralizuar, të cilët prisnin

lëvizjen e ujit. ⁴ Sepse një engjëll, kohë pas kohe, zbriste në pellg dhe e lëvizte ujin; dhe i pari që hynte, mbasi uji ishte lëvizur, shërohej nga çfarëdo sëmundje që të kishte. ⁵ Aty ishte një njeri i lënguar prej tridhjetë e tetë vjetësh. ⁶ Jezusi, duke e parë shtrirë dhe duke ditur se prej shumë kohe ishte në atë gjendje, i tha: “A dëshiron të shërohesh?”. ⁷ I lënguari u përgjigj: “Zot, unë s’kam njeri që, kur lëviz uji, të më fusë në pellg; dhe, ndërsa unë po shkoj, një tjetër zbret para meje”. ⁸ Jezusi i tha: “Çohu, merr vigun tënd dhe ec!”. ⁹ Njeriu u shërua në çast, mori vigun e tij dhe eci. Atë ditë ishte e shtunë. ¹⁰ Prandaj Judenjtë i thanë atij që u shërua: “Është e shtunë; nuk është e ligjshme për ty të ngresh vigun tënd!”. ¹¹ Ai iu përgjigj atyre: “Ai që më shëroi më tha: “Merre vigun tënd dhe ec!””. ¹² Atëherë ata e pyetën: “Kush është ai njeri që të tha: “Merre vigun tënd dhe ec?””. ¹³ Por ai që ishte shëruar nuk e dinte kush ishte, sepse Jezusi ishte larguar për shkak të turmës që ishte në atë vend. ¹⁴ Më vonë Jezusi e gjeti në tempull dhe i tha: “Ja, ti u shërove; mos mëkato më që të mos të të bëhet një gjë më e keqe”. ¹⁵ Ai njeri shkoi dhe u tregoi Judenjve se Jezusi ishte ai që e shëroi. ¹⁶ Për këtë Judenjtë e përndiqnin Jezusin dhe kërkonin ta vrisnin, sepse bënte këto gjëra të shtunave. ¹⁷ Por Jezusi u përgjigj atyre: “Im Atë vepron deri më tash, e edhe unë veproj”. ¹⁸ Për këtë Judenjtë kërkonin edhe më tepër ta vrisnin, sepse jo vetëm se shkelte të shtunën, por edhe se thoshte se Perëndia ishte ati i vet, duke e barazuar veten me Perëndinë. ¹⁹ Atëherë Jezusi u përgjigj dhe

u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se Biri nuk mund të bëjë asgjë prej vetvetes, përveç asaj që sheh se bën Ati; gjërat në fakt që bën Ati, i bën po ashtu dhe Biri. ²⁰ Sepse Ati e do Birin dhe i dëfton gjithçka që bën vetë; dhe do t’i dëftojë vepra më të mëdha se këto, që të mrekulloheni. ²¹ Në fakt ashtu si ati ringjall të vdekurit dhe u jep atyre jetën, po kështu edhe Biri i jep jetën kujtdo që do. ²² Sepse Ati nuk gjykon asnjë, por gjithë gjyqin ia dha Birit, ²³ që të gjithë ta nderojnë Birin ashtu siç nderojnë Atin; kush nuk e nderon Birin, nuk nderon Atin që e ka dërguar. ²⁴ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Ai që e dëgjon fjalën time dhe beson në atë që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme, dhe ai nuk vjen në gjyq, por ka kaluar nga vdekja në jetë. ²⁵ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Po vjen ora, madje ka ardhur, kur të vdekurit do të dëgjojnë zërin e Birit të Perëndisë, dhe ata që e kanë dëgjuar do të jetojnë. ²⁶ Sepse, sikurse Ati ka jetë në vetvete, kështu ia ka dhënë dhe Birit të ketë jetë në vetvete; ²⁷ dhe i ka dhënë gjithashtu autoritet të gjykojë, sepse është Bir i njeriut. ²⁸ Mos u mrrekulloni për këtë, sepse po vjen ora kur të gjithë ata që janë në varre do ta dëgjojnë zërin e tij ²⁹ dhe do të dalin prej tyre; ata që kanë bërë të mira, në ringjallje të jetës, dhe ata që kanë bërë të liga, në ringjalljen e dënimit. ³⁰ Unë s’mund të bëj asgjë nga vetja ime; gjykoj sipas asaj që dëgjoj dhe gjyqi im është i drejtë, sepse nuk kërkoj vullnetin tim, por vullnetin e Atit që më ka dërguar. ³¹ Nëse unë dëshmoj për veten time, dëshmia ime nuk është e vërtetë. ³² Është një tjetër që dëshmon për mua,

dhe unë e di se dëshmia që ai jep për mua është e vërtetë. ³³ Ju keni dërguar te Gjoni dhe ai i ka dhënë dëshmi të vërtetës. ³⁴ Tani unë nuk e marr dëshminë nga asnjë njeri, por i them këto gjëra që ju të shpëtoheni. ³⁵ Ai ishte një kandil që digjet e ndriçon; dhe ju deshët të gëzoheni për pak kohë në dritën e tij. ³⁶ Por dëshmia që kam unë është më e madhe nga ajo e Gjunit; sepse veprat që Ati më ka dhënë të kryej, ato vepra që bëj unë, dëshmojnë për mua, se Ati më ka dërguar. ³⁷ Dhe Ati, që më dërgoi, ai vetë ka dëshmuar për mua; ju nuk e keni dëgjuar kurrë zërin e tij dhe as nuk e keni parë fytyrën e tij, ³⁸ dhe nuk e keni fjalën e tij që të banojë në ju, sepse nuk besoni në atë që ai ka dërguar. ³⁹ Ju hetoni Shkrimet sepse mendoni të keni nëpërmjet tyre jetë të përjetshme; dhe ato janë këto që dëshmojnë për mua. ⁴⁰ Por ju nuk doni të vini tek unë që të keni jetën. ⁴¹ Unë nuk marr lavdi nga njerëzit. ⁴² Por unë ju njoh, që nuk keni dashurinë e Perëndisë në ju. ⁴³ Unë kam ardhur në emër të Atit tim dhe ju nuk më pranoni; po të vinte ndonjë tjetër në emër të vet, ju do ta pranoni. ⁴⁴ Si mund të besoni ju, ju që ia merrni lavdinë njëri-tjetrit dhe nuk kërkon lavdinë që vjen vetëm nga Perëndia? ⁴⁵ Mos mendoni se unë ju padis tek Ati; ka kush t'ju padisë: Moisiu, në të cilin ju kishit varur shpresën tuaj; ⁴⁶ sepse nëqoftëse ju do t'i kishit besuar Moisiut, do të më besonit edhe mua, sepse ai ka shkruar për mua. ⁴⁷ Por nëqoftëse ju nuk u besoni shkrimeve të tij, si do t'u besoni fjalëve të mia?"

6

¹ Pas këtyre gjërave, Jezusi kaloi përtej detit të Galilesë, domethënë të Tiberiadës. ² Dhe një turmë e madhe e ndiqte, sepse shikonte shenjat që ai bënte mbi të lënguarit. ³ Por Jezusi u ngjiti mbi malin dhe atje u ul me dishepujt e tij. ⁴ Dhe Pashka, festa e Judenjve ishte afër. ⁵ Jezusi, pra, i ngriti sytë dhe, duke parë se një turmë e madhe po vinte tek ai, i tha Filipit: “Ku do të blejmë bukë që këta të mund të hanë?”. ⁶ Por ai e thoshte këtë për ta vënë në provë, sepse ai e dinte ç’do të bënte. ⁷ Filipi iu përgjigj: “Dyqind denarë bukë nuk do të mjaftojnë për ata, që secili prej tyre mund të ketë një copë”. ⁸ Andrea, i vëllai i Simon Pjetrit, një nga dishepujt e tij, i tha: ⁹ “Këtu është një djalosh që ka pesë bukë elbi dhe dy peshq të vegjël; por ç’janë këto për aq njerëz?”. ¹⁰ Dhe Jezusi tha: “Bëjini njerëzit të ulen!”. Por në atë vend kishte shumë bar. Njerëzit, pra, u ulën dhe ishin në numër rreth pesë mijë. ¹¹ Pastaj Jezusi mori bukët dhe, pasi falenderoi, ua ndau dishepujve dhe dishepujt njerëzve të ulur; të njëjtën gjë bënë edhe me peshqit, aq sa deshën. ¹² Dhe mbasi ata u ngopën, Jezusi u tha dishepujve të vet: “Mblidhni copat që tepruan, që të mos shkojë dëm asgjë”. ¹³ I mbledhën, pra, dhe mbushën dymbëdhjetë shporta me copa nga ato pesë bukë prej elbi që u tepruan atyre që kishin ngrënë. ¹⁴ Atëherë njerëzit, kur panë shenjën që bëri Jezusi, thanë: Me të vërtetë ky është profeti, që duhet të vijë në botë”. ¹⁵ Por Jezusi, duke ditur se po vinin ta kapnin për ta bërë mbret, u tërhoq përsëri

mbi malin, fill i vetëm. ¹⁶ Kur u ngrys, dishepujt e tij zbritën drejt detit. ¹⁷ Hipën në barkë dhe shkuan përtej detit, drejt Kapernaumit; tashmë ishte errët dhe Jezusi ende nuk kishte ardhur tek ata. ¹⁸ Deti ishte i trazuar, sepse frynte një erë e fortë. ¹⁹ Dhe pasi kishin vozitur rreth njëzet e pesë ose tridhjetë stade, panë Jezusin që po ecte mbi det dhe po i afrohej barkës dhe patën frikë. ²⁰ Por ai u tha atyre: “Jam unë, mos druani!”. ²¹ Ata, pra, deshnin ta merrnin në barkë, dhe menjëherë barka u bregëzua në atë vend ku ishin drejtuar. ²² Të nesërmen turma, që kishte mbetur në bregun tjetër të detit, pa se atje nuk kishte tjetër përveç një barke të vogël, në të cilën kishin hipur dishepujt e Jezusit, dhe që ai nuk kishte hipur me ta, dhe që dishepujt e tij ishin nisur vetëm; ²³ ndërkaq kishin ardhur barka të tjera nga Tiberiada, afër vendit ku kishin ngrënë bukë, pasi Zoti kishte falënderuar. ²⁴ Turma, kur pa se Jezusi nuk ishte më atje dhe as dishepujt e tij, hipi edhe ajo nëpër barka dhe erdhi në Kapernaum, duke kërkuar Jezusin. ²⁵ Kur e gjetën përtej detit i thanë: “Mësues, kur erdhe këtu?” ²⁶ Jezusi u përgjigj dhe tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se ju më kërkonit jo pse patë shenja, por sepse keni ngrënë nga bukët dhe keni qenë të ngopur. ²⁷ Mos punoni për ushqimin që priset, por për ushqimin që mbetet për jetë të përjetshme, të cilin do t’ju japë Biri i njëriut, sepse mbi të Ati, domethënë Perëndia, vuri vulën e tij.” ²⁸ Atëherë e pyetën: “Çfarë duhet të bëjmë për të kryer veprat e Perëndisë?”. ²⁹ Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Kjo është vepra e Perëndisë: të

besoni në atë që ai ka dërguar.” ³⁰ Atëherë ata i thanë: “Çfarë shenjë bën ti, pra, që ne ta shohim e ta besoj-më? Ç’vepër po kryen? ³¹ Etërit tanë hëngrën manën në shkretëtirë, siç është shkruar: “Ai u dha të hanë bukë nga qielli””. ³² Atëherë Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se jo Moisiu jua ka dhënë bukët nga qielli, por Ati im ju jep bukën e vërtetë nga qielli. ³³ Sepse buka e Perëndisë është ai që zbret nga qielli dhe i jep jetë botës”. ³⁴ Atëherë ata i thanë: “Zot, na jep gjithmonë atë bukë”. ³⁵ Dhe Jezusi u tha atyre: “Unë jam buka e jetës; kush vjen tek unë nuk do të ketë më kurrë uri dhe kush beson në mua, nuk do të ketë më kurrë etje. ³⁶ Por unë jua thashë: ju më keni parë, por nuk besoni. ³⁷ Gjithçka që më jep Ati do të vijë tek unë; dhe atë që vjen tek unë, unë nuk do ta nxjerr jashtë kurrë, ³⁸ sepse unë kam zbritur nga qielli jo për të bërë vullnetin tim, por vullnetin e atij që më ka dërguar. ³⁹ Ky është vullneti i Atit që më ka dërguar: që unë të mos humbas asgjë nga të gjitha ato që ai më ka dhënë, por t’i ringjall në ditën e fundit. ⁴⁰ Ky, pra, është vullneti i atij që më ka dërguar: që kushdo që sheh Birin dhe beson në të, të ketë jetë të përjetshme, dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit”. ⁴¹ Judenjtë, pra, murmurisnin për të, sepse kishte thënë: “Unë jam buka që zbriti nga qielli”, ⁴² dhe thoshnin: “Vallë, a nuk është ky Jezusi, biri i Jozefit, të cilit ia njohim babanë dhe nënën? Si thotë, pra, ky: “Unë zbrita nga qielli”?”. ⁴³ Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Mos murmurisni midis jush. ⁴⁴ Askush nuk mund të vijë tek unë, po qe se Ati që më ka

dërguar nuk e tërheq dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit. ⁴⁵ Në profetët është shkruar: “Të gjithë do të jenë të mësuar nga Perëndia”. Çdo njeri, pra, që ka dëgjuar dhe mësuar nga Ati, vjen tek unë. ⁴⁶ Jo s’e ka parë ndonjë Atin, përveç atij që është nga Perëndia; ky e ka parë Atin. ⁴⁷ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush beson në mua ka jetë të përjetshme. ⁴⁸ Unë jam buka e jetës. ⁴⁹ Etërit tuajhëngrën manën nëshkretirëdhevdinë. ⁵⁰ Kjo është buka që zbret nga qielli, që një mund të hajë e të mos vdesë. ⁵¹ Unë jam buka e gjallë që zbreti nga qielli; nëse një ha nga kjo bukë do të jetojë përjetë; buka që unë do të jap është mishi im, që unë do ta jap për jetën e botës”. ⁵² Atëherë Judenjtë filluan të diskutojnë njeri me tjetrin duke thënë: “Si mundet ky të na japë të hamë mishin e tij?”. ⁵³ Prandaj Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se, po të mos hani mishin e Birit të njeriut dhe të mos pini gjakun e tij, nuk keni jetën në veten tuaj. ⁵⁴ Kush ha mishin tim dhe pi gjakun tim, ka jetë të përjetshme, dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit. ⁵⁵ Sepse mishi im është me të vërtetë ushqim dhe gjaku im është me të vërtetë pije. ⁵⁶ Kush ha mishin tim dhe pi gjakun tim, mbetet në mua dhe unë në të. ⁵⁷ Sikurse Ati i gjallë më ka dërguar dhe unë jetoj për shkak të Atit, ashtu edhe ai që më ha mua do të jetojë edhe ai për shkakun tim. ⁵⁸ Kjo është buka që zbreti nga qielli; nuk është si mana që hëngrën etërit tuaj dhe vdiqën; kush ha këtë bukë do të jetojë përjetë”. ⁵⁹ Këto gjëra tha Jezusi në sinagogë, duke mësuar në Kapernaum. ⁶⁰ Kur i dëgjuan këto, shumë nga

dishepujt e tij thanë: “Kjo e folur është e rëndë, kush mund ta kuptojë?”. ⁶¹ Por Jezusi, duke e ditur në vetvete se dishepujt e vet po murmurisnin për këtë, u tha atyre: “Kjo ju skandalizon? ⁶² Ç’do të ishte po ta shihnit, pra, Birin e njeriut duke u ngjitur atje ku ishte më parë? ⁶³ Është Fryma që jep jetë; mishi nuk vlen asgjë; fjalët që po ju them janë frymë dhe jetë. ⁶⁴ Por janë disa midis jush që nuk besojnë”; në fakt Jezusi e dinte që në fillim kush ishin ata që nuk besonin, dhe kush ishte ai që do ta tradhtonte; ⁶⁵ dhe thoshte: “Për këtë arsye ju thashë se askush nuk mund të vijë tek unë, nëse nuk i është dhënë nga Ati im”. ⁶⁶ Që nga ai moment shumë nga dishepujt e vet u tërhoqën dhe nuk shkuan më me të. ⁶⁷ Atëherë Jezusi u tha të dymbëdhjetëve: “A doni edhe ju të largoheni?”. ⁶⁸ Dhe Simon Pjetri iu përgjigj: “Zot, te kush të shkojmë? Ti ke fjalë jete të përjetshme. ⁶⁹ Ne kemi besuar dhe kemi njohur se ti je Krishti, Biri i Perëndisë të gjallë”. ⁷⁰ Jezusi u përgjigj atyre: “A nuk ju kam zgjedhur unë ju të dymbëdhjetët? E një prej jush është një djall”. ⁷¹ Por ai fliste për Judë Iskariotin, birin e Simonit, sepse ky kishte për ta tradhtuar, ndonëse ishte një nga të dymbëdhjetët.

7

¹ Pas këtyre gjërave, Jezusi përshkoi Galilenë, sepse nuk donte të endej nëpër Jude, nga që Judenjtë kërkonin ta vrisnin. ² Por festa e Judenjve, ajo e Tabernakujve ishte afër. ³ Prandaj vëllezërit e tij i thanë: “Nisu prej këndej dhe shko në Jude, që edhe dishepujt e tu t’i shohin veprat që ti bën.

⁴ Askush në fakt nuk bën asgjë në fshehtësi kur kërkon të njihet botërisht; kur ti do të bësh gjëra të tilla, tregohu botës!”. ⁵ Në fakt as vëllezërit e tij nuk besonin në të. ⁶ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Kohaime nuk ka ardhur ende; por koha juaj është gjithmonë gati. ⁷ Bota nuk mund t’ju urrejë juve, por më urren mua sepse unë dëshmoj për të se veprat e saj janë të mbrapshta. ⁸ Ngjituni ju në këtë festë; unë nuk po ngjitem ende në këtë festë, sepse koha ime ende nuk është plotësuar”. ⁹ Dhe si u tha atyre këto gjëra, mbeti në Galile. ¹⁰ Mbasi vëllezërit e tij u ngjitën në festë, atëherë edhe ai u ngjit atje, jo haptas, por si fshehurazi. ¹¹ Judenjtë, pra, e kërkonin gjatë festës dhe thoshnin: “Ku është ai?”. ¹² Në turmë pëshpëritej shumë për të; disa thoshnin: “Ai është i mirë!”. Të tjerë thoshnin: “Jo, madje ai e mashtron popullin”. ¹³ Por askush nuk fliste haptas për të, nga druajtja e Judenjve. ¹⁴ Por, aty nga mesi i festës, Jezusi u ngjit në tempull dhe mësonte. ¹⁵ Dhe Judenjtë mrrekulloheshin duke thënë: “Si i ditka ky shkronjat, pa pasur studiuar?”. ¹⁶ Jezusi atëherë iu përgjigj atyre dhe tha: “Doktrina ime nuk është imja, por e atij që më ka dërguar. ¹⁷ Në qoftë se dikush don të bëjë vullnetin e tij, do ta njohë nëse kjo doktrinë vjen nga Perëndia apo që unë flas nga vetja ime. ¹⁸ Kush flet nga vetja e tij kërkon lavdinë e vet, kurse ai që kërkon lavdinë e atij që e ka dërguar është i vërtetë, dhe në të nuk ka padrejtësi. ¹⁹ A nuk jua ka dhënë Moisiu ligjin? E pra, asnjë nga ju nuk e vë në praktikë ligjin. Pse kërkonin të më vritni?”. ²⁰ Turma u përgjigj dhe tha: “Ti ke një demon;

kush kërkon të të vrasë?”. ²¹ Jezusi u përgjigj dhe u tha: “Unë bëra një vepër dhe ju të gjithë jeni të mreku-lluar. ²² Prandaj Moisiu iu dha rrethpre-rjen (ajo nuk është prej Moisiut, por prej etërve); dhe ju e rrethpritni një njeri të shtunën. ²³ Në qoftë se një njeri merr rrethpre-rjen të shtunën, që të mos shkelet ligji i Moisiut, ju zemëroheni kundër meje sepse shërova tërësisht një njeri të shtunën? ²⁴ Mos gjykoni sipas pamjes së jashtme, por gjykoni sipas drejtësisë!” ²⁵ Atëherë disa nga Jeruzalemi thanë: “A nuk është ky ai që kërkojnë ta vrasin? ²⁶ E megjithatë ja, ai po flet lirisht dhe nuk i thonë asgjë; mos kanë njohur krerët me të vërtetë se ai është Krishti? ²⁷ Por ne e dimë se nga është ai; ndërsa kur të vijë Krishti, askush nuk do ta dijë se nga është”. ²⁸ Atëherë Jezusi, duke mësuar në tempull, thirri dhe tha: “Ju më njihni dhe e dini se nga jam, megjithatë unë s’kam ardhur nga vetja, por ai që më ka dërguar është i vërtetë dhe ju nuk e njihni. ²⁹ Por unë atë e njoh, sepse jam nga ai dhe ai më dërgoi”. ³⁰ Prandaj ata kërkonin ta kapnin, por askush nuk vuri dorë mbi të, sepse ora e tij s’kishte ardhur akoma. ³¹ Por shumë veta nga turma besuan në të dhe thoshnin: “Kur të vijë Krishti, a do të bëjë më shumë shenja se këto që ka bërë ky?”. ³² Farisenjtë dëgjuan turmën duke pëshpëritur këto gjëra për të; prandaj farisenjtë dhe krerët e priftërinjve dërguan roje për ta kapur. ³³ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Unë jam edhe për pak kohë me ju, pastaj do të shkoj tek ai që më ka dërguar. ³⁴ Do të më kërkonin e nuk do të më gjeni; dhe atje ku do të jem unë, ju nuk do të mund të

vini”. ³⁵ Prandaj Judenjtë thonin në mes tyre: “Ku do të shkojë ky që ne nuk do ta gjejmë? Mos do të shkojë tek ata që janë shpërndarë midis Grekëve, dhe të mësojë Grekët? ³⁶ Çfarë deshi të thoshte kur tha: “Ju do të më kërkonin dhe nuk do të më gjeni”; dhe: “Atje ku do të jem unë, ju nuk mund të vini?””. ³⁷ Ditën e fundit, në ditën e madhe të festës, Jezusi u çua në këmbë dhe thirri duke thënë: “Nëse dikush ka etje, le të vijë tek unë e të pijë. ³⁸ Ai që beson në mua, siç ka thënë Shkrimi, nga brendësia e tij do të burojnë lumenj uji të gjallë”. ³⁹ Por këtë ai e tha për Frymën, që do të merrnin ata që do të besonin në të; sepse Fryma e Shenjtë në fakt nuk ishte dhënë ende, sepse Jezusi ende nuk ishte përlëvduar. ⁴⁰ Shumë veta nga turma, kur i dëgjuan këto fjalë, thoshnin: “Ky është me të vërtetë Profeti!”. ⁴¹ Të tjerë thoshnin: “Ky është Krishti”. Kurse të tjerë thoshnin: “Vallë nga Galilea vjen Krishti? ⁴² A nuk thotë Shkrimi se Krishti vjen nga pasardhja e Davidit dhe nga Bethlehemi, fshati ku jetonte Davidi?”. ⁴³ Kështu pati përçarje në turmë për shkak të tij. ⁴⁴ Dhe disa prej tyre donin ta kapnin, por askush nuk vuri dorë mbi të. ⁴⁵ Atëherë rojet u kthyen te krerët e priftërinjve dhe te farisenjtë, dhe këta u thanë atyre: “Pse nuk e sollët?”. ⁴⁶ Rojet u përgjigjen: “Asnjëri nuk ka folur kurrë si ai njeri”. ⁴⁷ Prandaj farisenjtë iu përgjigjën atyre: “Mos u gënjet edhe ju? ⁴⁸ Mos vallë ndonjë nga krerët ose nga farisenjtë besoi në të? ⁴⁹ Por kjo turmë, që nuk e njeh ligjin, është e mallkuar”. ⁵⁰ Nikodemi, një prej tyre, i cili natën kishte shkuar te Jezusi, u tha atyre: ⁵¹ “Ligji ynë

dënon vallë një njeri para se ta ketë dëgjuar dhe ta dijë ç'ka bërë ai?”. ⁵² Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Mos je edhe ti nga Galilea? Hulumto Shkrimet dhe do të shohësh se nga Galilea s’ka dalë kurrë profet”. ⁵³ Dhe secili u kthye në shtëpinë e vet.

8

¹ Dhe Jezusi shkoi në malin e Ullinjve. ² Por, si zbardhi dita, u kthye përsëri në tempull dhe gjithë populli erdhi tek ai; dhe ai u ul dhe i mësonte. ³ Atëherë farisenjtë dhe skribët i prunë një grua që ishte kapur duke shkelur kurorën dhe, mbasi e vunë në mes, ⁴ i thanë Jezusit: “Mësues, kjo grua është kapur në flagrancë, duke shkelur kurorën. ⁵ Por në ligj Moisiu na ka urdhëruar të vriten me gurë gra të tilla, por ti ç’thua?”. ⁶ Flisnin kështu për ta vënë në provë dhe për të pasur diçka për ta paditur. Por Jezusi, duke u shtënë se nuk dëgjoi, u përkul dhe shkruante me gisht në dhe. ⁷ Dhe, kur ata vazhdonin ta pyesnin, ai u drejtua dhe u tha atyre: “Kush nga ju është pa mëkat, le ta hedhë i pari gurin kundër saj!”. ⁸ Pastaj u përkul përsëri dhe shkruante në dhe. ⁹ Atëherë ata, e dëgjuan këtë dhe të bindur nga ndërgjegjja, u larguan një nga një, duke filluar nga më të vjetrit e deri te të fundit; kështu Jezusi mbeti vetëm me atë grua, që qëndronte atje në mes. ¹⁰ Jezusi atëherë u ngrit dhe, duke mos parë tjetër përveç gruas, i tha: “O grua, ku janë ata që të paditnin? Askush nuk të dënoi?”. ¹¹ Dhe ajo u përgjigj: “Askush, Zot”. Atëherë Jezusi i tha: “As unë nuk të dënoj; shko dhe mos mëkato më”. ¹² Dhe Jezusi u foli atyre përsëri duke thënë: “Unë jam drita e botës; kush më ndjek

nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës”. ¹³ Atëherë farisenjtë i thanë: “Ti dëshmon për vetveten; dëshmimi yt nuk është i vërtetë”. ¹⁴ Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Edhe pse dëshmoj për vetvete, dëshmimi im është i vërtetë, sepse unë e di nga kam ardhur e ku po shkoj; ju, përkundrazi, nuk e dini as nga vij dhe as ku po shkoj. ¹⁵ Ju gjykoni sipas mishit, unë nuk gjykoj asnjëri. ¹⁶ Por, edhe kur gjykoj, gjykimi im është i vërtetë, sepse unë nuk jam vetëm, por jam unë dhe Ati që më dërgoi. ¹⁷ Edhe në ligjin tuaj është shkruar se dëshmimi i dy njerëzve është i vërtetë. ¹⁸ Unë jam ai që dëshmoj për vetvete dhe Ati që më ka dërguar dëshmon për mua”. ¹⁹ Atëherë i thanë: “Ku është Ati yt?”. Jezusi u përgjigj: “Ju nuk më njihni as mua, as Atin tim; po të më njihnit mua, do të njihnit edhe Atin tim”. ²⁰ Jezusi i shprehu këto fjalë në vendin e thesarit, duke mësuar në tempull dhe askush nuk e kapi, sepse nuk i kishte ardhur akoma ora. ²¹ Jezusi, pra, u tha atyre përsëri: “Unë po shkoj dhe ju do të më kërkonit, dhe do të vdisni në mëkatën tuaj. Atje ku shkoj unë, ju nuk mund të vini”. ²² Prandaj Judenjtë thoshnin: “Mos don të vrasë veten, sepse thotë: “Ku shkoj unë, ju nuk mund të vini”?”. ²³ Dhe ai u tha atyre: “Ju jeni nga këtu poshtë, kurse unë jam nga atje lart; ju jeni prej kësaj bote, unë nuk jam prej kësaj bote. ²⁴ Prandaj ju thashë se ju do të vdisni në mëkatet tuaja, sepse po të mos besoni se unë jam, ju do të vdisni në mëkatet tuaja”. ²⁵ Atëherë ata i thanë: “Kush je ti?”. Dhe Jezusi u tha atyre: “Pikërisht atë që ju thashë. ²⁶ Shumë gjëra kam për të thënë

e për të gjykuar lidhur me ju; por ai që më ka dërguar është i vërtetë dhe gjërat që kam dëgjuar nga ai, ia them botës”. ²⁷ Ata nuk e kuptuan se ai po u fliste atyre për Atin. ²⁸ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Kur ta keni lartuar Birin e njeriut, atëherë do të njihni se unë jam, dhe se nuk bëj asgjë prej vetvetes, por i them këto gjëra ashtu si Ati më ka mësuar. ²⁹ Dhe ai që më ka dërguar është me mua; Ati s’më ka lënë vetëm, sepse bëj vazhdimisht gjërat që i pëlqejnë”. ³⁰ Ndërsa ai thoshte këto gjëra, shumë veta besuan në të. ³¹ Atëherë Jezusi u tha Judenjve që besuan në të: “Nëse do të qëndroni në fjalën time, jeni me të vërtetë dishepujt e mi; ³² do ta njihni të vërtetën dhe e vërteta do t’ju bëjë të lirë”. ³³ Ata iu përgjigjën: “Ne jemi pasardhës të Abrahamit dhe s’kemi qenë kurrë sk-llevër të askujt; si mundtëthuashti: “Do tëbëheni tëlirë”?”. ³⁴ Jezusi u përgjigj atyre: Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush bën mëkatin është skllav i mëkatit. ³⁵ Por skllavi nuk rri përgjithmonë në shtëpi; ndërsa biri rri përgjithmonë. ³⁶ Pra, nëse Biri do t’ju bëjë të lirë, do të jeni me të vërtetë të lirë”. ³⁷ “Unë e di se jeni pasardhësit e Abrahamit, por ju kërkoni të më vrisni, sepse fjala ime nuk gjen vend në ju. ³⁸ Unë flas për ç’kam parë tek Ati im, dhe ju bëni gjërat që keni parë tek ati juaj”. ³⁹ Ata, duke u përgjigjur, i thanë: “Ati ynë është Abrahami”. Jezusi u tha atyre: “Po të ishit bij të Abrahamit, do të bënit veprat e Abrahamit; ⁴⁰ por ju tani kërkoni të më vrisni mua, që ju kam folur të vërtetën që kam dëgjuar nga Perëndia; Abrahami këtë nuk e bëri. ⁴¹ Ju bëni veprat e atit tuaj”. Prandaj ata

i thanë: “Ne nuk lindëm nga kurvërimi; ne kemi një Atë të vetëm: Perëndinë”. ⁴² Atëherë Jezusi u tha atyre: “Po të ishte Perëndia Ati juaj, ju do të më donit, sepse kam dalë dhe kam ardhur nga Perëndia; nuk kam ardhur, pra, nga vetja ime, por ai më ka dërguar. ⁴³ Përse nuk e kuptoni thënien time? Sepse nuk mund të dëgjoni fjalën time. ⁴⁴ Ju jeni nga djalli, që është ati juaj, dhe doni të bëni dëshirat e atit tuaj; ai ishte vrasës që nga fillimi dhe nuk qëndroi në të vërtetën, sepse në të nuk ka të vërtetë. Kur thotë të rrema, flet nga vetvetja, sepse është gënjeshtar dheatit rrenës. ⁴⁵ Kurse mua, duke qenë se ju them të vërtetën, nuk më besoni. ⁴⁶ Cili nga ju më bind për mëkat? Nëse flas të vërtetën, përse nuk më besoni? ⁴⁷ Kush është prej Perëndisë, i dëgjon fjalët e Perëndisë; prandaj ju nuk dëgjoni, se nuk jeni prej Perëndisë”. ⁴⁸ Atëherë Judenjtë iu përgjigjën dhe i thanë: “A nuk themi me të drejtë se ti je Samaritan dhe se ke një demon?”. ⁴⁹ Jezusi u përgjigj: “Unë s’kam një demon, por nderoj Atin tim; ju përkundrazi më çnderoni. ⁵⁰ Tani unë nuk kërkoj lavdinë time, ka kush e kërkon dhe gjykon. ⁵¹ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se ai që zbaton fjalën time, nuk do ta shohë kurrë vdekjen, përjetë”. ⁵² Pra Judenjtë i thanë: “Tani njohim se ti ke një demon. Abrahami dhe profetët kanë vdekur, kurse ti thua: “Kur njëri zbaton fjalën time, nuk do ta shijojë kurrë vdekjen, përjetë”. ⁵³ Ti qenke më i madh se ati ynë Abraham, i cili ka vdekur? Edhe profetët kanë vdekur; kush pretendon se je?”. ⁵⁴ Jezusi u përgjigj: “Në qoftë se unë e përlëvdoj veten, lavdia ime s’është asgjë.

Është Ati im ai që më përlevdon, për të cilin ju thoni se është Perëndia juaj. ⁵⁵ Por ju ende s'e keni njohur, kurse unë e njoh dhe, po të thoja se nuk e njoh, do të isha një gënjeshtar si ju; por unë e njoh dhe e zbatoj fjalën e tij. ⁵⁶ Abrahami, ati juaj, ngazëllohej në shpresën që të shihte ditën time; e pa dhe u gëzua". ⁵⁷ Judenjtë, pra, i thanë: "Ti ende nuk je pesëdhjetë vjeç dhe e paske parë Abrahamin?". ⁵⁸ Jezusi u tha atyre: "Në të vërtetë, në të vërtetë unë po ju them: para se të kishte lindur Abrahami, unë jam". ⁵⁹ Atëherë ata morën gurë, që t'i hidhnin kundër tij; por Jezusi u fsheh dhe doli nga tempulli, duke kaluar midis tyre; dhe kështu u largua.

9

¹ Kur po kalonte, pa një njeri që ishte i verbër që nga lindja. ² Dhe dishepujt e tij e pyetën duke thënë: "Mësues, kush kamëkatuar, ai apoprindërit e tij, që ai ka lindur i verbër?". ³ Jezusi u përgjigj: "As ai, as prindërit e tij s'kanë mëkatuar, por kjo ndodhi që tek ai të dëftohen veprat e Perëndisë. ⁴ Unë duhet t'i kryej veprat e atij që më ka dërguar sa është ditë; vjen nata kur askush nuk mund të veprojë. ⁵ Derisa jam në botë, unë jam drita e botës". ⁶ Pasi kishte thënë këto gjëra, pështyu përdhe, bëri baltë mepështymë dheleusytë etëverbritmetë. ⁷ Pastaj i tha: "Shko, lahu në pellgun e Siloamit" (që do të thotë: dërguar); dhe ai shkoi atje, u la dhe u kthye duke parë. ⁸ Atëherë fqinjtë dhe ata që më parë e kishin parë të verbër, thanë: "A s'është ky ai që rrinte ulur dhe lypte?". ⁹ Disa thoshnin: "Ai është". Të tjerë: "I përngjan atij". Dhe ai thoshte: "Unë

jam”. ¹⁰ I thanë pra: “Si të janë hapur sytë?”. ¹¹ Ai u përgjigj dhe tha: “Një njeri, që quhet Jezus, ka bërë baltë, m’i leu sytë dhe më tha: “Shko te pellgu i Siloamit dhe lahu”. Dhe unë shkova atje, u lava dhe m’u kthye drita e syve”. ¹² Dhe ata i thanë: “Ku është ai?”. Ai u përgjigj: “Nuk e di”. ¹³ Atëherë ata e çuan te farisenjtë atë që më parë kishte qenë i verbër. ¹⁴ Dhe ishte e shtunë kur Jezusi bëri baltën dhe ia hapi sytë. ¹⁵ Edhe farisenjtë, pra, e pyesnin përsëri si e fitoi dritën e syve. Dhe ai u tha atyre: “Më vuri baltë mbi sy, u lava dhe shoh”. ¹⁶ Atëherë disa farisenj thanë: “Ky njeri nuk është nga Perëndia, sepse nuk e respekton të shtunën!”. Të tjerë thoshnin: “Si mund të kryejë shenja të tilla një njeri mëkatar?”. Dhe kishte përçarje midis tyre. ¹⁷ E pyetën, pra, përsëri të verbrin: “Po ti, ç’thua për atë për faktin që t’i ka hapur sytë?”. Ai tha: “Është një profet”. ¹⁸ Por Judenjtë nuk besuan se ai kishte qenë i verbër dhe se kishte fituar dritën e syve, derisa thirrën prindërit e atij që kishte fituar dritën e syve. ¹⁹ Dhe i pyetën ata: “A është ky djali juaj, për të cilin ju thoni se ka lindur i verbër? Vallë si sheh tani?”. ²⁰ Prindërit e tij, duke u përgjigjur atyre, thanë: “E dimë se ky është djali ynë dhe se ka lindur i verbër, ²¹ por ne nuk dimë se si sheh tani ose se kush ia ka hapur sytë; pyeteni atë; ai moshë ka, do t’ju flasë për veten e vet”. ²² Këto thanë prindërit e tij, sepse kishin frikë nga Judenjtë; sepse Judenjtë kishin vendosur që, nëse dikush do ta rrëfente Jezusin si Krishti, do të përjashtohej nga sinagoga. ²³ Prandaj prindërit e tij thanë: “Moshë ka, pyeteni atë”. ²⁴ Atëherë ata

e thirrën përsëri njeriun që kishte qenë i verbër dhe i thanë: “Jepi lavdi Perëndisë; ne e dimë se ai njeri është mëkatar”. ²⁵ Ai atëherë u përgjigj dhe tha: “Në është mëkatar, nuk e di, por di një gjë, që isha i verbër dhe tani shoh”. ²⁶ E pyetën përsëri: “Ç’të bëri? Si t’i ka hapur sytë?”. ²⁷ Ai u përgjigj atyre: “Unë tashmë ua kam thënë dhe ju nuk keni dëgjuar; pse doni ta dëgjoni përsëri? Doni ndoshta të bëheni edhe ju dishepuj të tij?”. ²⁸ Por ata e fyen dhe thanë: “Ti je dishepull i tij, por ne jemi dishepuj të Moisiut! ²⁹ Ne e dimë se Perëndia i foli Moisiut; sa për atë, nuk e dimë se nga është”. ³⁰ Ai njeri u përgjigj dhe u tha atyre: “E pra, është e çuditshme që ju të mos dini nga është ai; megjithatë ai m’i hapi sytë! ³¹ Dhe ne e dimë se Perëndia nuk i dëgjon mëkatarët, por nëse dikush është i druajtshëm ndaj Perëndisë dhe bën vullnetin e tij, ai atë e dëgjon! ³² Që prej fillimit të botës nuk është dëgjuar që dikush t’ia ketë hapur sytë një të linduri të verbër. ³³ Po të mos ishte ky nga Perëndia, nuk do të mund të bënte asgjë”. ³⁴ Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Ti ke lindur i tëri në mëkate e don të na mësosh?”. Dhe e nxorën jashtë. ³⁵ Jezusi e mori vesh se e nxorën jashtë dhe, kur e gjeti, i tha: “A beson ti në Birin e Perëndisë?”. ³⁶ Ai u përgjigj dhe tha: “Kush është, Zot, që unë të besoj në të?”. ³⁷ Dhe Jezusi i tha: “Ti e ke parë; është pikërisht ai që po të flet”. ³⁸ Atëherë ai tha: “Unë besoj, o Zot”; dhe e adhurroi. ³⁹ Pastaj Jezusi tha: “Unë kam ardhur në këtë botë për të bërë një gjyq, që ata që nuk shohin të shohin dhe ata që shohin të verbohen”. ⁴⁰ Disa nga farisenjtë që ishin me të i dëgjuan këto gjëra dhe i thanë:

“Jemi të verbër edhe ne?”. ⁴¹ Jezusi u përgjigj atyre: “Po të ishit të verbër, nuk do të kishit asnjë mëkat; por tani thoni: “Ne shohim”, prandaj mëkati juaj mbetet”.

10

¹ “Në të vërtetë, në të vërtetë unë po ju them: Ai që nuk hyn nëpër derë të vathës së deleve, por ngjitet nga një anë tjetër, ai është vjedhës dhe kusar; ² kurse kush hyn nëpër derë është bariu i deleve. ³ Atij ia hap portieri; delet e dëgjojnë zërin e tij, dhe ai i thërret delet e tij me emër dhe i prin jashtë. ⁴ Dhe, pasi i ka nxjerrë delet e tij, shkon para tyre; dhe delet e ndjekin, sepse njohin zërin e tij. ⁵ Por nuk ndjekin asnjë të huaj, por do të ikin larg tij, sepse nuk e njohin zërin e të huajve”. ⁶ Jezusi u tha atyre këtë shëmbëlltyrë, por ata nuk morën vesh për çfarë po u fliste. ⁷ Prandaj Jezusi u tha atyre përsëri: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: unë jam dera e deleve. ⁸ Të gjithë ata që erdhën para meje janë vjedhës e kusarë; por delet nuk i kanë dëgjuar. ⁹ Unë jam dera; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet; do të hyjë, do të dalë dhe do të gjejë kullotë. ¹⁰ Vjedhësi nuk vjen veçse për të vjedhur, për të vradhur e për të shkatërruar; por unë kam ardhur që të kenë jetë e ta kenë me bollëk. ¹¹ Unë jam bariu i mirë; bariu i mirë jep jetën e vet për delet. ¹² Kurse rrogëtari, që nuk është bari, dhe delet nuk janë të vetat, sheh ujkun që po vjen, i braktis delet dhe ikën; dhe ujku i rrëmben dhe i shpërndan delet. ¹³ Rrogëtari ikën, sepse është rrogëtar dhe nuk do t’ia dijë për delet. ¹⁴ Unë jam bariu i mirë, dhe i

njoh delet e mia dhe ato më njohin mua, ¹⁵ ashtu siç më njeh Ati mua dhe unë e njoh Atin dhe lë jetën time për delet. ¹⁶ Unë kam edhe dele të tjera që nuk janë të kësaj vathe; duhet t'i mbledh edhe ato, dhe ato do ta dëgjojnë zërin tim, dhe do të jetë një tufë e vetme dhe një Bari i vetëm. ¹⁷ Prandaj Ati më do, sepse unë e lë jetën time që ta marr përsëri. ¹⁸ Askush nuk mund të ma heqë, por e lë nga vetja; unë kam pushtet ta lë e pushtet ta marr përsëri; ky është urdhri që kam marrë nga Ati im". ¹⁹ Atëherë lindi përsëri një përçarje midis Judenjve për shkak të këtyre fjalëve. ²⁰ Dhe shumë nga ata thoshnin: "Ai ka një demon dhe nuk është në vete; përse e dëgjoni?". ²¹ Të tjerë thoshnin: "Këto nuk janë fjalë të një të demonizuari; a mundet një demon t'ua hap sytë të verbërve?". ²² U kremtua festa e Kushtimit në Jeruzalem, dhe ishte dimër. ²³ Dhe Jezusi po ecte në tempull, nën portikun e Salomonit. ²⁴ E rrethuan, pra, Judenjtë dhe i thanë: "Deri kur do të na mbash pezull? Nëse je Krishti, na e thuaj haptas". ²⁵ Jezusi u përgjigj atyre: "Unë jua kam thënë, por ju nuk besoni; veprat që bëj në emër të Atit tim, janë ato që dëshmojnë për mua. ²⁶ Por ju nuk besoni, sepse nuk jeni nga delet e mia, siç jua kam thënë. ²⁷ Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin; ²⁸ dhe unë u jap atyre jetën e përjetshme dhe nuk do të humbasin kurrë, e askush nuk do t'i rrëmbejë nga dora ime. ²⁹ Ati im, që m'i dha, është më i madh se të gjithë; dhe askush nuk mund t'i rrëmbejë nga dora e Atit tim. ³⁰ Unë dhe Ati jemi një". ³¹ Prandaj Judenjtë morën përsëri gurë për ta vrarë me gurë.

³² Jezusi u përgjigj atyre: “Ju tregova shumë vepra të mira nga Ati im; për cilën nga këto më vrisni me gurë?”. ³³ Judenjtë u përgjigjën duke thënë: “Ne nuk të vrasim me gurë për asnjë vepër të mirë, po për blasfemi, dhe sepse ti, duke qenë njeri, e bën veten Perëndi”. ³⁴ Jezusi u përgjigj atyre: “A nuk është shkruar në ligjin tuaj: “Unë thashë: Ju jeni perëndi”? ³⁵ Nëse ai i quan perëndi ata, të cilëve u qe drejtuar fjala e Perëndisë (dhe Shkrimi nuk mund të bjerë poshtë), ³⁶ ju thoni se ai, që Ati e ka shenjtëruar dhe e ka dërguar në botë, blasfemon, sepse ka thënë: “Unë jam Biri i Perëndisë”? ³⁷ Nëse unë nuk bëj veprat e Atit tim, mos më besoni, ³⁸ por nëse i bëj, edhe po të mos më besoni mua, u besoni të paktën veprave, që të njihni e të besoni se Ati është në mua dhe unë në atë”. ³⁹ Për këtë arsye ata kërkonin përsëri ta kapnin, por ai ikte nga duart e tyre. ⁴⁰ Dhe shkoi përsëri përtej Jordanit, në vendin ku më parë Gjoni pagëzonte; dhe ndaloj aty. ⁴¹ Dhe shumë veta erdhën tek ai dhe thoshnin: “Gjoni vërtet nuk bëri asnjë shenjë, por gjithçka që Gjoni tha për këtë ishte e vërtetë”. ⁴² Dhe atje shumë veta besuan në të.

11

¹ Ishte atëherë i sëmurë një farë Llazari nga Betania, fshati i Marisë dhe i Martës, motrës së saj. ² Maria ishte ajo që e vajosi me vaj erëkëndëshëm Zotin dhe ia fshiu këmbët me flokët e saj; dhe vëllai i saj, Llazari, ishte i sëmurë. ³ Prandaj moratrat i dërguan fjalë Jezusit: “Zot, ja, ai që ti e do shumë është i sëmurë”. ⁴ Dhe Jezusi si dëgjoi këto tha: “Kjo sëmundje nuk është për vdekje, po për

lavdinë e Perëndisë, që nëpërmjet saj të përlëvdohet Biri i Perëndisë”. ⁵ Por Jezusi e donte Martën, motrën e saj dhe Llazarin. ⁶ Kur dëgjoi se Llazari ishte i sëmurë, qëndroi edhe dy ditë në vendin ku ishte. ⁷ Pastaj u tha dishepujve: “Të kthehemi përsëri në Jude”. ⁸ Dishepujt i thanë: “Mësues, pak më parë Judenjtë kërkonin të të vrisnin me gurë dhe ti po shkon përsëri atje?”. ⁹ Jezusi u përgjigj: “Nuk janë vallë dymbëdhjetë, orët e ditës? Kur dikush ecën ditën, nuk pengohet, sepse sheh dritën e kësaj bote, ¹⁰ por nëse dikush ecën natën, pengohet, sepse drita nuk është në të”. ¹¹ Mbasi i tha këto gjëra, shtoi: “Mikun tonë, Llazarin e ka zënë gjumi, por unë po shkoj ta zgjoj”. ¹² Atëherë dishepujt e tij thanë: “Zot, po të flejë, do të shpëtojë”. ¹³ Por Jezusi u kishte folur për vdekjen e tij, kurse ata pandehnin se kishte folur për fjetjen e gjumit. ¹⁴ Atëherë Jezusi u tha atyre haptas: “Llazari ka vdekur. ¹⁵ Edhe unë gëzohem për ju që nuk isha atje, që të besoni; por le të shkojmë tek ai”. ¹⁶ Atëherë Thomai, i quajtur Binjaku, u tha bashkëdishepujve: “Të shkojmë edhe ne, që të vdesim me të”. ¹⁷ Kur arriti Jezusi, pra, gjeti që Llazari ishte që prej katër ditësh në varr. ¹⁸ Por Betania ishte rreth pesëmbëdhjetë stade larg Jeruzalemit. ¹⁹ Dhe shumë Judenj kishin ardhur te Marta dhe te Maria për t’i ngushëlluar për vëllanë e tyre. ²⁰ Marta, pra, si e mori vesh se po vinte Jezusi, i doli përpara; kurse Maria ishte ulur në shtëpi. ²¹ Marta i tha Jezusit: “Zot, po të ishe këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur, ²² por edhe tani e di se të gjitha ato që ti i kërkon Perëndisë,

Perëndia do të t'i japë". ²³ Jezusi i tha: "Yt vëlla do të ringjallet". ²⁴ Marta i tha: "E di se do të ringjallet, në ringjallje, ditën e fundit". ²⁵ Jezusi i tha: "Unë jam ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë do të jetojë. ²⁶ Dhe ai që jeton e beson në mua, nuk do të vdesë kurrë përjetë. A e beson këtë?". ²⁷ Ajo i tha: "Po, Zot, unë besoj se ti je Krishti, Biri i Perëndisë, që duhet të vinte në botë". ²⁸ Dhe, si tha kështu, shkoi të thërrasë fshehtas Marinë, motrën e saj, duke thënë: "Mësuesi është këtu dhe po të thërret". ²⁹ Posa e dëgjoi, ajo u çua me nxitim dhe erdhi tek ai. ³⁰ Por Jezusi ende nuk kishte arritur në fshat, por ndodhej në vendin ku Marta e kishte takuar. ³¹ Prandaj Judenjtë që ishin me të në shtëpi për ta ngushëlluar, kur panë se Maria u çua me nxitim dhe doli, e ndoqën, duke thënë: "Ajo po shkon te varri për të qarë aty". ³² Sapo Maria arriti te vendi ku ndodhej Jezusi dhe e pa atë, i ra ndër këmbë duke i thënë: "Zot, po të ishte ti këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur". ³³ Atëherë Jezusi, kur pa se ajo dhe Judenjtë që kishin ardhur me të po qanin, u psherëtiu në frymë dhe u trondit, ³⁴ dhe tha: "Ku e keni vënë?". Ata i thanë: "Zot, eja e shih!". ³⁵ Jezusi qau. ³⁶ Atëherë Judenjtë thanë: "Shih, sa e donte!". ³⁷ Por disa nga ata thanë: "Ky, që i hapi sytë të verbërit, s'mund të bënte që ky të mos vdiste?". ³⁸ Prandaj Jezusi, përsëri i tronditur përbrenda, erdhi te varri; por ky ishte një guvë dhe kishte përpara një gur. ³⁹ Jezusi tha: "Hiqni gurin!". Marta, motra e të vdekurit, i tha: "Zot, ai tashmë qelbet, sepse ka vdekur prej

katër ditësh”. ⁴⁰ Jezusi i tha: “A nuk të thashë se po të besosh, do të shohësh lavdinë e Perëndisë?”. ⁴¹ Atëherë ata e hoqën gurin prej vendit ku ishte shtrirë i vdekuri. Dhe Jezusi i ngriti sytë lart dhe tha: “O Atë, të falënderoj që më ke dëgjuar. ⁴² Unë e dija mirë se ti gjithnjë më dëgjon, por i kam thënë këto për turmën që është përreth, që të besojnë se ti më ke dërguar”. ⁴³ Dhe, mbasi tha këto, thirri me zë të lartë: “Llazar, eja jashtë!”. ⁴⁴ Atëherë i vdekuri doli, me duart e këmbët të lidhura me rripa pëlhere dhe me fytyrën të mbështjellë në një rizë. Jezusi u tha atyre: “Zgjidheni dhe lëreni të shkojë!”. ⁴⁵ Atëherë shumë nga Judenjtë, që kishin ardhur te Maria dhe kishin parë gjithçka kishte bërë Jezusi, besuan në të. ⁴⁶ Por disa nga ata shkuan te farisenjtë dhe u treguan atyre ç’kishte bërë Jezusi. ⁴⁷ Atëherë krerët e priftërinjve dhe farisenjtë mblodhën sinedrin dhe thanë: “Ç’të bëjmë? Ky njeri po bën shumë shenja. ⁴⁸ Po ta lëmë të vazhdojë kështu, të gjithë do të besojnë në të, do të vijnë Romakët dhe do të shkatërrojnë vendin dhe kombin tonë”. ⁴⁹ Por një nga ata, Kajafa, që ishte kryepriifti i atij viti, u tha atyre: “Ju nuk kuptoni asgjë; ⁵⁰ dhe as nuk e konceptoni se është e leverdishme për ne që të vdesë vetëm një njeri për popullin, dhe të mos humbasë gjithë kombi”. ⁵¹ Por këtë ai nuk e tha nga vetja; por, duke qenë kryepriifti i atij viti, profetizoi se Jezusi duhej të vdiste për kombin, ⁵² dhe jo vetëm për kombin, por edhe për t’i mbledhur në një, bijtë e Perëndisë që ishin të shpërndarë. ⁵³ Që nga ajo ditë, pra, ata vendosën ta vrasin. ⁵⁴ Për këtë arsye Jezusi nuk

ecte më haptasi midis Judenjve, por u tërhoq në një krahinë afër shkretëtirës, në një qytet që quhej Efraim dhe aty rrinte me dishepujt e tij. ⁵⁵ Dhe Pashka e Judenjve ishte afër dhe shumë veta nga ajo krahinë u ngjitën në Jeruzalem përpara Pashkës për t'u pastruar. ⁵⁶ E kërkonin, pra, Jezusin dhe, duke qëndruar në tempull, thoshnin në mes tyre: “Si ju duket juve? A do të vijë ai për festë?”. ⁵⁷ Krerët e priftërinjve dhe farisenjtë kishin dhënë urdhër që, po ta dinte ndokush se ku ishte ai, të sinjalizonte që ta kapnin.

12

¹ Jezusi, pra, gjashtë ditë përpara Pashkës, erdhii në Betani, ku banonte Llazari, ai që kishte vdekur dhe Jezusi e kishte ringjallur prej së vdekurish. ² Dhe aty i shtruan një darkë: Marta shërbente dhe Llazari ishte një nga ata që rrinin në tryezë me të. ³ Atëherë Maria mori një liber vaj erëkëndshëm prej nardi të pastër shumë të kushtueshëm, vajosi me të këmbët e Jezusit dhe i fshiu këmbët e tij me flokët e saj; dhe shtëpia u mbush me erën e këtij vaji. ⁴ Atëherë një nga dishepujt e tij, Juda Iskarioti, bir i Simonit, ai që do ta tradhtonte, tha: ⁵ “Pse nuk u shit ky vaj për treqind denarë dhe t'u jepej fitimi të varfërve?”. ⁶ Por ai e tha këtë, jo se kujdesej për të varfrit, por sepse ishte vjedhës dhe, duke qenë se ai e mbante qesen, mbante ç'shtinin atje brenda. ⁷ Jezusi, pra, tha: “Lëre! Ajo e ka ruajtur për ditën e varrimit tim. ⁸ Të varfrit në fakt, i keni gjithmonë me ju, por mua nuk më keni gjithmonë”. ⁹ Ndërkaq një turmë e madhe Judenjsh mori vesh se ai ishte atje dhe

erdhi jo vetëm për shkak të Jezusit, por edhe për të parë Llazarin, te cilin ai e kishte ngjallur prej së vdekurish. ¹⁰ Atëherë krerët e priftërinjve vendosën ta vrasin edhe Llazarin, ¹¹ sepse për shkak të tij, shumë veta braktisnin Judenjtë dhe besonin në Jezusin. ¹² Të nesërmen, një turmë e madhe që kishte ardhur në festë, kur dëgjoi se Jezusi po vinte në Jeruzalem, ¹³ mori degë palmash dhe i doli para, duke thirrur: “Hosana! Bekuar ai që vjen në emër të Zotit, mbreti i Izraelit!”. ¹⁴ Dhe Jezusi gjeti një kërraç dhe hipi në të, siç është shkruar: ¹⁵ “Mos druaj, o bijë e Sionit; ja, mbreti yt po vjen duke kalëruar mbi një kërraç gomareje!”. ¹⁶ Dishepujt e tij nuk i kuptuan për momentin këto gjëra, po, kur Jezusi ishte përlëvdur, atëherë u kujtuan se këto gjëra ishin shkruar për të, dhe që i kishin bërë këto gjëra për të. ¹⁷ Kështu turma, që ishte me të kur ai e kishte thirrur jashtë Llazarin nga varri dhe e kishte ringjallur prej së vdekuri, jepte dëshmi për të. ¹⁸ Prandaj turma i doli përpara, sepse kishte dëgjuar se ai kishte bërë këtë shenjë. ¹⁹ Atëherë farisenjtë thanë midis tyre: “A e shihni se s’po bëni asgjë; ja, bota shkon pas tij”. ²⁰ Dhe midis atyre që ishin ngjitur për të adhuruar gjatë festës ishin edhe disa Grekë. ²¹ Ata, pra, iu afruan Filipit, që ishte nga Betsaida e Galilesë, dhe iu lutën duke thënë: “Zot, duam të shohim Jezusin”. ²² Filipi shkoi e ia tha Andreas; dhe përsëri Andrea dhe Filipi ia thanë Jezusit. ²³ Por Jezusi u përgjigj atyre duke thënë: “Ora ka ardhur, në të cilën Biri i njeriut duhet të përlëvdohet, ²⁴ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Nëse kokrra e grurit e rënë

në dhe nuk vdes, ajo mbetet e vetme; por, po të vdesë, jep shumë fryt! ²⁵ Kush e do jetën e vet do ta humbasë; dhe kush e urren jetën e vet në këtë botë, do ta ruajë për jetën e përjetshme. ²⁶ Në qoftë se dikush më shërben, të më ndjekë; dhe ku jam unë, atje do të jetë dhe shërbëtori im; në qoftë se dikush më shërben, Ati im do ta nderojë. ²⁷ Tani shpirti im është i tronditur dhe çfarë të them: O Atë, më shpëto nga kjo orë? Por për këtë unë kam ardhur në këtë orë. ²⁸ O Atë, përlëvdo emrin tënd!” Atëherë një zë erdhi nga qielli: “E kam përlëvdur dhe do ta përlëvdoj akoma!”. ²⁹ Turma, pra, që ishte e pranishme dhe e dëgjoi zërin, thoshte se qe një bubullimë. Të tjerë thoshnin: “Një engjëll i ka folur!”. ³⁰ Dhe Jezusi u përgjigj dhe tha: “Ky zë nuk ka ardhur për mua, por për ju. ³¹ Tani është gjykimi i kësaj bote; tani do të hidhet jashtë princi i kësaj bote! ³² Dhe unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t’i tërheq të gjithë tek unë”. ³³ Por ai i thoshte këto për të treguar nga ç’lloj vdekje duhet të vdiste. ³⁴ Turma iu përgjigj: “Ne kemi dëgjuar nga ligji se Krishti mbetet përjetë; tani si mund të thuash ti se Biri i njeriut duhet të ngrihet lart? Kush është ky Bir i njeriut?”. ³⁵ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Drita është me ju edhe për pak kohë; ecni gjersa keni dritë, që të mos ju zërë errësira; kush ecën në errësirë nuk di se ku shkon”. ³⁶ “Gjersa keni dritë, besoni në dritë, që të bëheni bij të dritës”. Këto gjëra tha Jezusi; pastaj u largua dhe u fsheh prej tyre. ³⁷ Ndonëse kishte bërë shumë shenja para tyre, ata nuk besonin në të, ³⁸ që të përmbushej fjala e profetit Isaia që tha:

“Zot, kush i ka besuar predikimit tonë? Dhe kujt iu shfaq krahu i Zotit?”. ³⁹ Prandaj ata nuk mund të besonin, sepse Isaia gjithashtu tha: ⁴⁰ “Ai i ka verbuar sytë e tyre dhe i ka ngurtësuar zemrat e tyre, që të mos shohin me sy dhe të mos kuptojnë me zemër, të mos kthehen dhe unë të mos i shëroj”. ⁴¹ Këto gjëra tha Isaia, kur e pa lavdinë e tij dhe foli për të. ⁴² Megjithatë, edhe midis krerëve, shumë besuan në të; por, për shkak të farisenjve, nuk e rrëfenin, për të mos qenë të përjashtuar nga sinagoga, ⁴³ sepse donin lavdinë e njerëzve më tepër, se lavdinë e Perëndisë. ⁴⁴ Pastaj Jezusi thirri dhe tha: “Kush beson në mua, nuk beson në mua, por në atë që më ka dërguar. ⁴⁵ Dhe kush më sheh mua, shehatëqëmëkadërguar. ⁴⁶ Unë kamardhur si drita për botën, që kushdo që beson në mua të mos mbetet në errësirë. ⁴⁷ Dhe nëse ndokush i dëgjon fjalët e mia dhe nuk beson, unë nuk e gjykoj; sepse unë nuk kam ardhur ta gjykoj botën, por ta shpëtoj botën. ⁴⁸ Kush më hedh poshtë dhe nuk i pranon fjalët e mia, ka kush e gjykon; fjala që kam shpallur do të jetë ajo që do ta gjykojë në ditën e fundit. ⁴⁹ Sepse unë nuk kam folur nga vetja ime, por Ati vetë më ka dërguar dhe më ka urdhëruar ç’duhet të them e të shpall. ⁵⁰ Dhe unë e di se urdhërimi i tij është jetë e përjetshme; gjërat, pra, që them unë, i them ashtu siç m’i ka thënë Ati”.

13

¹ Por përpara festës së Pashkës, Jezusi, duke e ditur se kishte ardhur ora e tij të kalojë nga kjo botë tek Ati, duke i dashur të vetët që ishin në botë, i deshi deri në fund. ² Dhe, kur mbaroi

darka, mbasi djalli i kishte shtënë në zemër Judë Iskariotit, birit të Simonit, ta tradhtonte, ³ Jezusi, duke ditur se Ati i kishte dhënë gjithçka në duar, dhe se ai kishte dalë nga Perëndia dhe te Perëndia po kthehej, ⁴ u ngrit nga darka dhe hoqi rrobat e tij, mori një peshqir dhe u ngjesh. ⁵ Mbasi hodhi ujë në një legen, filloi të lante këmbët e dishepujve dhe t'ua fshijnte me peshqirin, me të cilin ishte ngjeshur. ⁶ Erdhi, pra, te Simon Pjetri. Dhe ai i tha: “Zot, ti të m’i lash këmbët mua?”. ⁷ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Atë që po bëj unë, ti tani nuk e kupton, por do ta kuptosh mbas kësaj”. ⁸ Pjetri i tha: “Ti kurrë nuk do të m’i lash këmbët”. Jezusi iu përgjigj: “Po nuk të lava, ti nuk do të kesh pjesë me mua”. ⁹ Simon Pjetri i tha: “Zot, jo vetëm këmbët, por edhe duart dhe kokën”. ¹⁰ Jezusi i tha: “Ai që është i larë, s’ka nevojë veçse të lajë këmbët dhe është krejt i pastër; edhe ju jeni të pastër, por jo të gjithë”. ¹¹ Sepse ai e dinte se kush do ta tradhtonte, prandaj tha: “Nuk jeni të gjithë të pastër”. ¹² Kështu, mbasi ua lau këmbët, mori përsëri rrobat e tij, zuri vend rishtas në tryezë dhe u tha atyre: “A e kuptoni këtë që ju kam bërë? ¹³ Ju më quani Mësues dhe Zot, dhe mirë thoni, sepse jam. ¹⁴ Në qoftë se unë, Zoti dhe Mësuesi, ju kam larë këmbët, edhe ju duhet t’i lani këmbët njëri-tjetrit. ¹⁵ Unë, në fakt, ju kam dhënë shëmbullin që ashtu siç kam bërë unë, bëni edhe ju. ¹⁶ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Shërbëtori nuk është më i madh se padroni i tij, as i dërguari më i madh se ai që e ka dërguar. ¹⁷ Po t’i dini këto gjëra, të lumur jeni ju nëse do t’i bëni. ¹⁸ Nuk po flas për ju të

gjithë; unë i njoh ata që kam zgjedhur, por duhet të përmbushet ky Shkrim: “Ai që ha bukën me mua, ka ngritur thembrën kundër meje”. ¹⁹ Po ju them që tani, para se të ndodhë, që, kur të ketë ndodhur, të besoni se unë jam Krishti. ²⁰ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush pranon atë që dërgoj unë, më pranon mua; dhe kush më pranon mua, pranon atë që më ka dërguar”. ²¹ Mbasi i tha këto fjalë, Jezusi, u trondit në frymë, dhe dëshmoi e tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se një nga ju do të më tradhtojë”. ²² Atëherë dishepujt u panë njëri me tjetrin, por nuk arrinin të kuptonin për kë po fliste. ²³ Por një nga dishepujt e tij, të cilin Jezusi e donte, ishte mbështetur te kraharori i Jezusit. ²⁴ Atëherë Simon Pjetri i bëri shenjë të pyeste kush ishte ai për të cilin foli. ²⁵ Dhe ai dishepull, duke u përkulur mbi kraharorin e Jezusit, e pyeti: “Zot, kush është?”. ²⁶ Jezusi u përgjigj: “Është ai të cilit do t’i jap kafshatën, pasi ta kem ngjyer”. Dhe e ngjeu kafshatën e ia dha Judë Iskariotit, birit të Simonit. ²⁷ Dhe pas kafshatës, Satani hyri në të. Atëherë Jezusi i tha: “Ç’ke për të bërë, bëje shpejt!”. ²⁸ Por asnjë nga ata që ishin në tryezë nuk e mori vesh pse ai e tha këtë. ²⁹ Disa në fakt mendonin se, duke qenë se Juda e mbante qesen, Jezusi i kishte thënë: “Bli gjërat që na duhen për festën”; ose që t’u jepte diçka të varfërve. ³⁰ Ai, pra, mori kafshatën dhe doli menjëherë. Ishte natë. ³¹ Kur doli ai, Jezusi tha: “Tani Biri i njeriut është përlëvdur dhe Perëndia është përlëvdur në të. ³² Në qoftë se Perëndia është përlëvdur në të, Perëndia do ta përlëvdojë edhe në vetvete dhe do ta përlëvdojë

menjëherë. ³³ Djema, edhe për pak kohë jam me ju; ju do të më kërkoni, por ashtu siç u kam thënë Judenjve: “Atje ku po shkoj unë ju nuk mund të vini”. Kështu tani po ju them edhe juve. ³⁴ Po ju jap një urdhërim të ri: ta doni njëri-tjetrin; sikurse unë ju kam dashur, ashtu edhe ju ta doni njëri-tjetrin. ³⁵ Prej kësaj do t’ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin”. ³⁶ Simon Pjetri i tha: “Zot, ku po shkon?”. Jezusi iu përgjigj: “Atje ku po shkoj unë, ti nuk mund të më ndjekësh tani; por më vonë do të më ndjekësh”. ³⁷ Pjetri i tha: “Zot, pse nuk të ndiqkam dot tani? Unë do të jap jetën time për ty!”. ³⁸ Jezusi iu përgjigj: “Ti do ta japësh jetën tënde për mua? Në të vërtetë, në të vërtetë po të them: gjeli nuk do të këndoje, para se ti të më kesh mohuar tri herë!”.

14

¹ “Zemra juaj mos u tronditë; besoni në Perëndi dhe besoni edhe në mua! ² Në shtëpinë e Atit tim ka shumë banesa; përndryshe do t’ju thoja. Unë po shkoj t’ju përgatis një vend. ³ Dhe kur të shkoj e t’ju përgatis vendin, do të kthehem dhe do t’ju marr pranë meje, që aty ku jam unë, të jeni edhe ju. ⁴ Ju e dini se ku po shkoj dhe e njihni edhe udhën”. ⁵ Thomai i tha: “Zot, ne nuk e dimë se ku po shkon; pra, si mund ta njohim udhën?” ⁶ Jezusi i tha: “Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje. ⁷ Po të më kishit njohur, do të kishit njohur edhe Atin tim; qysh tani e njihni dhe e keni parë”. ⁸ Filipi i tha: “Zot, na e trego Atin, dhe na mjafton”. ⁹ Jezusi i tha: “Ka kaq kohë që unë jam me ju dhe ti nuk

më ke njohur akoma, o Filip? Kush më ka parë mua, ka parë Atin; Si vallë po thua: “Na e trego Atin?”. ¹⁰ A nuk beson se unë jam në Atin dhe se Ati është në mua? Fjalët që po ju them, nuk i them nga vetja. Ati që qëndron në mua, është ai që i bën veprat. ¹¹ Më besoni se unë jam në Atin dhe se Ati është në mua; në mos, më besoni për shkak të vet veprave. ¹² Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: kush beson në mua do të bëjë edhe ai veprat që bëj unë; madje do të bëjë edhe më të mëdha se këto, sepse unë po shkoj tek Ati. ¹³ Dhe çfarëdo të kërkonin në emrin tim, do ta bëj, që Ati të përlevdohet në Birin. ¹⁴ Në qoftë se do të kërkonin diçka në emrin tim, unë do ta bëj”. ¹⁵ “Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia. ¹⁶ Dhe unë do t’i lutem Atit dhe ai do t’ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju, ¹⁷ Frymën e së Vërtetës, që bota nuk mund ta marrë, sepse nuk e sheh dhe nuk e njeh; por ju e njihni, sepse qëndron me ju dhe do të jetë në ju. ¹⁸ Nuk do t’ju lë bonjakë, do të kthehem te ju. ¹⁹ Edhe pak kohë dhe bota nuk do të më shohë më, por ju do të më shihni; sepse unë jetoj, edhe ju do të jetoni. ²⁰ Atë ditë do të mësoni se unë jam në Atin tim, dhe se ju jeni në mua dhe unë në ju. ²¹ Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton, është ai që më do; dhe kush më do mua, Ati im do ta dojë; dhe unë do ta dua dhe do t’i dëftohem atij”. ²² Juda, jo Iskarioti, i tha: “Zot, si vallë do të na dëftohesh neve dhe jo botës?”. ²³ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Nëse ndokush më do, do ta zbatojë fjalën time; edhe Ati im do ta dojë dhe ne do të vijmë tek ai dhe do të bëjmë banesën tek

ai. ²⁴ Kush nuk më do, nuk i zbaton fjalët e mia; dhe fjala që po dëgjoni nuk është imja, por e Atit që më ka dërguar. ²⁵ Ju kam thënë këto gjëra, ndërkaq jam me ju; ²⁶ por Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë, që Ati do ta dërgojë në emrin tim, do t'ju mësojë çdo gjë dhe do t'ju kujtojë të gjitha këto që ju thashë. ²⁷ Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time: unë po jua jap, po jo si e jep bota; zemra juaj mos u tronditë dhe mos u frikësoftë. ²⁸ Ju keni dëgjuar që ju thashë: “Unë po shkoj dhe do të kthehem te ju”. Po të më donit, do të gëzoheshit sepse unë thashë: “Po shkoj tek Ati”; sepse Ati është më i madh se unë. ²⁹ Dhe jua kam thënë tani, para se të ndodhë, që, kur të ndodhë, të besoni. ³⁰ Nuk do të flas më gjatë me ju, sepse po vjen princi i kësaj bote dhe ai nuk ka asgjë në mua; ³¹ por kjo ndodh që bota ta njohë se unë e dua Atin dhe se bëj ashtu siç Ati më ka urdhëruar. Çohuni, ikim prej këndejl!”.

15

¹ “Unë jam hardhia e vërtetë dhe Ati im është vreshtari. ² Çdo shermend që nuk jep fryt në mua, ai e heq; kurse çdo shermend që jep fryt, ai e krasit që të japë edhe më shumë fryt. ³ Ju tashmë jeni të pastër, për shkak të fjalës që ju kumtova. ⁴ Qëndroni në mua dhe unë do të qëndroj në ju; sikurse shermendi nuk mund të japë fryt nga vetja, po qe se nuk qëndron në hardhi, ashtu as ju, nëse nuk qëndroni në mua. ⁵ Unë jam hardhia, ju jeni shermendet; kush qëndron në mua dhe unë në të, jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë. ⁶ Në qoftë se ndokush nuk qëndron në mua, hidhet jashtë si shermendi dhe thahet;

pastaj i mbledhin, i hedhin në zjarr dhe digjen. ⁷ Në qoftë se qëndroni në mua dhe fjalët e mia qëndrojnë në ju, kërkoni çfarë të doni dhe do t'ju bëhet. ⁸ Në këtë është përlevduar Ati im, që të jepni shumë fryt, dhe kështu do të jeni dishepujt e mi. ⁹ Sikurse Ati më ka dashur mua, ashtu edhe unë ju kam dashur juve; qëndroni në dashurinë time. ¹⁰ Po të zbatoni urdhërimet e mia, do të qëndroni në dashurinë time, sikurse unë i zbatova urdhërimet e Atit tim dhe qëndroj në dashurinë e tij. ¹¹ Këto gjëra jua kam thënë që gëzimi im të qëndrojë në ju dhe gëzimi juaj të jetë i plotë. ¹² Ky është urdhërimi im: ta doni njëri-tjetrin, ashtu si unë ju kam dashur juve. ¹³ Askush s'ka dashuri më të madhe nga kjo: të japë jetën e vet për miqtë e tij. ¹⁴ Ju jeni miqtë e mi, nëse bëni gjërat që unë ju urdhëroj. ¹⁵ Unë nuk ju quaj më shërbëtorë, sepse shërbëtori nuk e di ç'bën i zoti; por unë ju kam quajtur miq, sepse ju bëra të njihni të gjitha gjëra që kam dëgjuar nga Ati im. ¹⁶ Nuk më keni zgjedhur ju mua, por unë ju kam zgjedhur juve; dhe ju caktova të shkoni dhe të jepni fryt, dhe fryti juaj të jetë i qëndrueshëm, që, çfarëdo gjë që t'i kërkoni Atit në emrin tim, ai t'ju japë. ¹⁷ Këtë ju urdhëroj: ta doni njëri-tjetrin. ¹⁸ Nëse bota ju urren, ta dini se më ka urreyer mua para jush. ¹⁹ Po të ishit nga bota, bota do të donte të vetët; por sepse nuk jeni nga bota, por unë ju kam zgjedhur nga bota, prandaj bota ju urren. ²⁰ Kujtoni fjalën që ju thashë: "Shërbëtori nuk është më i madh se i zoti". Nëse më kanë përndjekur mua, do t'ju përndjekin edhe ju; nëse kanë zbatuar fjalën time, do të zbatojnë edhe tuajën. ²¹ Të gjitha

këto gjëra do t'jua bëjnë për shkak të emrit tim, sepse nuk e njohin atë që më ka dërguar. ²² Po të mos kisha ardhur dhe të mos u kisha folur atyre, nuk do të kishin faj; por tani ata nuk kanë asnjë shfajësim për mëkatën e tyre. ²³ Kush më urren mua, urren edhe Atin tim. ²⁴ Po të mos kisha bërë në mes tyre vepra që askush tjetër nuk ka bërë, nuk do të kishin faj; por tani, përkundrazi, e kanë parë, dhe më kanë urreyer mua dhe Atin tim. ²⁵ Por kjo ndodhi që të përmbushet fjala e shkruar në ligjin e tyre: “Më kanë urreyer pa shkak”. ²⁶ Por kur të vijë Ngushëlluesi, që do t'ju dërgoj prej Atit, Fryma e së vërtetës, që del nga Ati im, ai do të dëshmojë për mua. ²⁷ Edhe ju, gjithashtu, do të dëshmoni, sepse ishit me mua që nga fillimi”.

16

¹ “Jua kam thënë këto gjëra, që të mos skandalizoheni. ² Do t'ju përjashtojnë nga sinagogat; madje po vjen ora kur, kushdo që t'ju vrasë, do të mendojë se i ka kryer një shërbim Perëndisë. ³ Dhe do t'ju bëjnë këto gjëra, sepse nuk kanë njohur as Atin, as mua. ⁴ Por unë jua kam thënë këto gjëra që, kur të vijë momenti, të kujtoheni se unë jua kisha thënë; por nga fillimi këto fjalë nuk jua pata thënë, sepse isha me ju. ⁵ Por tani unë po shkoj tek ai që më ka dërguar, dhe askush nga ju s'po më pyet: “Ku po shkon?”. ⁶ Madje, për shkak se ju thashë këto gjëra, trishtimi e ka mbushur zemrën tuaj. ⁷ Megjithatë unë ju them të vërtetën: është mirë për ju që unë të shkoj, sepse, po nuk shkova, nuk do të vijë te ju Ngushëlluesi; por, po shkova, unë do t'jua dërgoj. ⁸ Dhe kur të ketë ardhur, ai do ta bindë

botën për mëkat, për drejtësi dhe për gjykim. ⁹ Për mëkat, sepse nuk besojnë në mua; ¹⁰ për drejtësi, sepse unë po shkoj tek Ati dhe nuk do të më shihni më; ¹¹ për gjykim, sepse princi i kësaj bote është gjykuar. ¹² Kam edhe shumë gjëra të tjera për t'ju thënë, por ato ende ju nuk mund t'i mbani. ¹³ Por, kur të vijë ai, Fryma e së vërtetës, ai do t'ju prijë në çdo të vërtetë, sepse ai nuk do të flasë nga vetja, por do të thotë gjitha ato gjëra që ka dëgjuar dhe do t'ju kumtojë gjërat që do vijnë. ¹⁴ Ai do të më përlëvdojë, sepse do të marrë prej meje dhe do t'jua kumtojë. ¹⁵ Të gjitha gjërat që ka Ati janë të miat; për këtë ju thashë se ai do të marrë prej simes dhe do t'jua kumtojë. ¹⁶ Pas pak nuk do të më shihni më; e përsëri një kohë e shkurtër e do të më shihni, sepse unë po shkoj tek Ati". ¹⁷ Atëherë disa nga dishepujt e tij thoshnin midis tyre: "Ç'është kjo që po na thotë: "Pas pak nuk do të më shihni më", dhe: "e përsëri një kohë e shkurtër e do të më shihni" dhe: "Sepse unë po shkoj te Ati"?". ¹⁸ Thoshnin pra: "Ç'është kjo "Pas pak", për të cilën flet? Ne s'dimë ç'don të thotë". ¹⁹ Jezusi, pra, e kuptoi se ata donin ta pyesnin dhe u tha atyre: "Ju po pyesni njeri tjetrin pse thashë: "Pas pak nuk do të më shihni më", dhe: "E përsëri një kohë e shkurtër e do të më shihni"? ²⁰ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: ju do të qani dhe do të mbani zi dhe bota do të gëzohet. Ju do të pikëlloheni, por pikëllimi juaj do të kthehet në gëzim. ²¹ Gruaja, kur lind, ka dhembje, sepse i erdhi ora; por, sapo e ka lindur fëmijën, nuk kujton më ankthin prej gëzimit që lindi një qenie njerëzore në botë. ²² Kështu

edhe ju tani jeni në dhembje, por unë do t'ju shoh përsëri dhe zemra juaj do të gëzohet, dhe askush nuk do t'ua heqë gëzimin tuaj. ²³ Atë ditë ju nuk do të më bëni më asnjë pyetje. Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se çdo gjë që t'i kërkon Atit në emrin tim, ai do t'ju japë. ²⁴ Deri tani ju s'keni kërkuar asgjë në emrin tim; kërkon dhe do të merrni, që gëzimi juaj të jetë i plotë. ²⁵ Jua kam thënë këto gjëra në shëmbëlltyra, por po vjen ora kur nuk do t'ju flas më me shëmbëlltyra, por do t'ju flas haptas për Atin. ²⁶ Në atë ditë ju do të kërkon në emrin tim; dhe nuk po them se unë do t'i lutem Atit për ju; ²⁷ Ati vetë në fakt ju do, sepse ju më deshët mua dhe keni besuar se unë dola nga Perëndia. ²⁸ Unë dola nga Ati dhe erdha në botë; përsëri po e lë botën dhe kthehem tek Ati". ²⁹ Dishepujt e tij i thanë: "Ja, ti tani po flet haptas dhe s'po përdor asnjë shëmbëlltyrë. ³⁰ Tani ne njohim se ti di gjithçka dhe s'ke nevojë që ndokush të të pyesë; prandaj ne besojmë se ke dalë nga Perëndia". ³¹ Jezusi u përgjigj atyre: "A besoni tani? ³² Ja, po vjen ora, madje tashmë ka ardhur, në të cilën ju do të shpërndaheni, secili për punë të vet, dhe do të më lini vetëm; por unë nuk jam vetëm, sepse Ati është me mua. ³³ Jua kam thënë këto gjëra, që ta keni paqen në mua; në botë do të keni mundime, por merrni zemër, unë e munda botën!"

17

¹ Jezusi tha këto gjëra, pastaj i ngriti sytë drejt qiellit dhe tha: "O Atë, ora ka ardhur, përlëvdo Birin tënd, që edhe Biri yt të të përlëvdojë, ² sepse

ti i ke dhënë pushtet mbi çdo mish, që t'u japë jetë të përjetshme të gjithë atyre që ti ia ke dhënë.

³ Dhe kjo është jeta e përjetshme, të të njohin ty, të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti ke dërguar.

⁴ Unë të kam përlëvduar mbi tokë; unë e kam kryer veprën që më ke dhënë të bëj.

⁵ Tani, pra, më përlëvdo, o Atë, pranë teje, me lavdinë që unë e kisha pranë teje para se të bëhej bota.

⁶ Unë ia kam dëftuar emrin tënd njerëzve që ti m'i ke dhënë nga bota; ishin të tutë dhe ti m'i ke dhënë; dhe ata e kanë zbatuar fjalën tënde.

⁷ Tani ata kanë njohur se të gjitha gjërat që ti më ke dhënë vijnë prej teje,

⁸ sepse ua kam dhënë atyre fjalët që ti më ke dhënë mua; dhe ata i kanë pranuar dhe kanë njohur se me të vërtetë unë dola nga ti, dhe kanë besuar se ti më ke dërguar.

⁹ Unë lutem për ta, nuk lutem për botën, po për ata që më ke dhënë, sepse janë të tutë.

¹⁰ Dhe të gjitha gjërat e mia janë të tuat, dhe gjërat e tua janë të miat; dhe unë jam përlëvduar në to.

¹¹ Tani unë nuk jam më në botë, por ata janë në botë, dhe unë po vij te ti. O Atë i shenjtë, i ruaj ata në emrin tënd, ata që më ke dhënë, që të jenë një sikurse ne!

¹² Kur isha me ata në botë, unë i kam ruajtur në emrin tënd; unë i kam ruajtur ata që ti më ke dhënë dhe askush nga ata nuk ka humbur, përveç birit të humbjes, që të përmbushej Shkrimi.

¹³ Por tani unë po vij te ti dhe i them këto gjëra në botë, që gëzimi im të bëhet i plotë në ta.

¹⁴ Unë u kam dhënë atyre fjalën tënde dhe bota i ka urryer, sepse nuk janë prej botës, ashtu si edhe unë nuk jam prej botës.

¹⁵ Unë nuk kërkoj që ti t'i heqësh nga bota, por që ti t'i mbrosh nga i

ligu. ¹⁶ Ata nuk janë nga bota, sikurse unë nuk jam nga bota. ¹⁷ Shenjtëroji në të vërtetën tënde; fjala jote është e vërteta. ¹⁸ Sikurse ti më ke dërguar mua në botë, po ashtu unë i kam dërguar ata në botë. ¹⁹ Dhe unë për ta po shenjtëroj vetveten, që edhe ata të jenë të shenjtëruar në të vërtetë. ²⁰ Tani unë nuk lutem vetëm për ta, por edhe për ata që do të besojnë në mua me anë të fjalës së tyre, ²¹ që të gjithë të jenë një, ashtu si ti, o Atë, je në mua dhe unë në ty; edhe ata të jenë një në ne, që bota të besojë se ti më ke dërguar. ²² Dhe unë u kam dhënë lavdinë që më ke dhënë, që ata të jenë një, ashtu si ne jemi një. ²³ Unë jam në ta dhe ti në mua, që të jenë të përsosur në unitet dhe që bota të njohë që ti më ke dërguar dhe që i ke dashur, ashtu si më ke dashur mua. ²⁴ O Atë, unë dua që atje ku jam unë, të jenë me mua edhe ata që më ke dhënë, që ta shohin lavdinë time që ti më ke dhënë, sepse ti më ke dashur para themelimit të botës. ²⁵ O atë i drejtë, bota nuk të ka njohur, por unë të kam njohur; dhe këta e kanë njohur se ti më ke dërguar. ²⁶ Dhe unë i kam bërë të njohin emrin tënd dhe do të bëj ta njohin akoma, që dashuria, me të cilën ti më ke dashur mua, të jetë në ta dhe unë në ta”.

18

¹ Mbasi i tha këto gjëra, Jezusi doli me dishepujt e vet dhe shkoi përtej përroit të Kedronit, ku ishte një kopsht, në të cilin hyri ai me dishepujt e tij. ² Dhe Juda, i cili po e tradhtonte, e njihte edhe ai atë vend, sepse shpesh herë Jezusi tërhiqej atje me dishepujt e tij. ³ Atëherë Juda mori një grup ushtarësh dhe rojat e dërguara nga krerët e

priftërinjve dhe nga farisenjtë, erdhi atje me fenerë, pishtarë dhe me armë. ⁴ Atëherë Jezusi, duke ditur gjithçka që do t'i ndodhte, doli dhe i pyeti: “Kë kërkoni?”. ⁵ Ata iu përgjigjën: “Jezusin Nazareas”. Jezusi u tha atyre: “Unë jam!”. Por Juda, që po e tradhtonte, ishte edhe ai me ta. ⁶ Sapo ai u tha atyre: “Unë jam”, ata u zbrapsën dhe ranë për dhe. ⁷ Atëherë Jezusi i pyeti përsëri: “Kë kërkoni?”. Ata thanë: “Jezusin Nazareas”. ⁸ Jezusi u përgjigj: “Ju kam thënë se unë jam; prandaj nëse më kërkoni mua, i lini këta të shkojnë”; ⁹ që të përmbushej fjala që kishte thënë: “Nuk kam humbur asnjë nga ata që më ke dhënë”. ¹⁰ Atëherë Simon Pjetri, që kishte një shpatë, e nxori, i ra shërbëtorit të kryepriftit dhe ia preu veshin e djathtë; dhe ai shërbëtor quhej Malk. ¹¹ Por Jezusi i tha Pjetrit: “Fute shpatën tënde në mill; a nuk do ta pi unë kupën që më ka dhënë Ati?”. ¹² Atëherë grupi i ushtarëve, kapiteni dhe rojet e Judenjve e kapën Jezusin dhe e lidhën. ¹³ E çuan më parë te Ana, sepse ishte vjehrrri i Kajafës, që ishte kryepriifti i atij viti. ¹⁴ Kajafa ishte ai që i kishte këshilluar Judenjtë se ishte e leverdishme që një njeri të vdiste për popullin. ¹⁵ Por Simon Pjetri dhe një dishepull tjetër ndiqnin Jezusit. Dhe ky dishepull ishte i njohur i kryepriftit; dhe hyri me Jezusin në oborrin e kryepriftit. ¹⁶ Por Pjetri mbeti përjashta te dera. Atëherë dishepulli tjetër, që ishte i njohur i kryepriftit, doli dhe i foli portieres dhe bëri të hyjë Pjetri. ¹⁷ Dhe shërbëtorja portiere i tha Pjetrit: “Mos je edhe ti nga dishepujt e atij njeriu?”. Ai u përgjigj: “Nuk jam”. ¹⁸ Ndërkaq shërbëtorët dhe

rojat ndezën një zjarr me qymyr dhe qëndronin në këmbë e ngroheshin, sepse bënte ftohtë; edhe Pjetri qëndronte në këmbë me ta dhe ngrohej. ¹⁹ Por kryeprihti e pyeti Jezusin për dishepujt e tij dhe për doktrinën e tij. ²⁰ Jezusi iu përgjigj: “Unë i kam folur haptas botës; gjithmonë kam mësuar në sinagogë e në tempull, ku mblidhen të gjithë Judenjtë, dhe s’kam thënë asgjë në fshehtësi. ²¹ Përse më pyet mua? Pyet ata që kanë dëgjuar ç’u kam thënë atyre; ja, ata i dinë gjërat që kam thënë”. ²² Posa i tha këto fjalë, një nga rojat që i rrinin afër, i ra Jezusit me shuplakë, duke thënë: “Kështu i përgjigjesh kryeprihtit?”. ²³ Jezusi i tha: “Po të kem folur keq, trego ku është e keqja; por, po të kem folur mirë, përse po më bie?”. ²⁴ Atëherë Ana e dërgoi të lidhur te Kajafa, kryeprihti. ²⁵ Ndërkaq Simon Pjetri qëndronte aty e ngrohej. I thanë, pra: “Mos je dhe ti nga dishepujt e tij?”. Ai e mohoi dhe tha: “Nuk jam”. ²⁶ Por një nga shërbëtorët e kryeprihtit, farefisi i atij, të cilit Pjetri ia kishte prerë veshin, tha: “A s’të pashë në kopsht me të?”. ²⁷ Dhe Pjetri e mohoi sërish, dhe menjëherë këndoi gjeli. ²⁸ Pastaj nga Kajafa e çuan Jezusin në pretorium; ishte mëngjes herët. Por ata nuk hynë në pretorium, që të mos bëheshin të papastër, por të mund të hanin Pashkën. ²⁹ Dhe kështu Pilati doli jashtë drejt tyre dhe tha: “Ç’padi sillni kundër këtij njeriu?”. ³⁰ Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Nëse ai të mos ishte keqbërës, nuk do ta kishim dorëzuar”. ³¹ Atëherë Pilati u tha atyre: “Merreni ju dhe gjykojeni sipas ligjit tuaj” Por Judenjtë i thanë: “Neve nuk na lejohet të vrasim njeri”. ³² Kjo ndodhi që të

përmushej fjala që kishte thënë Jezusi, kur kishte thënë se me ç'vdekje duhej të vdiste. ³³ Atëherë Pilati hyri përsëri në pretorium, e thirri Jezusin dhe i tha: “A je ti mbreti i Judenjve?”. ³⁴ Jezusi iu përgjigj: “E thua ti nga vetja, apo ta kanë thënë të tjerë për mua?”. ³⁵ Pilati iu përgjigj: “Jam unë vallë Jude? Kombi yt dhe krerët e priftërinjve të dorëzuan tek unë; çfarë ke bërë?”. ³⁶ Jezusi u përgjigj: “Mbretëria ime nuk është e kësaj bote; po të ishte mbretëria ime e kësaj bote, shërbëtorët e mi do të luftonin që të mos u dorëzohesha Judenjve; porse tani mbretëria ime nuk është prej këtej”. ³⁷ Atëherë Pilati i tha: “Ti, pra, qenke mbret?”. Jezusi u përgjigj: “Ti thua se unë jam mbret; për këtë unë kam lindur dhe për këtë kam ardhur në botë; që të dëshmoj për të vërtetën; kush është për të vërtetën, e dëgjon zërin tim”. ³⁸ Pilati e pyeti: “Ç’është e vërteta?”. Dhe, si foli këtë, doli përsëri para Judenjve dhe u tha atyre: “Unë nuk po gjej në të asnjë faj! ³⁹ Por ndër ju është zakon që unë t’ju liroj dikë për Pashkë; a doni, pra, që t’ju liroj mbretin e Judenjve?”. ⁴⁰ Atëherë të gjithë bërtitën përsëri, duke thënë: “Jo këtë, por Barabanë!”. Por Baraba ishte një kusar.

19

¹ Atëherë Pilati mori Jezusin dhe dha urdhër ta fshikullonin. ² Dhe ushtarët thurrën një kurorë me gjemba, ia vunë mbi krye dhe i veshën siper një mantel të purpurt, ³ dhe thoshnin: “Tungjatjeta, o mbret i Judenjve”; dhe i binin me shuplaka. ⁴ Pastaj Pilati doli përsëri dhe u tha atyre: “Ja, po jua nxjerr jashtë, që ta dini se nuk gjej në

të asnjë faj”. ⁵ Jezusi, pra, doli, duke mbajtur kurorën prej gjembash dhe mantelin e purpurit. Dhe Pilati u tha atyre: “Ja njeriu!”. ⁶ Kur e panë krerët e priftërinjve dhe rojet, filluan të bërtasin, duke thënë: “Kryqëzoje, kryqëzoje!”. Pilati u tha atyre: “Merreni ju dhe kryqëzoheni, sepse unë nuk gjej në të asnjë faj”. ⁷ Judenjtë iu përgjigjën: “Ne kemi një ligj dhe sipas ligjit tonë ai duhet të vdesë, sepse e bëri veten Bir të Perëndisë”. ⁸ Kur Pilati i dëgjoi këto fjalë, kishte akoma më shumë frikë; ⁹ dhe, si u kthye në pretorium, i tha Jezusit: “Nga je ti?”. Por Jezusi nuk i dha kurrfarë përgjigje. ¹⁰ Për këtë arsye Pilati i tha: “S’po më flet? ti s’e di që unë kam pushtet të të kryqëzoj dhe pushtet të të liroj?”. ¹¹ Jezusi u përgjigj: “Ti nuk do të kishe asnjë pushtet përmbi mua, po të mos të qe dhënë prej së larti; prandaj ai që më dorëzoi tek ti ka faj më të madh”. ¹² Që ngaaimoment Pilati kërkoi talironte; por Judenjtë bërtisnin, duke thënë: “Po e lirove këtë, nuk je mik i Cezarit; kush e bën veten mbret, i kundërvihet Cezarit”. ¹³ Pilati, pra, kur i dëgjoi këto fjalë, e çoi jashtë Jezusin dhe u ul në selinë e gjykatës, në vendin e quajtur “Kalldrëm”, e në hebraisht “Gabatha”; ¹⁴ tani ishte dita e përgatitjes së Pashkës, dhe ishte afërsisht ora e gjashtë; dhe u tha Judenjve: “Ja mbreti juaj”. ¹⁵ Por ata bërtitën: “Largoje! Largoje! Kryqëzoje!”. Pilati u tha atyre: “Ta kryqëzoj mbretin tuaj?”. Krerët e priftërinjve u përgjigjën: “Ne s’kemi mbret tjetër përveç Cezarit!”. ¹⁶ Atëherë ai ua dorëzoi që të kryqëzohej. Dhe ata e morën Jezusin dhe e çuan tutje. ¹⁷ Dhe ai, duke mbartur kryqin e tij, u nis drejt vendit që

quhej “Kafka”, që në hebraisht quhet “Golgota”,¹⁸ ku e kryqëzuan, dhe me të dy të tjerë, njërin në një anë e tjetrin në anën tjetër, dhe Jezusi në mes.¹⁹ Dhe Pilati shkroi edhe një mbishkrim dhe e vuri në kryq; dhe atje ishte shkruar: “JEZUSI NAZAREAS, MBRETI I JUDENJVE”.²⁰ Kështu këtë mbishkrim e lexuan shumë nga Judenjtë, sepse vendi ku u kryqëzua Jezusi ishte afër qytetit; dhe mbishkrimi ishte shkruar hebraisht, greqisht dhe latinisht.²¹ Prandaj krerët e priftërinjve të Judenjve i thanë Pilatit: “Mos shkruaj: “Mbreti i Judenjve”, por se ai ka thënë: “Unë jam mbreti i Judenjve””.²² Pilati u përgjigj: “Atë që kam shkruar, e kam shkruar!”.²³ Dhe ushtarët, mbasi e kishin kryqëzuar Jezusin, morën rrobat e tij dhe bënë katër pjesë, një pjesë për çdo ushtar, dhe tunikën. Por tunika ishte pa tegel, e endur një copë nga maja e deri në fund.²⁴ Prandaj ata i thanë njëri-tjetrit: “Nuk e grisim, por hedhim short kujt t’i bjerë”; që të përmbushej Shkrimi, që thotë: “I ndanë midis tyre rrobat e mia, dhe hodhën short për tunikën time”. Ushtarët, pra, i bënë këto gjëra.²⁵ Por afër kryqit të Jezusit, qendronin nëna e tij dhe motra e nënës së tij, Maria e Kleopas dhe Maria Magdalenë.²⁶ Atëherë Jezusi, kur pa nënën e tij dhe pranë saj dishepullin që donte, i tha nënës së tij: “O grua, ja biri yt!”.²⁷ Pastaj i tha dishepullit: “Ja nëna jote!”. Dhe që në atë moment ai e mori në shtëpinë e vet.²⁸ Pas kësaj, Jezusi, duke ditur që tashmë çdo gjë ishte kryer, që të përmbushej Shkrimi, tha: “Kam etje!”.²⁹ Por aty ishte një enë plot me uthull. Pasi shtinë një sfungjer në uthull

dhe e vunë në majë të një dege hisopi, ia afruan te goja. ³⁰ Kur Jezusi e mori uthullën, tha: “U krye!”. Dhe duke ulur kryet, dha frymën. ³¹ Duke qenë se ishte dita e Përgatitjes, me qëllim që trupat të mos qëndronin në kryq të shtunën, sepse ajo e shtunë ishte një ditë me rëndësi të veçantë, Judenjtë i kërkuan Pilatit që atyre t’u thyheshin kërcinjtë dhe të hiqeshin që andej. ³² Ushtarët, pra, erdhën dhe ia thyen kërcinjtë të parit dhe pastaj edhe tjetrit që ishte kryqëzuar me të; ³³ por, kur erdhën te Jezusi, dhe si panë se ai tashmë kishte vdekur, nuk ia thyen kërcinjtë, ³⁴ por njëri nga ushtarët ia tejshpoi brinjën me një heshtë, dhe menjëherë i doli gjak e ujë. ³⁵ Dhe ai që ka parë, ka dëshmuar për këtë, dhe dëshmia e tij është e vërtetë; dhe ai e di se thotë të vërtetën, që ju të besoni. ³⁶ Këto gjëra në fakt ndodhën që të përmbushet Shkrimi: “Nuk do t’i thyhet asnjë eshtër”. ³⁷ Dhe akoma një Shkrim tjetër thotë: “Do të vështrojnë atë që e kanë tejshpuar”. ³⁸ Pas këtyre gjërave, Jozefi nga Arimatea, që ishte dishepull i Jezusit, por fshehtas nga druajtja e Judenjve, i kërkoi Pilatit që mund ta merrte trupin e Jezusit; dhe Pilati i dha leje. Atëherë ai erdhi dhe e mori trupin e Jezusit. ³⁹ Por erdhi dhe Nikodemi, i cili më përpara kishte vajtur te Jezusi natën, duke sjellë një përzierje prej mirre dhe aloe, prej rreth njëqind librash. ⁴⁰ Ata, pra, e morën trupin e Jezusit dhe e mbështollën në pëlhura liri me erëra të këndëshme, sipas zakonisht të varrimit që ndiqnin Judenjtë. ⁴¹ Por në atë vend ku ai u kryqëzua ishte një kopsht, dhe në kopsht një varr i ri, në të cilën ende nuk ishte vënë askush.

⁴² Aty, pra, për shkak të Përgatitjes së Judenjve, e vunë Jezusin, sepse varri ishte afër.

20

¹ Por ditën e parë pas së shtunës, në mëngjes, kur ishte ende errët, Maria Magdalena shkoi te varri dhe pa se guri ishte hequr nga varri. ² Atëherë rendi te Simon Pjetri dhe te dishepulli tjetër, të cilin Jezusi e donte, dhe u tha atyre: “E kanë hequr Zotin nga varri dhe nuk e dimë ku e vunë”. ³ Atëherë Pjetri dhe dishepulli tjetër dolën jashtë dhe u nisën për te varri. ⁴ Rendnin të dy bashkë, por dishepulli tjetër rendi përpara, më shpejt se Pjetri dhe arriti i pari te varri. ⁵ Dhe, si u përkul, pa pëlhurat prej liri që ishin në varr, por nuk hyri aty. ⁶ Arriti edhe Simon Pjetri që po e ndiqte, hyri në varr dhe pa pëlhurat prej liri që ishin përtokë, ⁷ dhe rizën, që qe vënë mbi kokën e Jezusit; ajo nuk ishte bashkë me pëlhurat, por ishte e palosur në një vend, veç. ⁸ Atëherë hyri edhe ai dishepull tjetër që kishte arritur i pari te varri, pa dhe besoi. ⁹ Ata në fakt, nuk e kishin kuptuar ende Shkrimin, sipas të cilit ai duhet të ringjallej së vdekurish. ¹⁰ Pastaj dishepujt u kthyen përsëri në shtëpi. ¹¹ Por Maria kishte mbetur jashtë varrit, dhe po qante. Dhe, duke qarë, u përkul brenda varrit, ¹² dhe pa dy engjëj, të veshur me të bardha, ndenjor njëri te kryet dhe tjetri te këmbët e vendit, ku qe trupi i Jezusit. ¹³ Ata i thanë: “O grua, pse po qan?”. Ajo u përgjigj atyre: “Sepse e kanë hequr Zotin tim, dhe nuk e di ku e kanë vënë”. ¹⁴ Si tha këtë, ajo u suall prapa dhe pa Jezusin, që qëndronte në këmbë; por ajo nuk e dinte se ishte Jezusi. ¹⁵ Jezusi i tha: “O

grua, pse po qan? Kë kërkon?”. Ajo, duke menduar se ishte kopshtari, i tha: “Zot, po e pate hequr ti, më trego ku e vure dhe unë do ta marr”. ¹⁶ Jezusi i tha: “Mari!”. Dhe ajo atëherë u kthye dhe i tha: “Rabboni!”, që do të thotë: Mësues. ¹⁷ Jezusi i tha: “Mos më prek, sepse ende nuk u ngjita te Ati im; por shko te vëllezërit e mi dhe u thuaj atyre se unë po ngjitem tek Ati im dhe Ati juaj, te Perëndia im dhe Perëndia juaj”. ¹⁸ Atëherë Maria Magdalena shkoi t’jua njoftojë dishepujve se kishte parë Zotin dhe se ai i kishte thënë këto gjëra. ¹⁹ Pastaj në mbrëmje të po asaj dite, dita e parë e javës, ndërsa dyert e vendit ku qenë mbledhur dishepujt ishin të mbyllura nga frika e Judenjve, erdhi Jezusi dhe u prezantua në mes tyre dhe u tha atyre: “Paqja me ju!”. ²⁰ Dhe, si i tha këto, u tregoi atyre duart e veta dhe brinjën. Dishepujt pra, kur e panë Zotin, u gëzuan. ²¹ Pastaj Jezusi u tha atyre përsëri: “Paqja me ju! Sikurse më ka dërguar mua Ati, ashtu unë po ju dërgoj ju”. ²² Dhe, si tha këto fjalë, hukati mbi ta dhe tha: “Merrni Frymën e Shenjtë! ²³ Kujt do t’ia falni mëkatet, do t’i jenë falur, kujt do t’ia mbani, do t’i jenë mbajtur”. ²⁴ Por Thomai, i quajtur Binjaku, një nga të dymbëdhjetët, nuk ishte me ta kur erdhi Jezusi. ²⁵ Dishepujt e tjerë, pra, i thanë: “Kemi parë Zotin”. Por ai u tha atyre: “Po nuk e pashë në duart e tij shenjë e gozhdave, dhe po nuk e vura gishtin tim te shenja e gozhdëve dhe dorën time në brinjën e tij, unë nuk do të besoj”. ²⁶ Dhe tetë ditë më vonë, dishepujt ishin përsëri në shtëpi dhe Thomai ishte me ta. Jezusi erdhi, ndonëse dyert ishin të mbyllura, dhe

u prezantua midis tyre dhe tha: “Paqja me ju!”.
²⁷ Pastaj i tha Thomait: “Vëre gishtin këtu dhe shiko duart e mia; shtriye edhe dorën dhe vëre në brinjën time; dhe mos ji mosbesues, por besues!”.
²⁸ Atëherë Thomai u përgjigj dhe i tha: “Zoti im dhe Perëndia im!”.
²⁹ Jezusi i tha: “Sepse më ke parë, Thoma, ti ke besuar; lum ata që nuk kanë parë dhe kanë besuar!”.
³⁰ Jezusi bëri edhe shumë shenja të tjera në prezencën e dishepujve të tij, të cilat nuk janë shkruar në këtë libër.
³¹ Por këto gjëra janë shkruar që ju të besoni se Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë dhe që, duke besuar, ta keni jetën në emër të tij.

21

¹ Pas këtyre gjërave, Jezusi iu shfaq përsëri dishepujve pranë Detit të Tiberiadës; dhe u shfaq në këtë mënyrë:
² Simon Pjetri, Thomai i quajtur Binjaku, Natanaeli nga Kana e Galilesë, të bijtë e Zebedeut dhe dy të tjerë nga dishepujt e tij ishin bashkë.
³ Simon Pjetri u tha atyre: “Po shkoj të peshkoj”. Ata i thanë: “Po vijmë edhe ne me ty”. Dolën dhe hipën menjëherë në barkë; por atë natë nuk zunë asgjë.
⁴ Në mëngjes herët, Jezusi ndenji te bregu; megjithatë dishepujt nuk e kuptuan se ishte Jezusi.
⁵ Dhe Jezusi u tha atyre: “O djema, a keni ndonjë gjë për të ngrënë?”. Ata iu përgjigjën: “Jo!”.
⁶ Dhe ai u tha atyre: “Hidhni rrjetën në anën e djathtë të barkës dhe do të gjeni”. E hodhën, pra, dhe s’mundën më ta tërhiqnin nga shumica e peshqve.
⁷ Atëherë dishepulli, të cilin Jezusi e donte, i tha Pjetrit: “Është Zoti”. Simon Pjetri, kur

dëgjoi se ishte Zoti, u mbështoll me rrobë (sepse ishte i zhveshur) dhe u hodh në det. ⁸ Dishepujt e tjerë përkundrazi shkuan me barkë (sepse nuk ishin shumë larg nga toka, vetëm dyqind kubitë), duke tërhequr rrjetën plot me peshq. ⁹ Mbasi dolën në tokë, panë një zjarr me prush dhe mbi të peshk dhe bukë. ¹⁰ Jezusi u tha atyre: “Sillni këtu disa nga peshqit që zutë tani!”. ¹¹ Simon Pjetri hipi përsëri në barkë dhe nxori në tokë rrjetën, plot me peshq të mëdhenj, njëqind e pesëdhjetë e tre; dhe, megjithse ishin aq shumë, rrjeta nuk u shqye. ¹² Jezusi u tha atyre: “Ejani të hani mëngjes”. Por asnjë nga dishepujt nuk guxonte ta pyeste: “Kush je?”, duke ditur se ishte Zoti. ¹³ Atëherë Jezusi erdhi, mori bukë dhe ua dha atyre; po kështu edhe peshkun. ¹⁴ Kjo ishte e treta herë që Jezusi iu shfaq dishepujve të vet, mbasi ishte ringjallur së vdekuri. ¹⁵ Mbasi kishin ngrënë, Jezusi i tha Simon Pjetrit: “Simon nga Jona, a më do ti mua më shumë se këta?”. Iu përgjigj: “Po, Zot, ti e di se unë të dua”. Jezusi i tha: “Kulloti qengjat e mi!”. ¹⁶ Përsëri e pyeti për të dytën herë: “Simon nga Jona, a më do ti mua?”. Iu përgjigj: “Po, Zot, ti e di se unë të dua”. Jezusi i tha: “Ki kujdes për delet e mia”. ¹⁷ E pyeti për të tretën herë: “Simon nga Jona, a më do ti mua?”. Pjetri u trishtua pse e pyeti për të tretën herë: “A më do ti mua?”, dhe iu përgjigj: “Zot, ti di çdo gjë, ti di se unë të dua”. Jezusi i tha: “Kulloti delet e mia. ¹⁸ Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se, kur ti ishe i ri, e ngjeshje vetveten dhe shkoje ku të doje; po kur të jesh plak, do t’i shtrish duart dhe dikush tjetër do të të ngjeshë e

do të të çojë atje ku ti nuk do të doje”. ¹⁹ I tha këto fjalë për të bërë të ditur se me ç’vdekje ai do ta përlëvdonte Perëndinë. Dhe, si i tha këto, i tha: “Ndiqmë”. ²⁰ Dhe Pjetri u kthye dhe pa se po e ndiqte dishepulli, të cilin Jezusi e donte, ai që gjatë darkës ishte mbështetur mbi krahatorin e Jezusit dhe kishte pyetur: “Zot, kush është ai që po të tradhton?”. ²¹ Kur Pjetri e pa, i tha Jezusit: “Zot, dhe me të ç’do të bëhet?”. ²² Jezusi iu përgjigj: “Nëse dua që ai të mbetet derisa të vij unë, ç’të duhet? Ti ndiqmë!”. ²³ Atëherë u hap zëri midis vëllezërve se ai dishepull nuk do të vdiste; por Jezusi nuk i kishte thënë Pjetrit se ai nuk do të vdiste, por: “Nëse unë dua që ky të mbetet derisa të vij unë, ç’të duhet?”. ²⁴ Ky është dishepulli që dëshmon për këto gjëra dhe që ka shkruar këto gjëra; dhe ne dimë se dëshmia e tij është e vërtetë. ²⁵ Janë edhe shumë gjëra të tjera që i bëri Jezusi, të cilat, po të shkruheshin një nga një, unë mendoj se nuk do të mjaftonte mbarë bota që t’i nxinte librat që do të mund të shkruheshin. Amen.

Gjoni 21:19

lxi

Gjoni 21:25